Vydavatel
Johannes Rothkranz

Židovská otázka v Evropě

Série článků římského jezuitského časopisu
„La Civiltà Cattolica“ z roku 1890

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu, *Die jüdische Frage in Europa – Eine Artikelserie der römischen Jesuitenzeitschrift „La Civiltà Cattolica“ aus dem Jahre 1890,*
Verlag Anton A. Schmid, Durach 2001
přeložil © Jaroslav Voříšek 2012

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Vydavatel
Johannes Rothkranz

Židovská otázka v Evropě

Série článků římského jezuitského časopisu
„La Civiltà Cattolica“ z roku 1890

S úvodem a doplňujícími poznámkami konvertovaného
amerického Žida z roku 2000

PRO FIDE CATHOLICA

Pius IX. († 1878), který roku 1856 z papežské moci „navždy“ zřídil autorské kolegium *La Civiltà Cattolica*.

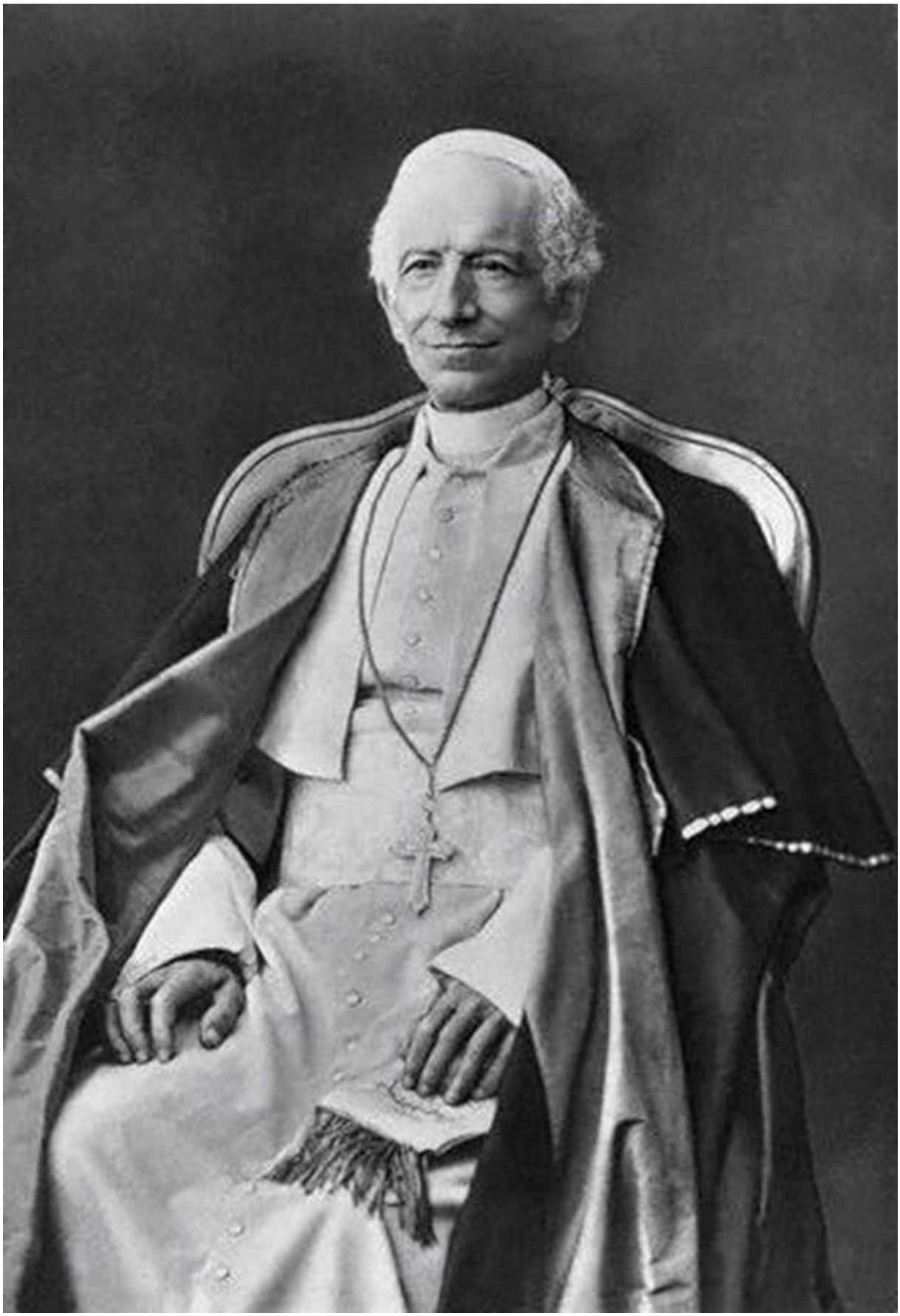

Lev XIII. († 1903), za jehož pontifikátu a s jeho svolením roku 1890 vyšla předkládaná série článků.

Benedikt XV. († 1922), který časopisu *La Civiltà Cattolica* udělil papežské požehnání a pochválil jeho angažovanost za katolickou věc.

Pius XI. († 1939), jenž časopisu *La Civiltà Cattolica* rovněž vystavil vynikající dobrozdání.

Sv. Ignác z Loyoly († 1556), zakladatel jezuitského řádu
(Tovaryšstva Ježíšova).

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu 10
Předmluva vydavatele a překladatele 12
Reference papežů 13
Úvod anonymního konvertovaného Žida 14
I. díl: Příčiny 17
II. díl: Účinky 27
III. díl: Prostředek nápravy 40
Poznámky anonymního konvertovaného Žida 49
Dokumenty – Dodatek 55

Úvodní slovo editora českého překladu

Předkládaná řada článků římského jezuitského časopisu „La Civiltà Cattolica“ z roku 1890 je významná hned z několika důvodů. Jednak přináší další tolik potřebné a důkladně doložené poučení o jádru židovské otázky, ale současně ukazuje, jak se během historicky velmi krátké doby Božím dopuštěním z kdysi nejpevnější opory papežství (viz listy čtyř papežů v úvodu), z řádu svatého Ignáce z Loyoly, stal nejoddanější vazal talmudského Židovstva všech směrů a odstínů. Jsou samozřejmě i nemnohé čestné výjimky, jako např. Maurice Pinay (vl. jm. Sáenz y Arriaga S. J.), autor monumentálního díla „Spiknutí proti Církvi“, ale to na právě řečeném o řádu jako celku nic nemění.

Jezuitský řád byl po staletí hlavní oporou katolické Církve a papežů před soustavnou podvratnou snahou talmudského a obecně protikřesťanského Židovstva zničit křesťanskou Evropu a na troskách všech států zřídit hrůzovládu výhradního a všemocného židovského mamonismu! Proto byla proti jezuitům ze strany Židů a zednářů vedena tak intenzivní špinavá pomlouvačná kampaň. Byla také vydávána spousta protijezuitských pamfletů, kterým ve své naivitě naletělo velké množství Nežidů. Jezuité byli pro talmudské Židovstvo tak nebezpeční, že se mu podařilo svým vlivem a všemožnými cestami a různými záminkami zajistit aby papež Klement XIV. roku 1773 jezuitský řád zrušil. Sám papež byl z toho zdrcen a se slzami v očích říkával: „Donucen, jsem tak učinil! Donucen, jsem tak učinil“ – „Compulsus, coactus feci!“ (Václav Oliva; *Tovaryšstvo Ježíšovo*).

Jezuitský řád byl obnoven roku 1814 papežem Piem VII. V současnosti jsou však jak už bylo výše řečeno jezuité silně požidovštěni a slouží židovským mocenským cílům stejně, jako celá pokoncilní vatikánská sekta, která se neprávem označuje za katolickou Církev.

Dnešní postoj jezuitského řádu je již tak vzdálený od Boží pravdy, že by se mu každý skutečný katolík měl opatrně vyhýbat jako semeništi nejhorších bludů a zrady dědictví svého zakladatele.

Tím ovšem ještě zdaleka nekončí význam a cena díla, za nějž vděčíme německému vydavateli a překladateli, a samozřejmě především anonymním autorům časopisu. Popisované skutečnosti z doby před více než sto lety jsou předobrazem a mementem naší současnosti, přirozeně v ještě mnohem větších rozměrech a s nesrovnatelně pochmurnější výhlídkou do budoucnosti:

> „Uherský státní dluh, obnášející roku 1873 ještě 221 milionů, se k roku 1885 vyšplhal na 1 461 milionů a v současnosti přesahuje 1 600 milionů. A ministr Tisza, velký ochránce Židů, před třemi lety navrhl propůjčit Albertu Rothschildovi a jeho ženě čestné místo u dvora jako uznání jeho zásluh za plundrování státního kreditu. Ke škodě se měl tedy přidat ještě výsměch.“

Jaká asi jsou dnes skutečná čísla zadlužení prakticky všech států světa u tajemných, anonymních bank?

Co říká jezuitský časopis v roce 1890, na tom se dodnes nic nezměnilo; samozřejmě s tím, že je dnes všechno „pokročilejší“, ale také zřejmější pro toho, kdo chce vidět:

> „Stručně řečeno, judaismus se skládá výhradně z lásky a z nenávisti: neukojitelné lásky ke zlatu, *auri sacra fames* [‚posvěceného‘ hladu po zlatu], a bezmezné nenávisti ke Kristu. Láska slouží nenávisti, a nenávist má jako láska vést až

k vrcholu panství, které je satanským deliriem zavrženého Izraele. Zkoumáním historie zednářstva zjistíme, že od minulého století až do naší doby si nehledělo ničeho jiného víc než hromadění bohatství a zuřivého potírání Krista a jeho Církve v křesťanské společnosti. Veškerá zjevná i skrytá nadvláda zednářstva stojí ve službách divoké hebrejské touhy po zničení křesťanské moci ve snaze usadit se na jejích troskách. Od 1. května 1789, kdy byla glorifikována *lidská práva* k výhradnímu prospěchu Židů, až po 20. září roku 1870, kdy byl granáty dobyt Řím a papežství se stalo zajatcem, měla všechna spiknutí, vzpoury, rebelie, vraždy, masakry, války a tzv. *revoluční* činy vždy a všude tentýž cíl a úspěch – rozmnožit bohatství Hebrejců a utiskovat křesťanskou civilizaci."

O judaismu jako ideologii talmudského Židovstva soudili a psali jezuité koncem 19. století následovně:

„Dalším prvkem, který organismus Hebrejců v křesťanských zemí činí mimořádně nebezpečným a násobí tam odpor k nim, je z Talmudu nasátá pověra, že izraelité představují nejen *nejvyšší rasu* lidského pokolení, které je celé utvořené z nižších ras, ale také že pouze jim náleží z moci Božího práva vlastnictví celého univerza, jemuž se jednoho dne mají těšit. Na základě této šílené víry pronikl judaismus všude. Mimo to lze říci, že jde o ústřední dogma toho, co Židé nazývají svým náboženstvím. V něm spočívá zhoubné učení mesianismu, které Židé od třetího století křesťanské éry – kdy byl sepsán Babylónský Talmud – vyznávají až do současnosti."

Židé dodnes bědují nad pronásledováním, kterému byli v průběhu věků vystaveni – a údajně mnohdy jsou i dnes – ze strany ostatních národů. Stěžují si právem? Poslyšme, co o tom říká upřímný židovský konvertita, P. Ratisbonne:

„Neštěstím Židů je skutečnost, že neumějí otevřít oči a poznat skutečnou příčinu pronásledování, jemuž byli tak bezpříkladně vystaveni po všechna staletí. Během věků se mnoha národům dostalo špatného zacházení ze strany ostatních. Tyto ukrutnosti však vždy po nějaké době skončily a nikdy k nim nedocházelo ve stejný čas po celém světě. Naproti tomu pronásledování Židů je charakterizováno trvalostí a univerzalitou. Jde tedy o jedinečný případ, který se čistě lidsky nedá vysvětlit." Poté se autor vrací k plánům Boží spravedlnosti, jež se tak neúprosně projevují v ranách osudu národu, který zde na zemi napodobuje satanskou vzpouru v nebi!

Připomeňme si ještě jednou, že tak jezuité psali se souhlasem a požehnáním čtyř papežů. Porovnáme-li to třeba jen zběžně s dnešním stavem a postoji již zcela judaizovaného řádu, pak k tomu opravdu není třeba nic dodávat. Ze všeho dále v časopisu La Civiltà Cattolica řečeného pro nás vyplývá jasný závěr:

„Pokud se od Církve Ježíše Krista vzdálené křesťanské společnosti k ní zase nevrátí, budou marně čekat na vysvobození ze železného jařma Židů. Dokud bude trvat hřích, potrvá i trest, ba dokonce se ještě zostří. Právě svou vzpourou proti Bohu jsou křesťané přístupní degenerovaným židovským naukám a jsou také za to Bohem trestáni židovskou metlou. Pokud se nedají na pokání, Bůh s takovou špatností skoncuje v čase, kdy se mu zlíbí. … Modleme se, aby toto pojednání jim pomohlo najít cestu k opravdovému obrácení."

Předmluva vydavatele a překladatele

Jedná se o vydání třídílné série článků „Židovská otázka v Evropě“ z ročníku 1890 římského jezuitského časopisu *La Civiltà Cattolica*, roku 1850 založeného a roku 1856 Piem IX. potvrzeného, jež se ve dvojím ohledu orientuje na americké vydání z roku 2000:

1) Jsou zde k usnadnění četby přebrány **mezititulky**, které v italském vydání neexistují. Kromě toho jsou podle americké verze **delší citáty** odděleny do samostatných odstavců, což v italském originálu rovněž není. Jinak je však originální dělení odstavců věrně zachováno.

2) Kromě toho jsou z angličtiny převzata do našeho vydání úvodní i závěrečná **průvodní slova** včetně **vysvětlujících resp. aktualizujících poznámek** (v hranatých závorkách) od anonymního autora z roku 2000, jímž je podle opakovaného písemného ujištění amerických pravověrných katolických informátorů – doslova tak to bylo řečeno – „**ortodoxní Žid šlechetných zásad**“, jenž se zjevně obrátil na katolickou víru nebo s ní přinejmenším silně sympatizuje a s kterou – znovu podle vlastního vyjádření – „udržuje stálý kontakt“, ale jak informátoři píší, z odůvodněné obavy o svůj život „**si přeje zůstat v anonymitě**“. Není důvod pochybovat o těchto údajích, zvláště když cituje interní ortodoxně židovské prameny, které by Nežid jen sotva mohl znát. Mnohé teze zmíněného anonymního Žida jsou však diskutabilní nebo dokonce napadnutelné a **nezbytně se vždy nekryjí s pojetím vydavatele respektive nakladatele Antona A. Schmida**.

Aby se předešlo jistým nepřesnostem v americkém vydání, byl text exaktně – tzn. tak doslova, jak to jen bylo možné – **přeložen přímo z italského originálu**. Platí to zejména pro tak tvrdé výrazy jako jsou „kobylky“, „mšice révokazné“, „mrchožrouti“, „chobotnice“ atd. nebo „nepřátelští“, „hltaví“, „žraví“, „zhoubní“ atd.

Protože pozoruhodně nepřikrášlené vývody tehdejších – rovněž anonymních – autorů časopisu *La Civiltà Cattolica* by mnohým čtenářům mohly dnes připadat přímo neuvěřitelně, je v Dodatku zdokumentován kompletní originální italský text, zmenšený asi o 25 procent.

Zvláštní dík vydavatele i překladatele patří vynikajícímu romanistovi, který chce zůstat nejmenován, za pečlivé přehlédnutí a korektury překladu.

Protože mnozí čtenáři úroveň a kvalitu pramenů
této třídílné série článků
o Židovské otázce v Evropě
možná nebudou znát,
mají k tomu následující vysvětlení

*

„Tímto psaním navždy zřizujeme a ustavujeme z moci Naší Apoštolské autority kolegium autorů časopisu *La Civiltà Cattolica*."

PAPEŽ PIUS IX.

*

„Žehnáme plodnému apoštolátu, který ctihodný časopis *La Civiltà Cattolica* odvážně a neochvějně koná ve prospěch katolické věci."

PAPEŽ BENEDIKT XV.

*

„Z vaší horlivé činnosti a celého života časopisu *La Civiltà Cattolica* vyzařuje mimořádná oddanost Svatému stolci, která si vysloužila zaslouženou přízeň a ocenění jak Našich předchůdců, tak i Naše."

PAPEŽ PIUS XI.

Úvod
v anonymitě zůstávajícího *konvertovaného Žida* (sepsaný r. 2000) pro americké vydání série článků z *La Civiltà Cattolica*

Přehled židovských dějin a vysvětlení židovských religiózních výrazů *k Židovské otázce v Evropě*

Mnozí lidé nechápou, že většina mezi námi žijících Židů nejsou lidem Knihy, to znamená Starého zákona. Zatímco většina Židů ve Spojených státech se sama označuje za *reformované* nebo *konzervativní* (což je – mylně – jen korekcí dřívější chybné interpretace), řídí se obě tyto židovské větve v zásadě talmudskou psychologií, tedy lidskými výmysly jako náhradou za Bohem zjevené Písmo svaté. Proto obě řečené větve – jejichž stoupenci převážně podporují potraty, kontrolu porodnosti a práva homosexuálů – mají opravdu jen málo společného se Starým zákonem.

Ortodoxní (*talmudští*) Židé, kteří se v Novém zákonu objevují jako farizejští Židé, sice navenek uznávají Bohem zjevený charakter Starého zákona, ale k jeho zákonům přidávají nebo naopak z nich vyhazují všechno, co jim přikazuje tzv. ústní zákon. – Když zmíněný ústní zákon vřadili do psaného Talmudu (pokud se takový labyrint vůbec dá nazvat „uspořádaným“), tvrdili, že tyto rozvláčné doplňky zákona prý byly dány Bohem na hoře Sinaj ve stejné době, kdy byl diktován i psaný Pentateuch.

A je-li nanejvýš pochybné, že by tak nudné a rozvláčné pojednání, obsahující 2 700 tištěných stran, bylo možné udržet v paměti pouhým ústním předáváním po tak dlouhou dobu přes 1 700 let, je toto tvrzení ještě mnohem více nelogičtější, protože ústní tradice psanému Zákonu odporuje a protiřečí tím, že zcela libovolně k biblickým zákonům přidává své a jiné zase klidně škrtá. Pro studenta Talmudu je doslova nemožné se v takové směsici vyznat a poučit se z ní.

Talmud, sestávající z *Mišny* neboli „Opakování“ ze 6. století a z *Gemary* aneb „Doplnění“ rovněž ze 6. století, se řídí formátem Justiniána [Římského zákoníku] v tom smyslu, že *Mišna* má tvořit *Instituta* neboli základy již nadále ne ústního zákona, zatímco *Gemara* by měla představovat *Pandecten* neboli *Digesten*, obsahující názory rabínských učenců, jen s tím rozdílem, že v Gemaře nejsou řazeny systematicky. S čistě vnějškovým použitím stylu sokratovské dialektiky jsou v jedné části kladeny otázky a mohou být pak zodpovězeny mnohdy až o stovky stránek později. Talmud je především nesouvislý a nelogický, ale často také odpuzující až obscénní.

Sami učení rabíni nám říkají, že Talmud bez *Rašiho* komentáře je nesrozumitelný. *Raši* je zkratka pro rabína Solomona, syna Isaaca z Troyes (1040-1105), s nímž se někdy setkáváme pod jménem Yarchi případně Jarchi, což v hebrejštině znamená „Měsíc“ a mnohými je dáváno do souvislosti s francouzským městem Lunes (= Měsíce).

Další *Rašim* i ostatními rabíny psané zákoníky obsahují jejich interpretaci Talmudu a tím nás tzv. lidé Knihy konfrontují s nesčetnými miliony slov svých vlastních názorů, z nichž většina nemá naprosto nic společného se Starým zákonem.[1] Ustavičný hmyzí bzukot falešných slov přehlušuje pravá slova Bible, která jsou božského původu.

[1] Zaslepení rabíni si osobují právo doplnit zmíněné miliony slov s odvoláním na hebrejské slovíčko v Pentateuchu (Pi), které údajně znamená „ústa“. Nachází se v Exodu 34,2-7. Zmíněné slovo je však pouze partikule (neohebné slovo), označující druh a hodnotu všeho možného, jak vyplývá z Genesis 43,7 a Levitikus 17,18, a muselo by být správněji přeloženo jako „základní smysl“ těchto slov. Rabín

Gemarou zvaná část Talmudu obsahuje traktáty jako *Baba Mezia* aneb „Střední brána“, pojednávající zákony k movitému majetku a výdělkům. *Baba Kama* neboli „První brána“ obsahuje zákony, týkající se deliktů nebo škod. A *Baba Bathra* aneb „Poslední brána“ se zabývá zákony kolem pozemkového vlastnictví.

Berakoth neboli „Požehnání“ je traktátem o modlitbách a požehnání. *Roš Hashana* aneb „Počátek roku“ resp. „Nový rok“ se zase věnuje kalendáři a novoročnímu svátku (slavnostnímu dni, který je v Pentateuchu popsán jakožto první den sedmého měsíce a v Ezechielovi 40,1 jako Roš Hashana). *Sanhedrin* neboli „Vysoká rada“ se zabývá soudnictvím.

Zákoníky se snaží nějak uspořádat nepřehlednou směsici zákonů, čítající více než 11 000 předpisů. Pentateuch jich má pouze 613, z nichž více než polovinu nemusejí Židé dodržovat, protože se týkají již neexistujícího chrámu. Je důležité vědět, že ze starozákonních předpisů je dnes méně než 300 ještě používaných na rozdíl od více než 11 000 předpisů Talmudu.

Zvládnout všechny tyto zákonodárné knihy vyžaduje nekonečné studium. Nejdůležitější z nich má titul *Šulchan Aruch* („Prostřený stůl“). Šulchan Aruch je autoritativním dílem židovského zákona, které sepsal rabín Joseph Caro (1488-1575) a v jedné ze čtyř částí má traktát *Choshen Mishput*, což označuje veleknězem nošený krunýř soudu.

Úvaha o *Kol Nidre* platí modlitbě, kterou Židé říkají v nejposvátnější den roku, o Dni smíření, a znamená tolik co „Odříkání se přísah“. Prosí se v ní Bůh o prominutí přísah, které budou v příštím roce složeny a porušeny. Jde tedy o prosbu o odpuštění již předem.

Zákoníky učí židovské laiky věci, které se v Písmu nenacházejí. Příklady: 1) Nezaměstnaní Židé musejí mít se svými ženami každou noc pohlavní styk s výjimkou přibližně dvanácti dnů menstruace,[2] kterou v Bibli nacházíme pouze jako sedm dní, přestože Písmo pohlavní styk za účelem rozmnožování nejen vyžaduje, ale současně také omezuje (viz dílo sv. Augustina *O dobru manželství*); 2) Jak se nezákonným způsobem obcházejí zákony o promíjení dluhů, předepsané o každém sabatovém roku; 3) Že se nesmí současně požívat maso a mléko, přestože Bible zapovídá jen vaření masa mláďat v mléce jejich matky; 4) Postoj Židů ke všem Nežidům podle drastických nezákonností a nepravostí Kanánců, přestože k tomu v Bibli zjevně není žádný podklad.

Johannes však z toho hned na začátku své knihy *Halicoth Olam* (Věčná cesta) vyvozuje, že Bůh uzavřel smlouvu jen s jejich otci, která se týká slovy úst tradovaného a nepsaného zákona. Pokud Židé na tomto pojetí lpějí, nikdy nemohou porozumět svým Bohem zjeveným spisům. Vždyť co by mohlo být jasnější, než příkaz zmíněné smlouvy, že má být napsána? – V poznámce jsme objasnili talmudskou legalizační metodologii proto, aby čtenář tomuto bodu lépe porozuměl.

[2] Zvrácené židovské zákony o manželství jdou dokonce tak daleko, že podobně častý pohlavní styk vyžadují dokonce i v době těhotenství a šestinedělí (viz *Code of Jewish Law, Kitzur Schulchan Aruch*, neboli zkráceně Prostřený stůl, vyd. Hebrew Publishing, New York 1961, díl 4, kap. 150, str. 15, č. 7). Z toho je jasně vidět, jak hroznou chybou bylo vypuštění Židů z ghetta, protože se tím do západní civilizace otevřela stavidla nevázanosti pohlavního pudu. Zde je pozoruhodný talmudský freudismus. Odloučením sexuality od účelu rozmnožování Židé prokázali, že propadli nejhrubší smyslnosti, jak učil již sv. Augustin. Zatímco židovská Liga proti pomluvám (ADL) ve veřejných školách Boha ubíjí tím, že v nich zakazuje čtení Bible a do škol zavádí knihu prof. Eli Wiesela, která volá po odsouzení Boha (viz Matouš 27), požaduje židovský list *New York Times* kondomy pro studenty, zkažené „kulturou“ ADL, hájící práva homosexuálů. Rovněž Talmud za určitých okolností dovoluje umělou kontrolu porodnosti.

Způsob postoje ke Kanáncům a jednání s nimi se nachází v Deuteronomiu 7,2-5, kde je těchto sedm národů odsouzeno k smrti za jejich nepřirozené smilstvo, incest a ostatní ohavnosti, o nichž mluví Levitikus 20. A tak zatímco toto chybné aplikování zákona, mající se údajně užívat na všechny potomky Jafeta (Evropany), se táhne doslova celým Talmudem, je v Maimonidově zákoníku v části *Kniha moudrosti*, 78a, podáno – překládám doslovně – takto:

> „Pokud však jde o minim (heretiky) a epikurejce (heretiky), nařizuje zákon vlastnoručně je likvidovat a vrhat do jámy zkázy, protože pronásledují Izrael a snaží se jej odvrátit od Boha, jako je třeba Ježíš Nazaretský se svými stoupenci, a Zadok (saducej) i Boethus (saducej), jejichž jména budiž navždy vyhlazena."

Ještě by se zde mělo zmínit, že jako s Kanánci se nejedná pouze s křesťany, ale také se saduceji a boethiány. Posledně jmenovaní, kteří se snaží řídit výhradně psaným zákonem Bible, jsou dnes nazýváni karaité. Tím na sebe přivolali nesmiřitelnou nenávist talmudistů, avšak v zemích západní Evropy jsou uznáváni za dobré státní občany. Německá vláda karaity v letech 1933 až 1945 vyjmula z perzekucí a tím ukázala, jak Boží prozřetelnost chrání dobré před trestajícími plameny jako Šadracha, Méšaka a Abed-Nega v knize Daniel 3 (viz *Encyclopedia Judaica*, Jeruzalém, díl 10, str. 775).

Tyto falešné interpretace zaplavily dějiny krví. Židovské povstání proti Římu roku 70 po Kr., které rozdrtil Titus, a tzv. povstání Bar Kochby (povstání Syna hvězdy neboli mesiánské povstání podle rabína Akiby), poražené roku 132 po Kr. Hadriánem, mají svůj původ v nesmiřitelné rabínské nenávisti k celému lidstvu. V *Epitomé* Diona Cassia, kniha 68,32, čteme následující:

> „Mezitím si Židé v krajině Cyrene vybrali za pohlavára jistého Andrea a pobili tam jak Římany, tak i Řeky. … Pojídali maso svých obětí, z jejich střev si dělali opasky, pomazávali se jejich krví a odívali jejich kůží. Mnohé z nich rozřezali za živa pilami a jiné předhodili divoké zvěři. Celkem takto krutě zahynulo 220 000 osob. Rovněž v Egyptě se dopustili mnoha podobných excesů a také na Kypru pod vedením jistého Aremiona. Tehdy tam zahynulo 240 000 lidí a proto již pak žádný Žid nesměl na ostrov vstoupit; byl by popraven dokonce i tehdy, kdyby jej bouře uvrhla na břeh."[3]

Talmudský duch působí dál i v našem století, kde židovští bolševici jako např. Lazar Mojsejevič Kaganovič v letech 1928-1932 v rámci likvidace tzv. kulaků na Ukrajině nechali hladem pomřít deset milionů mužů, žen i dětí. Podobným způsobem si počíná americko-židovská Liga proti pomluvám podporováním práva na potraty v USA, což vedlo k zabití 40 milionů nenarozených dětí.

Co se stalo v Německu v letech 1933 až 1945, by měl čtenář chápat jako předvídané potrestání, které Židé vytrpěli, jak je předpověděno v Deuteronomiu 28. A tak zatímco se my modlíme za obrácení Židů, můžeme jen tušit, že se události třicátých let budou opakovat, půjdou-li ti dál svou dnešní cestou.

Nechť jim Bůh propůjčí moudrost nahlédnout důsledky svého jednání, a také sílu, aby podle toho i jednali.

---

[3] *Encyclopedia Judaica* z Jeruzaléma, díl 5, str. 39 nám říká, že papyry zprávu Diona Cassia potvrzují.

La Civiltà Cattolica
řada 14, díl 7, fascikl 961, 23. říjen 1890

I. díl: Příčiny

Úvod

19. století se v Evropě chýlí ke konci a zanechává nám velice smutný problém, z něhož možná ve 20. století vyplynou tak zhoubné následky, že Evropa bude přinucena ukončit jej definitivním řešením. **(1)** Problémem míníme ne právě šťastně nazývanou *semitskou* otázku, která by se měla správněji jmenovat *židovskou* a úzce souvisí s hospodářskými, morálními, politickými a religiózními poměry evropského křesťanstva.

Jak naléhavá v současnosti je a jak podrývá i ty největší národy, je vidět z všeobecného odporu vůči *pronikání* izraelitů do všech oblastí veřejného i společenského života, je znát ze sdružení a spolků, které se k jeho zastavení formují ve Francii, Rakousku, Německu, Anglii, Rusku, Rumunsku i jinde, a projevuje se hlasitým voláním lidu, kterému se již začíná dostávat sluchu i v parlamentech. A konečně je to také velký počet ustavičně publikovaných novin, časopisů a jiných tiskovin, bojujících za zastavení a proti dalšímu šíření tohoto neštěstí poukazováním na jeho zhoubné působení.

Již dlouho jsme i my v našem časopisu pojednávali tuto společenskou otázku spíše z kritického, historického a hospodářského aspektu, a ukazovali jsme i na skutečné příčiny jejího bědného působení, na něž se nyní stále více žaluje. Přesto však množství děl, která se nám v poslední době dostala do rukou – a mezi nimi mnohá opravdu důležitá – nás nutí se k nim vracet v tom smyslu, že jejich obsah budeme podávat shrnutý na několika málo stranách. Zvláště důležité nám to připadá v Itálii, kde judaismus poroučí jako skutečný pán, ale kde vzdor bohatému materiálu jej ještě nikdo neshrnul do jediného a přehledného svazku, který by se mohl měřit s dílem Eduarda Drumonta, což by podle našeho názoru bylo velice prospěšné.[4]

---

[4] Zde je přehled hlavních prací posledních let, vydaných především ve Francii:

Ed. Drumond: *La France juive* [Židovská Francie], 2 díly; *La fin d'un monde* [Konec jednoho světa], 1 díl; *La dernière bataille* [Poslední bitva], vyd. Marpon a Dentu, Paříž.

G. des Mousseaux: *Le juif* [Žid], 1 díl, vyd. Watelier.

Van der Haeghen: *Études historiques* [Historické studie], 1 díl, vyd. Palmé.

Abbé Chabautey: *L'entrée des Israélites dans la societé française* [Vstup izraelitů do francouzské společnosti], 1 díl, vyd. Lecoffre; *Les juifs nos maîtres* [Naši páni, Židé], 1. díl.

Lémann: *Rome et les juifs* [Řím a Židé], 1 díl.

P. Ratisbonne: *La question juive* [Židovská otázka], 1 díl, vyd. Douniol.

Toussenel: *Les juifs, rois de l'époque* [Židé, králové epochy], 2 díly, vyd. Marpon.

Reynaud: *La France n'est pas juive* [Francie není židovská], 1 díl, vyd. Marpon.

Kraszewki: *Le juif* [Žid], 1 díl, vyd. Dentu.

Franzos: *Pauvre Moschko* [Ubohý Moško], 1 díl, vyd. Floro.

Il sangue cristiano nei riti ebraici della moderna Sinagoga [Křesťanská krev v hebrejských ritech moderní synagogy], 1 díl, vyd. Prato, Toscana, Giachetti & Co.

G. de Pascal: *La juiverie* [Židovství], 1 díl, vyd. Blériot.

Dr. Giov. De Stampa: *La piaga ebrea* [Židovská pohroma], 1 díl, Treviso.

Martinez: *Le juif, voilà l'ennemi* [Žid, to je nepřítel], 1 díl, vyd. Savine.

Abbé Joseph Lémann: *La prépondérance juive* [Židovská převaha], 1 díl, vyd. Lecoffre.

Kimon: *La politique israélite* [Izraelitská politika], 1 díl, vyd. Savine.

Judaismus se odvrací od mojžíšského zákona

Židovská otázka naší doby se jen sotva liší od té, která tak či onak hýbala křesťanskými národy středověku. Potměšile se nám namlouvá, že povstala z nenávisti k náboženství nebo národnímu kmeni. *Mosaismus* sám o sobě nemůže dávat křesťanům podnět k nenávisti, protože až do příchodu Krista byl jediným pravým náboženstvím, byl předobrazem a přípravou křesťanství, které jej podle Božího ustanovení mělo následovat. Judaismus dalších století [po Kristu] se však k mojžíšskému zákonu obrátil zády a nahradil jej *Talmudem*, kvintesencí farizejství, které bylo rozbito a odsouzeno jasným zavržením slovy Ježíše Krista, Mesiáše a Vykupitele. A jakkoliv je talmudismus důležitou součástí židovské otázky, přesto nelze tvrdit, že by jí dodával religiózní podobu, protože křesťanské národy neopovrhovaly v talmudismu ani tak téměř na nulu redukovanou teologickou částí, nýbrž spíše jeho *morálkou*, odporující nejzákladnějším zásadám přirozené etiky.

Definice semitismu

Otázka nemá svůj původ ani v nechuti nebo odporu vůči rase, jak se snaží vyjádřit nevhodné adjektivum *semitská*, které se jí přikládá. Tak předně není izraelitský kmen jediný, který pochází ze vznešené krve Séma. Rovněž není zřejmý žádný důvod, proč by Árijci, pocházející od Jafeta, měli v sobě živit nějakou dědičnou nenávist k Sémovým potomkům, v jejichž stanech měli podle slavnostního Noemova proroctví **(2)** žít v bratrské svornosti. A proto také označení *semitská*, pokud se vztahuje na židovskou otázku a *semitismus*, je-li užíváno na judaismus, považujeme za nevhodné výrazy, jelikož překračují svůj rozsah, nahrazují celek pouhou částí a v důsledku toho vytvářejí nesprávný pojem.

Přesto k tomu přistupuje i jistá nechuť ke kmeni a tvoří jednu kapitolu této otázky stejně tak, jako je další kapitolou religiózní zákoník, Talmud. Kromě toho židovská rasa, pokud je národem, byť i bez konkrétní vlasti a viditelného politického organismu, žije rozptýlena mezi národy, i když se snad s nimi tu tam mísí, přičemž se však vždy odtahuje ze všeho, co by směřovalo ke společenské jednotě, a vždy je považuje za nepřátele a sebe za oběť jejich chamtivosti. Proto je velká izraelitská rodina, rozptýlená mezi národy světa, *cizím* národem mezi národy, v nichž se zdržuje, a tvoří zapřisáhlého *nepřítele* jejich prospěchu a vývoje. Vždyť stěžejním bodem Talmudu je utiskování

Dr. Don Sebastiano Nicotra: *Socialismo, discussioni* [Socialismus, úvahy], 1 díl, Řím, vyd. Tip. Della Pace.

Auguste Chirac: *La Haute Banque et les Révolutions* [Vysoké finance a revoluce], 1 díl, vyd. Savine.

Kalixt Wolski: *La Russie juive* [Židovské Rusko], 1 díl, vyd. Savine.

Georges Meynié: *L'Algerie juive* [Židovské Alžírsko], 1 díl, vyd. Savine.

Desportes: *Le mystère du sang chez les juifs* [Tajemství krve u Židů], 1 díl, vyd. Savine.

Italské spisovatele, kteří chtějí prokázat Itálii službu, upozorňujeme zvláště na dílo dr. Martineze *Le juif, voilà l'ennemi, appel aux catholiques* [Žid, to je nepřítel. Provolání ke katolíkům]. Osahuje totiž podstatnou esenci z nejnovějších a nejproslulejších autorů, a argumentuje s mimořádnou logikou i znalostí věrouky. Pokud by byl pro Itálii pouze doplněn potřebnými poznámkami, jsme přesvědčeni, že by se mu dostalo široké popularity a mnohým by konečně otevřelo oči pro revoluci, která podrývá a zneklidňuje náš nešťastný poloostrov. Proto vyjadřujeme přání, aby povstali stateční Italové a srdnatě se pustili do svatého díla. *Fiat lux!* [Budiž světlo!]

a vykořisťování národů, které jeho stoupencům poskytují pohostinství. Proto také svatý Pavel na konci svého života označil Židy za Bohu nemilé a všem lidem nepřátelské: *Deo non placent, et omnibus hominibus adversantur*.[5]

Protože však zlověstný zákoník Talmudu kromě zásad odporné morálky také přikazuje nenávist ke všem lidem, kteří nejsou židovské krve, a dovoluje je vykořisťovat a jednat s nimi jako s divou zvěří – a zvláště s křesťany –, nelze tedy o jeho doktríně pochybovat. Nevycházíme při tom z díla Augusta Rohlinga, protože by mohl citovat nepřesně. Jakoukoli pochybnost o právě řečeném odstraňuje rozvážné a pozorné studium *Mišny*, která je textem Talmudu, a *Gemary*, jež je jeho glosami, a kromě toho studium děl některých rabínů, mezi nimi těch nejváženějších z minulé i současné doby. **(3)** Stačí si vzít k ruce dílo Achille Laurenta,[6] které Židé téměř úplně nechali zmizet, protože mistrovsky odhaluje tajemství talmudismu ohledně zničení křesťanské civilizace, aby přesvědčilo i ty nejzarputilejší pochybovače. Ostatně již dříve jsme k tomu přinesli nepopiratelné argumenty, jejichž opakování by zde bylo nadbytečné.

Portalis: Religiózní snášenlivost kontra občanská rovnoprávnost

Bude užitečné sáhnout po dvou dokumentech, které zcela jasně ukazují skutečnou situaci izraelitů v zemích, jež jim nabídly útočiště, dále hlavní důvod zla, které tam způsobili, a tedy i averzi, jíž tím vůči sobě vyvolali. První dokument pochází od proslulého právního experta [J. Etienne] Portalise z počátku našeho století, když Napoleon I. zamýšlel zákonem uznat plnou občanskou rovnoprávnost Židů s Francouzi. Učenec, který v té věci vypracoval pamětní spis, jehož čas měl ještě přijít, protože *meminisse iuvabit* [neboť je prospěšné se upomenout], tam konstatuje, že se jedná o Hebrejce, jejichž religiózní trpění není třeba spojovat s propůjčením jim státního občanství:

> „Vždyť Židé," říká, „nejsou pouze *sekta*, nýbrž *národ*. Tento národ, který měl ve starověku svou vlastní zemi i vládu, byl rozptýlen, ne však rozpuštěn: bloudí po světě a hledá si tam útočiště, ne vlast! Je mezi všemi národy, avšak s žádným se nemísí; jako cizinec se usazuje v cizí zemi. Vychází to z povahy židovských institucí. Jako bylo dobývání smyslem moci Říma, válka republiky Sparta, kultura athénského státu nebo obchod smyslem mocenského okruhu Kartága, je jím u hebrejského kmene *náboženství*, jemuž je doslova vším, základnou i zákonem jeho společnosti. Z toho vyplývá pochopitelná skutečnost, že Židé všude tvoří národ v národě. I když žijí ve Francii, Německu nebo Anglii, přesto nikdy nebudou Francouzi, Němci nebo Angličany; naopak všude zůstávají Židy a nikdy ničím jiným než Židy."

Pravda, kterou později stroze potvrdil [Adolphe] Crémieux velkému vazalu panujícího Židovstva, i židovský časopis *L'Alliance israélite*, jenž Hebrejce definoval jako *muže neoblomného universalismu*.

Proto Portalis vyvozuje případný závěr, že je plně oprávněné podrobit výjimečným zákonům takový druh cizího tělesa, které se mocí svých institucí, svými zásadami a obyčeji odedávna záměrně vzdaluje hostitelské společnosti.

---

[5] 1 Thess 2,15.

[6] *Relation des affaires de Syrie* (Zpráva o záležitostech Sýrie), Paříž 1846.

Rumunská zkušenost

Dalším dokumentem je manifest jedenatřiceti členů rumunského parlamentu, adresovaný mocnostem, které si roku 1868 troufaly vnutit jejich státu zákon o zrovnoprávnění Hebrejců.

„Židé," říkají v zásadě poslanci, „se z nezbytí navenek podřizují autoritě nežidovského státu. Nikdy však nepřipustí, aby se stali jeho integrální součástí, protože si nenechají vyhnat z hlavy ideu svého vlastního státu. Netvoří pouze religiózní sektu, nýbrž komplex nezničitelné jedinečnosti původu a odhodlané víry výhradně v židovskou národnost, kterou si mezi ostatními národy všichni společně udržují. Proto je nemožné pokrevně je spojit s ostatními národy, a stejně tak je nemožné pro křesťany sdílet s nimi jejich cítění a chápání. Ale největší překážka spočívá v náboženství, které je pro ně současně religiózním i civilním zákonem, takže formuje jejich politický a společenský kult i organismus. Proto také všude, kam vkročí, tvoří nezbytně stát ve státě.

Pokud jde o vděčnost k národům, které jim poskytují pohostinství, necítí se jí izraelité být vázáni, jelikož je považují za uzurpátory. Naopak se chápou všech prostředků k dosažení panství nad nimi, protože jsou přesvědčeni, že je mají závazně přislíbené starou smlouvou resp. Starým zákonem. Dobu, kterou tráví mezi ostatními národy, považují téměř za čas pokání, za ránu osudu a za vyhnanství. Obyvatele těch zemí, jež je přijali, mají za nepřátele, kteří v okamžiku předpověděného univerzálního židovského panství nad světem musí být porobeni."

Otázka lásky k rodné zemi

Samozřejmým důsledkem takové situace pak je skutečnost, že Žid nikde nemá vlast, to znamená zemi svých otců. *Patriotismus*, kterým se ustavičně chlubí a za jehož apoštola se vydává k dosažení svého cíle, jímž je zničení a pohlcení národů, které mu poskytly občanská práva, není nic jiného než obrovský podvod. K tomu ještě přistupuje skutečnost, že jim jsou vlastní nejodpornější profese zrádců a špionů. Je znám Bismarckův výrok: „Bůh stvořil Hebrejce proto, aby sloužil těm, kteří jej užívají jako špiona." A hrabě Cavour o svém hebrejském důvěrníkovi říkával: „Je mi velmi užitečný, abych jeho prostřednictvím nechával znát veřejnost to, co ji chci nechat vědět. Jakmile jsem s ním přestal mluvit, okamžitě mne zradil."

Loňského července přinesly berlínské *Noviny kříže* [asi *Kreuz-Zeitung*? V italském originále *Gazetta della Croce*] tuto zprávu důstojníka vrchního velitelství:

„Během války v roce 1870 jsem byl přidělen k 10. armádnímu sboru, kterému velel generál Voigts-Rhetz. Bylo mu povoleno 100 000 tolarů na placení špionů. Přesto se však vrátil do Berlína, aniž by na zmíněnou částku sáhl, protože se mu nepodařilo za ní získat jediného Francouze. Naproti tomu v roce 1866 za války s Rakouskem se věci měly jinak. Židé se houfně sbíhali a za nepatrné peníze nám prodávali všechny informace o pohybech císařského vojska. … Tito Židé byli rakouskými státními občany a tudíž dobrovolnými špiony."

Historie je plná zrádcovství Hebrejců ke škodě států i jednotlivců. Žid Goldschmidt před několika málo lety odcizil a prodal přísně tajné dokumenty pruského státu. Žid Klotz zradil anglického generála Hickse a jeho jednotky, které pak byly zmasakrovány Máhdího barbary v Súdánu. Žid Deutz zradil vévodkyni z Berry za 500 000 franků. –

A tak tomu bylo vždy již v dřívějších stoletích, počínaje Židem Sedeciou, který otrávil císaře Karla Lysého, až třeba po Židovku Païvu, jež se nedávno v Paříži zmocnila bitevních plánů francouzské armády a prodala je nepříteli.

Talmudská a židovská rasová povýšenost

Dalším prvkem, který organismus Hebrejců v křesťanských zemí činí mimořádně nebezpečným a násobí tam odpor k nim, je z Talmudu nasátá pověra, že izraelité představují nejen *nejvyšší rasu* lidského pokolení, které je celé utvořené z nižších ras, ale také že pouze jim náleží z moci Božího práva vlastnictví celého univerza, jemuž se jednoho dne mají těšit. Na základě této šílené víry pronikl judaismus všude. Mimo to lze říci, že jde o ústřední dogma toho, co Židé nazývají svým náboženstvím. V něm spočívá zhoubné učení mesianismu, které Židé od třetího století křesťanské éry – kdy byl sepsán Babylónský Talmud – vyznávají až dodnes. A kdo také sleduje komentáře největších rabínů v průběhu věků, nachází je tam neměnné a vždy identické přesně tak, jak je v našich časech vyjevil Hebrejec Disraeli, který se později jako lord Beaconsfield stal šéfem vlády Velké Británie. Žid, který přijal anglikánské barvy, jen aby se vyšvihl do čela moci, ve svém proslulém románu *Coningsby* píše:

> „Žádný trestní zákon, žádné fyzické mučení nemůže dokázat, aby *vyšší rasa* byla pohlcena *nižší rasou*. Všechno míšenecké a tyranské (naše křesťanské) časem zmizí, ale čistokrevné a tyranizované (židovské) vládne a přetrvá. Zbytečně se tedy vrhají na nás Židy, špiní nás a ponižují, zatímco se sami po dlouhá staletí rozkládají. Duše Žida se stále znovu pozdvihuje, jde dál svou cestou vpřed a již dnes má obdivuhodný vliv na záležitosti Evropy.“

Poté Disraeli ujišťuje, že „moderní svět je řízen zcela jinými lidmi, než si myslí ti, kdo nevidí za kulisy“, čímž chtěl o Židech říci, že vskrytu vším manipulují.

Pokud by to bylo potřebné, můžeme uvést nespočet důkazů takové domýšlivé víry, protože je po staletí shromažďujeme, ale myslíme, že to je zbytečné. Falšování prorocké tradice ohledně Mesiáše a jeho království v národech, kterým je Církev, začalo již zkázou Jeruzaléma resp. zotročením židovského národa Římany. Sueton ve svých životopisech 12 císařů má následující tradovanou vzpomínku: *Percrebuerat Oriente toto vetus et constans opinio, esse in fatis, ut eo tempore Judei profecti rerum potirentur*. [V celém Orientu se rozšířilo staré a trvalé mínění o proroctví, že v ten čas se objeví Židé a chopí se moci.] A Tacitus ve svém historickém díle potvrzuje: *Pluribus persuasio inerat, antiquis sacerdotum literis contineri eo ipso tempore fore ut valescert Oriens, profectique Judei rerum potirentur*. [Mnozí byli přesvědčeni, že dle starých kněžských spisů má v ten čas Orient zesílit, přijdou Židé a budou mít moc.] Podobně mluví i svatý Jeroným, který byl velký znalec ve věci správných i falešných představ Židů.

[David Paul] Drach, konvertita ke křesťanství a současně důkladný znalec Talmudu i dalších židovských tajemství, nám popisuje nauku starých i moderních učitelů Izraele takto:

> „Mesiáš musí být velkým dobyvatelem, který podmaní národy Židům… Ti se znovu zmocní Svaté země, vítězní a obtížení bohatstvím, odebraným nevěřícím. Smyslem příchodu mesiáše bude osvobození rozptýleného Izraele, jeho přivedení zpět do Svaté země a zřízení a upevnění světského království, které má potrvat až do konce světa. Pak budou všechny národy světa podrobeny Židům, kteří s jejich osobami i majetky budou nakládat podle libosti. Učenci a rabíni synagogy končí

své projevy zcela rutinně myšlenkou na tento triumf i na všechna požehnání, která si od příchodu takto uzpůsobeného mesiáše slibují. Jedním ze zmíněných požehnání je však i vytoužený okamžik pobití křesťanů a naprosté vyhlazení sekty nazarénů.“[7]

Mesiáš nahrazen mesiánským lidem – člověk jako Bůh

Stejný, i když poněkud pozměněný, je *zmodernizovanými* Židy samolibě vypracovaný koncept, který zvětralým legendám Talmudu již nepřikládá větší význam. Osobního Mesiáše nahrazují *mesiánským lidem* **(4)**, čímž je tedy všechno izraelitské předurčeno k ovládnutí celého lidského pokolení (i když nevědějí, jak a proč). Takový koncept – mezi jinými z novější doby – měl za svého apoštola [Adolpha] Crémieuxe, jednoho z hlavních zakladatelů současné židovské moci, který to pak komentoval následujícími slovy:

„Izrael je věčný. Jeho malá rodina je velikou rodinou Boží. Musí přijít a rozvíjet se mesianismus nové doby. Jeruzalém nového řádu, svatě spočívající mezi Východem a Západem, musí nastoupit na místo dvojí říše císařů a papežů.“

Příslib věčné svobody

Německý Hebrejec Stamm publikoval knihu, v které zvěstoval světu, že „Židé zřídí na zemi říši univerzální svobody“ a my spatříme nádhernou volnost, o níž tito pomatenci snili. Jiný Žid, narozený ve Frankfurtu, psal již r. 1858: „Řím, který před 1 800 lety vložil svou nohu na šíji Židů, se musí změnit v trosky zásahem téhož národa, čímž ten rozšíří své světlo nad univerzem a lidskému pokolení přinese nesmírný prospěch.“

Nezbývá tedy než konstatovat, že judaismus není jen vždy cizí a nepřátelská moc v zemích, kde se zakořenil, nýbrž také mocnost, která usiluje o přemožení a ovládnutí jejich obyvatel silou svých vnitřních dogmatických, občanských, religiózních, právních i národních vlastností. A to pomocí triků a podlostí všeho druhu.

Talmudský princip – Nežidé jsou považováni za zvířata

Právě řečené dokazuje židovské učení neméně, než nejzjevnější každodenní skutečnosti. Pokud jde o učení, ukážeme si některé hlavní body mravních a religiózních pouček, které jsou celé této rase ukládány a vštěpovány nejvyšším zákoníkem, tedy Talmudem. Výchozí princip židovské morálky, z něhož se odvíjejí všechna pravidla praktického chování k bližnímu, zcela jasně říká, že ostatní lidé – v porovnání s Hebrejci – nejsou nic jiného než divoká zvířata. „Ó, sémě Abrahámovo,“ volá Talmud, „Pán vám ústy Ezechielovými sdělil: ‚Vy jste mými ovečkami, to znamená, vy jste lidmi, zatímco ostatní národy tohoto světa nejsou lidmi, nýbrž dobytkem.‘“[8] – Žid, který zhanobí a zabije nežidovskou ženu, musí být soudem osvobozen, protože to udělal pouhé „kobyle“.[9] – Maimonides, v ghettu považovaný za neomylného, ve svém traktátu o vraždě soudí, že nesmí být potrestán izraelita, který zabije góje[10] **(5)** neboli Nežida. Pořád to

[7] *L'Église et la Synagogue* (Církev a synagoga), str. 18 ad.
[8] Traktát *Baba Mezia*, fol. 114,1.
[9] Traktát *Berakhoth*, fol. 88,1.
[10] Traktát *Salkutre-Ubeni*, fol. 10,3.

ještě nestačí? Jiná z knih Izraele, těšící se velké autoritě, zcela vážně ujišťuje, že „Nežidé jsou černá zvěř“, nebo jinak řečeno divoká prasata. A takto o těch, kteří nejsou její národnosti, soudí a smýšlí jako na výsměch právě ta rasa, která se svými sexuálními zvrácenostmi hnusila již Římanům cézarské epochy, takže ji Tacitus označil za *proiectissima ad libidinem gens* [požitkům zcela propadlý lid]!

A pořád to ještě není všechno? Ne, protože Talmud pozdvihuje Žida i nad samotný lidský druh a učí, že izraelita je Bohu milejší než anděl ráje, že udeřit jej znamená udeřit samotného Boha, že Nežid, který uhodí syna Jákobova, nezaslouží nic menšího než smrt.

Další pěknou kapitolkou židovské morálky je všechno, co se týká přísahy. Tři libovolní Židé, zasedající jako soud, mají moc anulovat jakoukoli přísahu a osvobodit od každého slibu. Drach výstižně objasňuje obřad, nazývaný *Kol Nidre*. Talmud zdůrazňuje, že tři soudci mají tutéž autoritu jako Mojžíšův soud.[11]

Svědomí neplatí

Kromě toho mají Hebrejci různé vnější rituály, formulky a opisy, jejichž pomocí se již vyslovená a složená přísaha předem zamýšlí jako nevyřčená resp. neplatná. Celý takový soubor zla, který se Židé a jejich pomahači snaží podsouvat morálce jezuitů, je naopak právě jimi praktikován s bezostyšnou religiozitou. Nadto v noci před svátkem [Jom] Kippur se svými obřady osvobozují od všech závazků svědomí v minulosti, současnosti i budoucnosti, jak se jim právě zlíbí a co považují pro sebe za výhodné. A to pořád ještě není konec. Podle Talmudu musí ve sporném případu mezi křesťanem a Hebrejcem nechat židovský soudce vždy vyhrát svého soukmenovce, pokud je to jen trochu možné.

Stejným způsobem prohlašuje židovský morální kodex za dovolené, ba dokonce za závazné, aby si Žid přivlastnil nalezenou věc Nežida, a to s doslova až neuvěřitelným zdůvodněním: „… Vrátit něco Nežidovi, znamená být nehodným Božího milosrdenství.“[12] A Maimonides skutečně upomíná, že taková lumpárna je přísně závazná: „Kdo něco vrátí,“ píše doslova, „se dopouští hříchu, protože tím jenom posiluje moc bezbožných“.[13]

Zákonnost okrádání Nežidů se bezostyšně učí v rabínských školách. „Protože život modlářů (a za takové Židé křesťany považují) závisí na libovůli izraelitů, tím spíše je jim vydán jejich majetek.“ Tak to učí rabín Joseph Albo.[14] Podle *Bava Baria* je majetek křesťanů – resp. má být – jako poušť nebo pusté pobřeží; první, kdo se jej zmocní, se stane jeho pánem, samozřejmě za předpokladu, že jím bude izraelita. Tak to učí rabín Pfefferkorn.[15] „Je dovoleno podvádět křesťana, jak to jen jde. Lichvaření s křesťanem je nejen povolené, nýbrž je přímo dobrým skutkem, a proto se dovoluje praktikovat je i ve svátek. Musí se však křesťanovi vzít tolik, aby tím byl zruinován.“[16] To jsou rabínské dokumenty, považované za svaté!

---

[11] Traktát *Rosh-Hashanah*, fol. 25,1.
[12] Traktát *Baba Quamma*, fol. 29,50 a traktát *Sanhedrin*, fol. 76,5.
[13] V traktátu *O loupeži a ztracených věcech*, kap. IX, čl. 3,4.
[14] *Základ víry*, díl III, kap. 25.
[15] *Filosofické disputace*, str. 11.
[16] *Šulchan Aruch*, traktát *Choshen Mishpat*, fol. 348, in: I jore d’cáss 159.

Že však tyto perly mravouky – obsahující ještě mnohé další ohavnosti, jimiž se zde nechceme špinit – nejsou kázány neslyšícím uším, to cítí všechny národy, napadené a ohrožované přítomností této rasy. Proslulý Maxime du Camp již publikoval monografii o židovských zlodějích v Paříži, která by si zasloužila přeložit do všech jazyků.[17] Plukovník Cerfbeer, původem izraelita, vypočítal, že počet r. 1847 ve Francii za krádež odsouzených Židů byl poměrně dvojnásobný proti Francouzům, odsouzeným ze stejného důvodu, a přidal k tomu následující cenné varování:

„Hebrejské delikventy odlišuje od ostatních zlomyslná zvrácenost, protože je plodem zralé rozvahy. Takovými delikty jsou nezaplacení útraty, padělání, lichva, podvodný bankrot, pašeráctví, penězokazectví, vydírání a podvody nejrůznějšího druhu se všemi přitěžujícími okolnostmi.“[18]

Za dalších čtyřicet let talmudská etika ještě pokročila a nejhorší na věci je, že díky občanské rovnoprávnosti, které se judaismus těší téměř v celé Evropě, zůstává většina Židy spáchaných zločinů na ten nebo onen způsob beztrestná, pokud není přímo odměněna rytířským pásem nebo baronským titulem.

Proč byli Židé pronásledováni? Historie předkřesťanské éry

Kdo tedy nezaujatě zkoumá skutečnosti a dokumenty, musí nezbytně dojít k závěru, že nikdy neexistovala šílenější, zarputilejší a nestydatější ctižádost jako právě u Židů. Troufají si dobýt svět, vládnout poraženým říším a podmanit si všechny národy. Osobují si právo nároku na všechno bohatství světa jako zákonné, Bohem jim dané vlastnictví. A vskutku, když čteme a slyšíme, že hrstka lidí – kolem osmi milionů – vrhá tak opovážlivou výzvu do tváře půl druhé miliardě ostatních a opravdu se vychloubá, že je již brzo porazí, máme pocit zlého snu!

A při tom Židé neustávají bědovat nad pronásledováním, kterým v minulosti trpěli a ještě i dnes jsou mu tu a tam vystaveni! Avšak řečené pronásledování bylo důsledkem jejich zlomyslné pomatenosti. Vždy a všude se honosili a honosí svým hrabivým nárokem, všude se chlubili a chlubí Bohem jim danou převahou nad národy, mezi nimiž žijí resp. žili, a všude se také prokazovali a prokazují jako nepřístupní, nepřátelští a špatně smýšlející s národy, které je trpěly resp. trpí, a dokonce jim poskytly dobrodiní státního občanství.

Obecný účinek vždy odpovídá stejné příčině. Averze vůči Židovstvu nevznikla jen mezi křesťany – pro Židy spáchanou bohovraždu na Kalvárii –, nýbrž existovala a trvá nadále i mezi musulmany, Araby a Peršany stejně tak, jako panovala u Řeků, Egypťanů a Římanů.

Proslulý P. Ratisbonne, izraelitského původu a upřímným obrácením horlivý služebník Kristův, velmi moudře pojednává pronásledování, které se ve všech dobách a na všech místech zdvihalo proti jeho bývalým spolubratrům.

„Neštěstím Židů je skutečnost, že neumějí otevřít oči a poznat skutečnou příčinu pronásledování, jemuž byli tak bezpříkladně vystaveni po všechna staletí. Během věků se mnoha národům dostalo špatného zacházení ze strany ostatních. Tyto ukrutnosti však vždy po nějaké době skončily a nikdy k nim nedocházelo ve stejný čas po celém světě. Naproti tomu pronásledování Židů je charakterizováno

[17] Viz *Revue des deux mondes* [Časopis obou světů], 1. června 1869.
[18] *Les Juifs* [Židé].

trvalostí a univerzalitou. Jde tedy o jedinečný případ, který se čistě lidsky nedá vysvětlit.“[19]

Poté se autor vrací k plánům Boží spravedlnosti, jež se tak neúprosně projevují v ranách osudu národu, který zde na zemi napodobuje satanskou vzpouru v nebi.

Hegemonie skrze lichvu

Lidské příčiny historicky jedinečné skutečnosti jdou na konto jejich nenasytné žádostivosti obohatit se lichvou, lstivostí získat převahu, snahou panovat ve všech státech a podle možnosti všechno vlastnit a strhnout na sebe.

Konvertovaní bratři Lémannové svým židovským soukmenovcům

Je neměnným zákonem prospívání Hebrejců v libovolné zemi, že je tomu vždy na úkor blaha a svobody jejích původních obyvatel. O několik let dříve, než Řím upadl do spárů tajných [zednářských] spolků, od judaismu na kněžství Církve obrácení proslulí bratři Lémannové ve svém díle psali:

„Izraelité Říma, my známe postoj svého národa. Pokud by vám zde bylo přiznáno vlastnické právo, pak se vsaďme, že během třiceti, nanejvýš padesáti let by již Řím nepatřil katolickým křesťanům, ale byl by ve vašich rukou.“[20]

A proroctví se již naplňuje… Město Řím se mílovými kroky blíží k jařmu, které je materiálně i hospodářsky podrobí Hebrejcům tak, jako jsou již ujařmeny téměř všechny metropole velkých států Evropy.

A právě toto podmanění, které evropské národy tíží hospodářsky, morálně i politicky, je *jádrem židovské otázky* naší doby.

Lipský sněm z roku 1869 doporučuje zednářské zásady

V čí prospěch byly vyvolány revoluce, jež v posledním století rozvrátily celý křesťanský řád prakticky ve všech státech? Nesporně ne k užitku národů, které zanechaly v útlaku, ani v zájmu monarchií, jež z nich vyšly oslabené. Při pozorném pohledu musíme konstatovat, že byly *vyvolány jedině ve prospěch Židů*, kteří prostřednictvím lživých zásad volnosti, rovnosti a bratrství dosáhli naplnění svého temného plánu na panství, tedy plánu, jež lživě vydávali za meč Božího hněvu na ty, kteří je po celém světě pronásledovali. Pokud vůbec existuje případ, kde by se tak jasně uplatnila juristická zásada: *Is fecit cui prodest* [Udělal to ten, komu to prospělo], pak je to právě tento.

29. června 1869 se v Lipsku pořádal velký sněm izraelitů celé Evropy, jemuž předsedal dr. Lazarus z Berlína. Proběhla tam dlouhá diskuse mezi přísnými a liberálnějšími talmudisty, kteří sice načichli racionalismem, ale přesto sdíleli s ostatními nenávist ke křesťanství. Nakonec všichni jednomyslně schválili usnesení, přednesené tam dr. Philipsonem z Bonnu a horlivě podporované belgickým velkorabínem Astrucem:

„Sněm uznává, že vývoj a užívání moderních zásad nabízejí větší bezpečnost pro současný i budoucí zdar judaismu a jeho stoupenců. … Tyto zásady obsahují účinný zárodek pro jeho skvělý rozvoj i další šíření.“

---

[19] *La Question juive* [Židovská otázka].
[20] *Rome et les juifs* [Řím a Židé].

A skutečně také byly řečené *moderní zásady*, neboli tzv. lidská práva, vymyšleny Židy s cílem zbavit národy a vlády jejich obranných zbraní proti judaismu a jemu tím současně napomohly k znásobení zbraní útočných. Jakmile již jednou bylo dosaženo naprosté občanské svobody a rovnosti s křesťany, padla tím pro Hebrejce hráz, která je až dosud zadržovala, oni se jako dravý příval vyhrnuli a během krátké doby se lstivě zmocnili všeho: zlata, obchodu, burzy, nejvyšších míst v občanské i politické správě, v armádě i diplomacii, ve státním školství a v tisku – slovem všechno padlo do rukou jim nebo těm, kteří na nich byli z nějakého důvodu závislí. *Ukazuje se, že v současnosti křesťanská společnost naráží na největší překážku právě v zákonech a ústavách států, které jim brání setřást jařmo, vložené na ně židovskou troufalostí pod záminkou svobody.*

Od té doby je zde sebevědomá namyšlenost Židů, která podle Metternichových slov dodává státům „revolucionáře prvního řádu“, i pýcha, s níž předpovídají svůj definitivní triumf nad křesťanstvem. Hebrejec Stern si v Paříži před početným posluchačstvem mohl dovolit zvolat: „Nevím, jak za deset let bude křesťan schopen ještě vůbec žít.“ – A [baron] Hirsch, židovský Krésus mezi knížaty Izraele, stojící nahoře na schodišti svého královského paláce a pozorující, jak se k banketu schází elita francouzské šlechty, řekl k svému synovi: „Vidíš ty lidi? Během dvaceti let budou všichni buď našimi švagry, nebo našimi vrátnými.“ Bohužel měl pravdu!

To jsou, stručně a krátce řečeno, příčiny židovské otázky. V dalším článku si ukážeme její hlavní účinky a důsledky.

II. díl: Účinky

Úvod

Řada průpovědí, o nichž se roku 1789 tvrdilo, že představují syntézu *lidských práv*, nejsou ve skutečnosti nic jiného než *práva Židů ke škodě národů*, v jejichž středu si jejich užívání napsali na štít. Tato práva byla prakticky mocenským valem, kterým Židovstvo v našem století křesťanskou společnost oblehlo, otřásá jí a útočí na ni, a také už ji z větší části dobylo. Ukazuje se to ve všeobecném ohromení Evropy, která vidí, že zlato, šíření idejí i bezbožná politická tendence jejích států jsou téměř zcela v rukou Hebrejců. Proto mohl Chabany podle pravdy nechat vytisknout svou knihu „Židé našimi pány“,[21] aniž by z ní mohl kdokoli něco vyvrátit.

Cerfbeer, předseda ústřední izraelitské konzistoře Francie, již r. 1847 vylíčil úspěchy svých soukmenovců v této zemi následovně:

> „Židé v poměru ke svému počtu zaujímají více důležitých postavení než katolíci a protestanti dohromady. Jejich rozkladný vliv se projevuje především v aférách, které nejvíc zatěžují dědictví národa. Není žádná záležitost, na níž by se významně nepodíleli, žádná veřejná půjčka, jíž by se nezmocnili, není jediný pustošivý bankrot, který by oni sami nevyvolali a neměli z něj zisk. Neprávem si však stěžují ti, kteří se těší největšímu zvýhodnění a mají nad ostatními převahu.“[22]

Konvertita P. Ratisbonne k tomu ještě později dodal:

> „Svojí obratností, talentem a panovačností již Židé obsadili všechny cesty, vedoucí k bohatství, vážnosti a moci. Moderní společnost je jejich duchem tak říkajíc proniklá. To oni ovládají a regulují burzy, tisk, divadlo, literaturu, velké obchodní pozemské i námořní cesty, a pomocí svého majetku a prohnanosti již drží celou křesťanskou společnost polapenou jako rybu v síti.“[23]

A toto se děje nejen v jednom regionu Evropy, nýbrž téměř ve všech, pomineme-li zde Rusko. **(6)** A jako v časech ariánství byl okamžik, kdy se tehdejší křesťanský svět nepozorovaně stal ariánským, stejně tak je nyní dnešní svět ze tří čtvrtin již ne křesťanský, nýbrž židovský nebo alespoň judaizovaný. Z toho vyplývá problém, který musí být někdy vyřešený, a to podle právních nároků křesťanstva.

Lichva: „Lepší než víra nebo morálka“

Sebastiano Nicotra cituje pasáž starého, právě objeveného rukopisu, v němž jistý Hebrejec popisuje následujícími slovy klíč k židovské moci naší doby:

> „Drazí synové,“ říká svým spolubratřím, „s námi je Jehova a ve svém milosrdenství nám zajistil mocné zbraně, nebo lépe řečeno nepřemožitelnou moc, která nás mezi národy křesťanů pozdvihne a podřídí je našemu panství. Ta moc je zmíněna ve svaté knize a nazývá se tam *lichva*. Jak jistě víte, svatá kniha nám zapo-

[21] V originále *Les juifs nos maîtres*.
[22] *Les Juifs* [Židé], str. 9.
[23] *La Question juive* [Židovská otázka], str. 9.

vídá lichvařit s bratry vlastního kmene, se sobě rovnými. Ale sebeméně nám to nezakazuje vůči cizincům, vůči nevěřícím a nepřátelům, aby nám tak sloužila jako válečná zbraň a nástroj vítězství. Zůstává nám lichva, lepší než víra a mravouka; lichva je jako malý kámen, který se uvolnil z hor a má pokrýt celý svět, je hořčičné semínko, z něhož má vyrůst nádherný strom, jenž ovládne svět.“[24]

Před devíti lety již mohl velkorabín v projevu ke svým pařížským věřícím prohlásit:

„Pod záminkou pomoci mase dělnictva se musíme postarat o zatížení velkostatků nadměrnými daněmi, a jakmile jejich vlastnictví přejde (lichvou) do našich rukou, práce křesťanského proletariátu bude zcela k našemu prospěchu. Chudoba je otroctví, říká básník. Proletáři jsou nejnižšími sluhy spekulantů, ale útisk i arogance slouží otrocky naší zchytralosti. A kdo by mohl synům Izraele upřít důvtip, prozíravost a obezřelost?“[25]

Toto jádro talmudského učení zcela naplnilo duši současného Židovstva, připomínajícího si biblická slova *Pecuniae obediunt omnia* [Všechno je poslušné peněz].

„Pomocí naprosté volnosti lichvařit,“ píše Michelet, „vyřešili již Židé problém zmizení křesťanského majetku pomocí směnek. … Nyní jsou pány a stupínek po stupínku vystoupali až na trůn světa.“

Předešlého března vyslal ředitel londýnské *Pall Mall Gazette* svého korespondenta do Berlína k interview s dvorním kazatelem Stoeckerem, jedním z nejhorlivějších vůdců Německé antisemitské ligy.

„Necítím k Židům nenávist a nepřeji jim nic špatného z nějaké religiózní nenávisti,“ řekl kazatel v zásadě londýnskému dopisovateli, „ale jako Boží služebník, jako luteránský pastor a představitel národa nemohu mlčet, protože vidím a cítím nekonečné zlo, které Židé mé zemi a především Berlínu způsobili a působí. Zde má Hebrejec v ruce všechno zlato a tudíž i veškerou moc. Neopovrhuji Hebrejci proto, že jsou bohatí, nýbrž z toho důvodu, že své bohatství nahromadili nečestnými metodami. Na venkově podvádějí obchodníky a i ve městech mají své špinavé zisky. Trvám na tom, co jsem již dříve řekl: Židé z hlediska obchodu, sociálních zájmů, politiky i morálky vedou Německo do propasti.“

Bojácná německá i rakouská vláda

Věci již došly tak daleko, že když pan Ahlward vydal v Berlíně minulého září knihu s názvem „Zoufalý boj mezi árijskými národy a Židovstvem“ s tak děsivě průkazným materiálem, viděla se vláda nucena ji konfiskovat.

Stejně jako tento měsíc v německém parlamentu, rozléhalo se i celým Rakouskem hlasité varování před hrozivou finanční přesilou Židovstva.

Židé byli z dědičných zemí rakouské dynastie desetkrát vyhnáni, avšak nakonec se v nich pevně usadili za Ferdinanda I., bratra císaře Karla Pátého. Byli přijati a zůstali tam jako služebníci impéria až do doby Marie Terezie, která je různým způsobem zvýhodňovala podle té které provincie. V dědičných německých zemích jim byl vstup zakázán kromě Vídně. Naproti tomu byli přijímáni v říši svatého Václava [v Čechách], přesto však s podmínkou, že nepřekročí pevně stanovený počet rodin. Velkoryse byli

[24] *Socialismo, discussioni* [Socialismus, úvahy], str. 339 ad.
[25] Viz *Le Contemporain* [Současník], 1. červenec 1881.

trpěni v říši svatého Štěpána [v Uhrách], nicméně jim byl zapovězen vstup resp. přistěhovalectví z jiných krajin. Maxima svobody se Židé těšili v Terstu. Z ghett Mantovského vévodství, z Benátské republiky, z Papežského státu a z Levanty mohli přesídlit do našeho Terstu, a proto dnes pod záminkou *patriotismu* předstírají okatou oddanost městu. Poté, co dorazila první skupina z Polska, dostalo se také Židům z Haliče i z dalších polských krajin dobrodiní stejných terstských privilegií. Nakonec v letech 1848 až 1869 padla všechna obranná opatření císařské říše a Židům se dostalo svobody usazovat se a vyšvihnout na pány země, což také učinili a v současnosti nadále dělají. **(7)**

Během rozpravy o židovské otázce ve vídeňské říšské radě byl zdatný řečník [Karl] Lueger za potlesku většiny poslanců nucen prohlásit:

> „Je snad jen pohádkou všeobecná nadvláda Hebrejců? Podívejte se na Francii, pohleďte na Uhry. Konkrétně v této zemi má poslední z Hebrejců větší moc než sám kardinál-primas. A nejsou snad zde, v Rakousku, záležitosti Severní dráhy, ropy a uhlí – všechno věci, jež byly přenechány Hebrejcům k jejich čistému zisku – jasnými důkazy jejich nadvlády? Není také pádným důkazem jejich panství záměr prezidenta říšské rady vyzvat našeho kolegu Pattaïe nemluvit zde o Rothschildovi z obavy, že by ten mohl nechat srazit kurs našich obligací?“

Vyvlastňování pozemkového majetku Židy

Ještě jednou nám musí posloužit příklad Rakousko-Uherska, rozežraného Židovstvem hůře než vinohrad, napadený mšicí révokaznou. **(8)** Tento nový důkaz je vhodný právě nyní.

Abrahámovo potomstvo tam během deseti let vzrostlo o 2,07 procent [sic! – podle Adama Riese musí být správně 43 %] z 1 154 000 hlav, které čítalo k roku 1869, na 1 648 708. Zákonné oprávnění vlastnit půdu si Židé po roce 1848 vynutili v Uhrách, a po roce 1862 i ve zbytku říše. V tak krátké době se rodina Rothschildů jen v Čechách zmocnila dobré čtvrtiny země, která byla ve vlastnictví šedesáti nejstarších rodů království, a nyní tam samotná židovská rodina vlastní sedmkrát víc, než císařská dynastie. V říši svatého Štěpána mají dnes Hebrejci tak velkou moc, že disponují více než čtvrtinou volebních hlasů, rezervovaných pro velké majitele půdy. … A nyní se ještě Hebrejci začínají zdobit tituly a jmény nejurozenějších dynastií této země. Polovina hrabství Neutra nyní patří jedinému Hebrejci, baronu Poppelovi.

Uherský státní dluh, obnášející roku 1873 ještě 221 milionů, se k roku 1885 vyšplhal již na 1 461 milionů a v současnosti přesahuje 1 600 milionů. … A ministr Tisza, velký ochránce Židů, před třemi lety navrhl propůjčit Albertu Rothschildovi a jeho ženě čestné postavení u dvora jako uznání zásluh za plundrování státního kreditu. Ke škodě se měl tedy přidat i výsměch.

Avšak ještě hůře je zpustošena Halič. Židé se za období jen o málo více než dvaceti let zcela zmocnili jejího teritoria a nadále pokračují ve skupování venkovských statků, které se pro dluhy na daních dostaly do dražby.

Nestoudnost této rasy v Habsburské říši již dosáhla takového stupně, že nedávno ve vídeňské, zcela židovské městské radě křesťanovi, který si stěžoval, že se Židé všude pevně usadili, zcela otevřeně řekli: „Pokud křesťané nedokáží strpět takový stav věci, existuje rychlá odpomoc: ať opustí císařskou říši a vycestují, kam jim bude libo.“

Nepotrvá to již dlouho, a necelé dva miliony cizáckých lichvářů připraví o všechen majetek 40 milionů rakousko-uherských občanů, kteří jim poskytli pohostinství a ob-

čanskou rovnoprávnost, a pak v celé říši uvidíme, jak davy křesťanských otroků pracují na statcích k prospěchu nových pánů. Potomci starých zemských knížat a magnátů budou obdělávat zahrady a pole emancipovaných vetešníků z Vídně, Prešpurku [Bratislavy] a Budy [Budapešti], jejich synové a dcery se budou plazit u nohou Sáry a Judity.

Itálie v pasti lichvy

Mohli bychom zde uvést ještě příklady z balkánských zemí, a to především z Rumunska, jemuž Berlínský kongres 1878, ovládaný skrytou židovskou mocí, uložil povinnost zrovnoprávnit ve všem Hebrejce svým krajanům a spoluobčanům. A Hebrejci za to nyní toto království nerušeně požírají jako nenasytné kobylky. Mohli bychom také uvést Rusko, kde je půda šlechty z více než dvou třetin dána do zástavy německým bankéřům, z nichž je většina Židů, a půda rolníků se každým dnem stále více dostává do rukou vesnických lichvářů. Ale podívejme se raději na Itálii, v níž Židovstvo již po třicet let hraje pána a rabuje ji přesně tak, jako by naše země byla jeho válečnou kořistí.

Zhruba padesát tisíc Židů, kteří se na poloostrově zahnízdili, má své hlavní centrum v Benátkách, Mantově, Ferraře a dalších starých městských státech. V této oblasti, které se říká *italská Judea*, jsou vrchními dozorci nad každým a nad vším. Téměř žádná lira tam nemůže být vydána bez jejich svolení. Maloobchod, průmysl, směnárenství, velkoobchod, vesnické i městské nemovitosti – všechno je závislé na nich. Postačí zde jen poukázat na skutečnost, že provincie Padova patří ze čtyř pětin Hebrejcům a nad zbývající pětinou mají – s hypotéčními listy v ruce – dispoziční právo. Ancona, Livorno a Florencie také žijí pod lichvářským jařmem izraelitů. Ti jsou dnes majiteli nejluxusnějších vil, patricijských paláců a nejúrodnější půdy, kterými se jako zástavou zadlužili u nich lehkomyslní nebo přímo hloupí původní majitelé, kteří jsou již samozřejmě neschopni se z pasti osvobodit. Před dvěma lety zemřel jeden z takových Hebrejců, jenž se ještě krátce před tím ve Florencii bídně protloukal prodejem zápalek na promenádě, ale svým synům zanechal maličkost 18 milionů lir v hotovosti, které bůhví jak nahromadil.

O Římu zde raději pomlčíme; spíše než italskými bajonety byl zajatý oky velké židovské sítě, která polapila všechny druhy malých i velkých ryb a způsobila jen neštěstí, bídu a slzy. Lichva, v hlavním městě praktikovaná mnohem více Židy než Italy, zde neomezeně vládne, a s lichvou kráčí ruku v ruce i podvod, šmelina a loupež. A kdo trochu hlouběji pronikne do tajemství tohoto zmatku, který tvoří veřejné práce, [státní] monopoly a nejrůznější společnosti, mající sloužit státu, s hrůzou uvidí, jak jsou zde se stejnou bezostyšností rozkrádány miliony, jako například v případě velmistra italského zednářstva, který za své „zásluhy“ získal státní tabákový monopol. V srpnu 1887 jistý Žid z Říma napsal německo-židovskému listu následující pozoruhodná slova:

> „Ctihodný Francesco Crispi [zednář 33. stupně a velmistr Velkého italského Orientu] je nejlepším přítelem Hebrejců a celou svou duší chrání jejich zájmy. … Díky tomu máme my Židé v Itálii velký vliv na vládu. Velmi nás těší, že můžeme doufat v dobré obchody a užívat plodů své práce, aniž bychom byli někým obtěžováni.“[26]

[26] *Jüdische Presse*, 8. srpna 1887.

Od Francouzské revoluce do roku 1890

V tomto ohledu si naší pozornosti zaslouží Francie víc než jakákoli jiná země. Silný odpor a pobouření nedávno vyvolalo Drumontovo odhalení Hebrejci nahromaděného zlata pod ochranou tzv. *lidských práv*, vyhlášených právě před sto lety v téže Francii. Rekapitulujme: roku 1791 tam bylo Židů jen málo, sotva tisíc; byli mnohokrát z království vyhnáni jako zlé soužení pro národ. Nyní již překročili počet 60 000 a blíží se 100 000 včetně svého cizorodého vzhledu, řeči i jmen, prokazujících původ z Frankfurtu, Hamburku, Polska a Portugalska. Krvavá revoluce roku 1789, která rozhazovala statky a majetky šlechty a kléru, tam neodolatelně přitáhla i hejna loupeživých supů. Jedno století poté se i tam, a možná ještě více než v rakouském císařství a Itálii, stali vládci a majiteli všech věcí.

Hebrejci, kteří jsou pány poloviny světového kapitálu, vlastní podle nejnovějších propočtů jen ve Francii 80 miliard, zatímco celý francouzský kapitál je odhadován na 150 až 200 miliard. Pro představu tak obrovského majetku, kterého se tam Židé zmocnili, je třeba jej porovnat s majetkem domácího obyvatelstva. Z toho nám vyplyne, že každý francouzský Žid vlastní v průměru kapitál mezi 800 000 až 1 200 000 franky, zatímco v porovnání s tím každý Francouz ne víc než 6 000 franků. Jak známo, samotný dům Rothschildů vlastní tři miliardy. Kníže Bismarck uváděl, že starý James [Rothschild], zakladatel francouzského domu, zanechal po své smrti dobrých 100 milionů, které tam nahromadil za zhruba padesát let. Do Francie však přišel s ne více než 10 miliony.

Každý v Paříži zná paláce tohoto hebrejského Krésa, jejichž cena se odhaduje na 30 milionů a luxusní vybavení na dalších 30 milionů. Tutéž částku představují také jeho zámky a usedlosti. To je tedy znovu 120 milionů přímo před očima všech Francouzů, kteří samozřejmě dobře vědí o tisících milionů movitého kapitálu této rodiny. Ta však není jediná. Celé tzv. *vysoké finance* jsou ve spárech pohádkově bohatých zahraničních Židů. Výčet knížat Izraele je dlouhý a jejich příjmení znějí asi tak francouzsky jako jména Arabů nebo Zulukafrů. Dreyfus, Bischoffsheim, Oppenheim, Erlanger, Hottinguer atd. tvoří bankovní sanhedrin, představující přinejmenším 10 miliard franků, vydřených z Francouzů díky samotnými Židy vymyšleným a této nenasytné kosmopolitní rase poskytnutým *lidským právům*.

Bankovní obchod jako nástroj zkázy

Kromě toho je ze 600 pařížských bankéřů prokazatelně přinejmenším 300 Židů, a dalších 100 velmi pravděpodobně. Jiní Židé se zmocnili téměř všech profesí velkého a rychlého zisku. Polovina zlatníků, klenotníků, antikvářů i obchodníků s diamanty a kožešinami jsou rovněž Židé, kteří si prakticky všechno nejlepší pro sebe zmonopolizovali pomocí bezostyšné lichvy.

A ovšem také znají i metody ještě horší než lichva, jejichž pomocí si plní poklady francouzským zlatem. Záměrné bankroty jsou na denním pořádku a všichni si ještě pamatují proslulé podvody se stovkami a stovkami ukradených milionů pomocí fiktivních půjček a intrik, jako byly honduraské a panamské státní úvěry, případy *Unione generale*, *Comptoir d'escompte* [Diskontní banky] a pod.

Stejná je situace také ve francouzském Alžíru, jemuž Hebrejci pouštějí žilou jako pijavice. V pařížských novinách *La France*, které nepochybně nejsou vůči Židovstvu

nepřátelsky naladěné, jistý pan Hugonett 3. července 1884 psal, že tato rasa lichvářských zlodějů půjčuje vojákům jeden frank, aby z něj již druhý den měla dva. [Gyu] de Maupassant v rámci svého vyprávění líčí odporný čin špinavého Hebrejce z ghetta, který Arabovi půjčil jeden stříbrňák a nechal jej podepsat úpis, že mu buď za šest měsíců vrátí čtyři stříbrné nebo dvacet za rok! A protože chudák není schopen lichvářské peníze splatit, chamtivý Žid jej s dlužním úpisem v ruce donutí prodat kousek půdy, pokud ji vlastní, nebo velblouda či koně, případně i poslední hadry ze své chudé chatrče. Takovými špinavými triky již celý jih Alžírska upadl do moci Hebrejců.

Doktor Ratzinger si správně povšiml, že vyvlastňování společnosti židovským kapitálem postupuje tak pravidelně, jako by to byl přírodní zákon. Pokud se proti tomu nic nepodnikne, bude celá evropská společnost během padesáti nebo nejpozději sto let vydána na pospas hrstce židovských bankéřů. Jestliže se Židé ve Francii během jediného století zmocnili přibližně 80 miliard, pak bude za další století veškerý národní majetek v jejich spárech. Šedesát tisíc osob tvoří feudální finanční vrstvu, která má za sluhy a otroky 36 milionů Francouzů. A to bude důstojným korunováním díla, jež tam započalo vyhlášením *lidských práv*.

A stejně jako dnes není v Evropě možné vyjednat větší půjčku bez blahovůle Rothschildů, nebude již záhy možný jakýkoli obchod bez svolení internacionální židovské ligy. Židovstvo se svým vzýváním zlatého telete, které představuje jeho moc, musí být vyloučeno z civilizovaného světa. „Dnes již není na světě žádná jiná ctnost než obchodní přičinlivost," říká Pietro Ellero, „žádné náboženství než zisk, není žádné jiné kněžstvo než kšeft, žádný obřad než směna peněz a žádný jiný Bůh než zlato."[27] Jasný výsledek hebrejské nadvlády!

Poroba ducha

Panství zlata spojuje izraelitskou rasu s těmi, kteří přímo podmaňují ducha lidí. Řeč je o „učitelském úřadu" veřejného tisku a školních kateder. Během židovského kongresu roku 1848 v Krakově, k němuž se sjeli nejbohatší Hebrejci celého světa, bylo rozhodnuto, že se rozptýlený Izrael musí zmocnit nejdůležitějších evropských novin. „Těmito prostředky," říká schválený plán, „rozšíří hebrejská hvězda světlo nad celým světem." – A stačí nežít někde v africké poušti, abychom se přesvědčili, že záměr byl také dokonale proveden.

Žurnalistika a vysoké školství jsou mocnými křídly izraelitského draka, který všude v Evropě ničí a loupí. Již výše zde zmíněný pastor Stoecker dopisovateli londýnského listu *Pall Mall Gazette* řekl: „Židé všude kupují tisk, protože dobrá polovina novin je již v jejich moci, a využívají jich jménem svých idejí." Předtím však ještě pastor v berlínském parlamentu pranýřoval židovský vliv na školy, jelikož je zdrojem nepopsatelné zkaženosti. **(9)** Podle nejnovějších zpráv německého tisku je tam z 1 000 vysokoškolských studentů 830 izraelitů.

Poslanec Lueger v březnu letošního roku svým kolegům prohlásil: „Myslete na to, pánové, že naše školy jsou v rukou Hebrejců, že naši křesťanští učitelé jsou stavěni před soud, aniž by proti nim bylo vzneseno sebemenší obvinění, že naši státní úředníci si nemohu dovolit projevit se jako křesťané, protože se obávají pronásledování, a že naše křesťansky vedené noviny jsou ustavičně konfiskovány." Ještě měl dodat, že říš-

[27] *Questione sociale* [Společenská otázka].

ské univerzity jsou doslova přeplněné židovskými učiteli, a že zvláště *katolická* univerzita ve Vídni nemá jediného pokřtěného profesora s výjimkou teologické fakulty; všichni ostatní jsou obřezaní! V současnosti je i její rektor Žid. A může to zajít ještě dál? Když šlo o výběr učitele pro nešťastného následníka trůnu, Rudolfa, usoudilo se, že nelze najít lepšího, než židovského novináře Weila, který se pod jménem rytíř von Weil prohlásil za konvertovaného na křesťanství a velice přispěl ke zkažení původně zbožné a nevinné duše mladého knížete.

Prakticky totéž se odehrává v Itálii. Po pravdě lze říci, že téměř celý liberální tisk všech odstínů je přímo nebo nepřímo manipulován Židy. Milán, Turín, Benátky, Modena, Boloňa i Florencie sdílejí *veřejné mínění*, fabrikované v ghettech a synagogách. Tak zvané poloúřední noviny jsou všechny, nebo téměř všechny jen vládě prodaným hebrejským zbožím. A to nemluvíme o Římu, kde nelze narazit na liberální deník, který by nebyl závislý na Izraeli. Nejrozšířenější listy jako *Riforma*, *Tribuna*, *Opinione*, *Diretto*, *Messaggero*, *Capitale* a *Capitan Fracassa* jsou rovněž výplody mozků synů Jákobových.

A co říci o veřejném školství? Jsme obklíčeni Hebrejci na univerzitách, Hebrejci v gymnáziích, Hebrejci v základních školách. Stačí vědět, že v roce 1885 tvořili čtvrtinu našich univerzitních studentů Židé.

O Francii je snad lepší ani nemluvit. Všechny republikánské noviny, které se tam tisknou, vycházejí ze židovského hnízda. Přehled, který v té věci sestavil Drumont, se zdá být až neuvěřitelný. Ještě horší je však výhradně židovská pornografie a bezbožný tisk, špinící zemi a nemající obdobu nikde ve světě. A tak jako tam má Židovstvo monopol na denní tisk a knihy, platí to také o vzdělávání, protože základním školám vnucené učební texty jsou z největší části rovněž dílem Hebrejců. **(10)**

Stručně řečeno všude, kde jsou v evropském křesťanstvu Židé a těší se občanské rovnoprávnosti, podřídili si žurnalistiku, tisk i školství buď přímo svému monopolu, nebo alespoň nepřímo zhoubně působí svým protikřesťanským duchem.

Řízení států k cílům Židovstva

Jsou prostředky, jimiž lze ve veřejných záležitostech států nabýt účinné hegemonie a řídit je směrem k svým [tj. židovským] cílům. Proto Hebrejci s příslovečnou zchytralostí využívají rovnoprávnosti k okupování justice, armády, parlamentu a ministerských rad přesně tak, jako to udělali na ovládnutí školství. Lze říci, že rakouská říše je dílem skrytě, dílem otevřeně ovládána Hebrejci. A bude-li jednou dějepis svobodný a dá každému, co mu patří, pak se ukáže, že velké vojenské porážky Rakouska u Magenta, Solferina a u Sadové byly spíše výsledkem židovské zrady než síly francouzské či německé strategie a zbraní.

O Itálii není třeba mnoha slov. Od roku 1859 se stala královstvím Hebrejců, kteří dokázali oklamat masy hlupáků vydáváním se za nejoddanější *patrioty* poloostrova.

> „Jaké neštěstí pro Itálii," volá dr. Giovanni De Stampa, „národ, který se chlubí, že je silný a svobodný, ale má parlament, podobající se synagoze! Itálie má 30 milionů obyvatel, z nichž je 50 000 Hebrejců. Proto by měla být v parlamentu ve všem všudy pouhá jedna polovina Hebrejce; místo toho jich tam nacházíme až

otřesně velký počet. Benátky mají ‚čest' být v parlamentě zastoupeny výhradně Hebrejci."[28]

Jako se Hebrejci vyšvihli na pány v parlamentu, tvoří honoraci také ve veřejných úřadech, v bankách, ministerstvech a dokonce i v diplomacii. Nelze dnes přijít nikam, aniž bychom narazili na židovského radu, inspektora, prezidenta komise, soudce nebo tajemníka, nemluvě už o radnicích, kde jsou na mnoha místech Židé skutečnými despoty. A nemáme snad přímo v Římě i na dosud nejpřísněji chráněných místech jako pány Hebrejce, kteří vůbec nenosí italská jména, a pokud ano, pak si je vypůjčili od našich měst?[29] Kdo by si ostatně chtěl připomenout jména stovky italských měst, stačí mu při procházce číst vývěsní štíty obchodů nejživějších římských ulic, nebo si prolistovat seznam šéfů odborů státní správy.

Totéž by se dalo říci o Francii. V pařížském senátu a parlamentu jich sedí přes 20, a přesto jejich soukmenovců není o mnoho víc než 60 000. Pokud by tam byli křesťané zastoupeni stejným poměrem, musely by obě komory mít více než 40 000 senátorů a poslanců. Před několika málo lety byly 42 departementy spravovány židovskými prefekty, a mezi nimi, podprefekty a generálními výběrčími daní bylo dobrých 200 Židů.

Revoluce ze 4. září 1870 vynesla na samý vrchol moci šest izraelitů, a hrozná vláda Komuny jich měla dalších devět jako hlavní vůdce a intrikány. Mezi nimi se zvláště vyznamenali Gustavo Dacosta, který pronásledoval kněze, Lisbonne, jenž otevřel pivnici, v níž obsluhovaly za jeptišky oblečené prostitutky, a Simone Mayer, hlavní aktér zničení Vendômského sloupu [Napoleonův pařížský monument]. Od zavedení republiky nebyl prakticky jediný vládní kabinet, na němž by se nepodílel Crémieux, Raynal, Magnin či Lockroy, nebo alespoň Say, Ferry a Floquet, manželé žen, pocházejících ze Židovstva.

Stejným způsobem jako v Itálii, Rakousku-Uhersku a Německu řídí tato velká zvířata i ve Francii všechny finanční a politické záležitosti ve svém smyslu, to znamená ve prospěch svých zájmů a moci. Jsou v tom podporována žurnalistikou, která mate, zamlžuje, podvádí a pořádá štvanice na ty, kdo se nechtějí podrobit rozmarům Židovstva. A proto také volání: „Židé jsou našimi pány, zotročili nás a ničí" je stejně tak rozšířené, jako ospravedlněné skutečnostmi.

Světová židovská aliance

Avšak excelentním dílem, jež s pomocí sekty zednářů moderní židovskou moc stokrát znásobilo, je v Paříži Crémieuxem založená *Univerzální izraelitská aliance* (Alliance israélite universelle).[30] Prostírá se po celém zemském glóbu, je rozdělena do nejrůznějších skupin Hebrejců ve všech koutech světa a představuje sílu celého organismu Izraele. Proto ji zakladatel právem nazval „nejkrásnější a nejplodnější institucí své doby, a současně i nejsilnějším mocenským nástrojem, který vládne světu". A skuteč-

[28] *La piaga ebrea* [Židovské soužení], str. 17.

[29] Autor zde naráží na běžnou praxi Židů, odvozovat si svá „poitalštěná" jména podle názvů měst. Tato praxe je – resp. byla – rozšířená také v němčině (Berlin = Berliner; Hanau = Hanauer; Adenau = Adenauer; atd.) V češtině to není tak běžné, ale přesto jména Kolínský, Čáslavský, Jičínský a pod. často – ne však vždy! – ukazují na židovský původ; pozn. editora.

[30] Podle všech dostupných informací význam *Aliance* v současnosti silně poklesl a na její místo nastoupil čistě židovský zednářský řád *B'nai B'rith*; pozn. editora.

ně *Aliance* představuje jistý druh státní moci, oficiálního zastoupení hebrejského národa, jehož jménem mluví.

Její základní struktura je prostá. Může k ní patřit každý Žid po vyrovnání ročního poplatku deseti franků. Je řízena šedesátičlenou vysokou radou s názvem *ústřední výbor*, sídlící v Paříži a udržující pravidelné spojení s místními výbory. Vůdčí členové jsou vybíráni všeobecným hlasováním a zůstávají ve funkci devět let, přičemž je však každé tři roky třetina z nich nahrazována novými.[31] Kdekoli je deset členů *Aliance*, může se vytvořit místní výbor, a několik takových výborů pak tvoří výbor regionální. Existuje však mezi nimi také poměr závislosti na vyšších orgánech, pokud jde o věci, týkající se celé organizace. Počet členů resp. stoupenců převyšuje 30 000 s hotovým kapitálem, který má dosahovat jednoho milionu, ale přesná čísla neexistují, protože pohádkově bohatí Židé neskrblí dary.

Na toto mocenské ústředí jsou napojeny další nesčetné společnosti, roztroušené ve všech zemích. Vedle všudypřítomného tisku, který se řídí pokyny *Aliance*, ještě i sama vydává početné noviny, určené výhradně pro Hebrejce. Crémieux její světoobčanství definoval těmito slovy: „*Aliance* není ani francouzská, ani německá nebo anglická; je židovská, a je univerzální. A přesně to je důvodem jejího rozšíření i šťastného úspěchu, jehož dosáhla.“

Aliance napadá jezuity

Kdo si chce udělat správnou představu o tom, co je *Aliance*, může ji jistým způsobem získat z hanebného románu „Věčný Žid“, který napsal Eugen Sue proti Tovaryšstvu Ježíšovu. Co se tam totiž pomlouvačně píše o jezuitech, platí ve skutečnosti na členy *Aliance*, a sami mnozí Hebrejci jsou zaraženi takovou konfrontací.

Jeden z řečníků se na valném shromáždění 3. února 1870 o srovnání *Aliance* s Tovaryšstvem Ježíšovým vyjádřil takto: „Přirovnávání obou těchto společností je přípustné ohledně rozsáhlosti našich styků s celým světem, ale dál nesahá. Rozdíl, který mezi nimi existuje ve všem ostatním, je příliš velký! Jedna z nich (Ježíšova) má moc utlačovat, druhá (Židovstva) má moc osvobozovat. První se šíří, aby zadusila svobodu a uhasila světlo, druhá se je snaží znovu zažehnout; první šíří chlad smrti, druhá teplo života.“ Je to znovu jen obvyklé rčení jejího otce Satana (*vos ex patre diabolo estis* [*vy jste z otce ďábla*; Jan 8,44]), který od prvopočátku nazýval lež pravdou a smrt životem.

Z toho není již těžké poznat, co si myslet o spolku takového ražení, složeném z lidí bez vlasti a ochotně plnících rozkazy, přicházející z jediného skrytého ústředí. Vidíme to také z toho, když společnost již zcela otevřeně jedná na stejné úrovni s mocnostmi a zasílá jim diplomatické nóty, protesty a ultimáta k prosazení svobody izraelitů v Rumunsku.

A jistě se také nemýlí, kdo *Izraelitskou alianci* považuje za ústřední nerv zednářstva pro její těsné spojení s lóžemi, které svou sítí obepínají celý civilizovaný svět.

[31] Jistě není náhodné, že velmi podobnou strukturu mají i současná grémia stínové světové vlády *CFR*, *Bilderbergové* a *Trilateráti*, a jako u každé židovské organizace skutečná moc nepochybně spočívá v rukou přísně zakonspirovaného vnitřního kruhu; pozn. editora.

Panování: poslední talmudská pověra

Na rozdíl od mnoha autorů nebudeme tvrdit, že sekta zednářů byla od samého počátku založena Židy. Taková teze se nedá doložit a odporuje obezřelému sledování dějin. Naproti tomu je jisté, že Židé neváhali se do ní vmísit a se svou obvyklou ďábelskou rafinovaností jí vtiskli svého ducha, vedou ji ke svým cílům a udělali si z ní zdroj životní síly, která je dnes vynesla tak vysoko, jak o tom snad ani nesnili.

Izraelitská sebranka velmi dobře chápe, že k dosažení samého vrcholu panství, které vždy bylo a je pověrčivým talmudismem, jí stojí v cestě strašlivá překážka, bránící přístup do společnosti pokřtěných a tedy znemožňující dosažení vytouženého panství… Máme na mysli křesťanské náboženství, základ všech institucí a zákonů, z nichž po staletí vyplýval řád států. K útoku na křesťanské náboženství – a především katolické – museli Hebrejci pracovat z podzemí, potají vysílat dopředu jiné, za nimiž se mohli skrývat, a nemohli si dovolit ukázat své všem tak odporné krvavé spáry. Slovem museli svůj přepad uskutečnit pomocí cizích vojsk a pevnost dobýt jménem *svobody*. Bylo tedy třeba žulový základ podemlít a celou budovu křesťanství podkopat. Proto se postavili do čela okultního světa pomocí zednářstva, které si podmanili.

Vztahy, pojící moderní Židovstvo se zednářstvem, jsou mezitím již tak zjevné, že by bylo naivní o nich pochybovat. Pozorné studium tzv. semitské otázky ve Francii, Německu, Itálii i jinde vyneslo na světlo mnohá tajemství, o nichž se věřilo, že jsou neproniknutelná. Dnes se již ví, kolik ze své myšlenkové výzbroje zavedla talmudská kabbala do rituálů, tajemství, symbolů a alegorií zednářských stupňů. Víme rovněž, že Židé nejenže pronikli do všech lóží a plní je svými členy, ale že také navíc v zednářstvu tvoří početné nejvyšší a řídící lóže, do nichž mají přístup pouze lidé izraelitského rodu a víry. Proto můžeme mít za naprosto jisté, že celý mechanismus zednářstva je řízen hebrejskou vysokou radou, mnohem mocnější než sama ohavná sekta! Z toho důvodu také jeden z nejváženějších časopisů Francie právem psal, že „Židovstvo a zednářstvo lze dnes podle všeho považovat za prakticky identické – a protože Židovstvo panuje světu, musí z toho nezbytně vyplývat, že buď se zednářstvo stalo židovským, nebo Židovstvo zednářským.“[32]

Z novějších autorů, jejichž knihy se nám dostaly do rukou, nikdo tuto niternou spojitost neprokázal lépe, než proslulý dr. Martinez v již citovaném díle, jehož dokonalý překlad do italštiny by byl velkým dobrodiním.[33] Na jeho knihu i na díla dalších takových autorů jako Drumont, Stolz a Mousseaux odkazujeme každého, kdo by se s věcí chtěl důkladněji seznámit.

Svoboda: nástroj panování

Stručně řečeno, judaismus se skládá výhradně z lásky a z nenávisti: neukojitelné lásky ke zlatu, *auri sacra fames* [„posvěceného“ hladu po zlatu], a bezmezné nenávisti ke Kristu. Láska slouží nenávisti, a nenávist má jako láska vést až k vrcholu panství, které je satanským deliriem zavrženého Izraele. Zkoumáním historie zednářstva zjistíme, že od minulého století až do naší doby si nehledělo ničeho jiného než hromadění bohatství a zuřivého potírání Krista i jeho Církve v křesťanské společnosti. Veškerá

[32] *Revue des questions historiques* [Časopis pro historické otázky], 1. duben 1882.
[33] *Le juif, voilà l'ennemi* [Žid, to je nepřítel], 1 díl, Paříž, vyd. Albert Savine, rue des Pyramides 12.

zjevná i skrytá nadvláda zednářstva stojí ve službách divoké hebrejské touhy po zničení křesťanské moci ve snaze usadit se na jejích troskách. Od 1. května 1789, tedy dne, kdy byla glorifikována *lidská práva* k výhradnímu prospěchu Židů, až po 20. září roku 1870, kdy byl granáty dobyt Řím a papežství se stalo zajatcem, měla všechna spiknutí, všechny vzpoury, rebelie, vraždy, masakry, války i tzv. *revoluční* činy vždy a všude tentýž cíl a úspěch – rozmnožit bohatství Hebrejců a utiskovat křesťanskou civilizaci.

Volání „sláva!“ a „hanba!“ se střídala podle potřeby, vždy však šlo o lži buď k oklamání národů, nebo k zastírání zločinů. Svoboda, která si – k potupě pravého Boha a Jeho pomazaného – nárokovala usednout na trůn, přinášela prospěch jenom Hebrejcům. Právě ona jim dodala potřebné možnosti ke zdolání národů a způsobila, že menšina má tyranizovat všechny ostatní, a to – pod klamným zdáním legality – ohledně jejich majetků, svědomí, víry, rodiny ba i krve a životů. Z takové křečovité snahy po volnosti, rovnosti a bratrství nakonec povstal despotismus tyranské oligarchie, na níž se zredukovaly zmodernizované státy, a kdo se podívá pozorně zpět, ten zpozoruje, že je to oligarchie Židů a zednářů, jejich naprostých nevolníků. Religiózní práva katolíků jsou spoutána v okovech – taková je *svoboda* zednářského Židovstva. Svolení k rouhání a bezbožnosti se stalo veřejným právem – taková je jeho *rovnost*. Brutální nenávist vůči těm, kdo se hlásí k věrnosti Bohu svých otců, je oslavována jako láska k vlasti – takové je jejich *bratrství*. V Římě papežů je nošení Kristova kříže v procesích zločinem; naproti tomu nošení portrétu Giordana Bruna nebo Satanových rohů je projevem oddanosti státu. V praxi se již Židovstvo se zednářstvem dávno spojilo v jediný celek jako dýka s máchající paží vraha nebo pochodeň s rukou žháře.

Všude se Hebrejci sytili a obohacovali krví národů i Církve, ale ani zednáři nevyšli naprázdno. Stačí se jen podívat na Itálii. Stejně jako Hebrejce, najdeme zde i zednáře, kteří se většinou z hadrářů a kramářů vyšvihli do třídy nejbohatších. Naši zednáři usilovali o pověst chudáků, ale jako chudých s vilami, paláci, statky a majetky, jež odkazovali svým dědicům. Jen se podívejme na registrované členy sekty, kteří mají pohádkové příjmy i penze a bez ostychu hromadí další majetky, prohlédněme si lóžové Mistry stolce, strkající své špinavé pracky do státní správy i do tabákového monopolu s milionovými zisky. Sledujme tyto *hrdiny* sekty, kteří nemohli odolat pokušení dvoumilionové pozornosti, jak jsou zvěčňováni sochami a památníky ve všech italských městech. Pohleďme jen na syny těchto *hrdinů*, kteří dvakrát prodali [ostrov] Capreru a strčili do kapsy obrovské částky, zatímco na veřejnosti bědují nad panující bídou. Naši zednáři nikdy nedosáhnou plného hebrejského mistrovství v dělání peněz, ale všichni ovládají umění je hromadit; samozřejmě jen z lásky k Itálii!

Kdo však napadá zednářstvo, dotýká se zřítelnice Židovstva, a kdo napadá Židovstvo, zasahuje do srdce zednářstvo. A jako mají společnou dychtivost po zlatu a moci, živí se také společnou nenávistí ke křesťanství. Vezměme si za příklad Francii. Bojové heslo „nepřítelem je klerikalismus“ se zrodilo mezi zlatem přeplněnými pokladnami Žida Rothschilda, a zednářský Velmistr [Léon] Gambetta si je napsal na svůj prapor. Nejzuřivějšími vůdci křížového tažení proti *klerikalismu*, tj. proti křesťanskému náboženství, byli Dreyfus, Hérold, Mayer, Naquet, Spuller, Lockroy a Ollendorff, všichni do jednoho zednářstvem do čela pozdvižení zahraniční Židé. Mezi nejnesmiřitelnějšími pronásledovateli katolicismu však jsou na prvním místě Židé Hendlé, Schnerb a Levaillant. Žid Sée vymyslel dívčí gymnázium jako nástroj k co možná nejúčinnějšímu odkřesťanšťování francouzských žen. Žid Giedroye zase zkomolil mistrovská díla

klasiků odstraňováním svatého Božího jména, aby se nedostalo na oči mladým žákům. Žid Lyon-Alemand se přičinil o okamžité propuštění učitele, jenž ve své knize chválil prospěšný vliv křesťanství na kulturu. Žid Naquet předložil a nechal schválit bezbožný zákon o rozvodu manželství. Židé strhávají kříže ze stěn pařížských škol, rozbíjejí je a dávají házet do stoky, a zuřivě obhajují pro děti povinnou návštěvu *laických* škol, to znamená škol bez Boha a proti Bohu křesťanů. Židé žádají odsvěcení Panteonu, a okamžitě jsou vyslyšeni. Židé vyhánějí religiózní řády z jejich domů a sestry ze špitálů. Židé špiní Francii tak nevázaným, skandálním a odporným žurnalismem, jaký si jen lze představit, a zednáři jej horlivě šíří. Slovem, Židé tam řídí dílo ničení křesťanství i všech ušlechtilých národních tradic, a zednáři je ze všech sil realizují.

Zneužívání svobody Židy a zednáři v USA

Zmínili jsme zde příklad Francie. Můžeme si však společně projít i všechny ostatní země, v nichž se Židovi dostalo neomezeného přístupu k občanským právům. Všude se – ruku v ruce se zednářem – vtírá svým zlatem a vyzbrojuje se proti křesťanství domácích obyvatel. Také ve Spojených státech zneužívají Hebrejci dané jim republikánské svobody a jsou předními průkopníky nábožensky *neutrálních* státních škol, a vždy z nenávisti ke katolíkům, kteří naopak chtějí pro své děti školy katolické a svobodné. Ohledně toho právě nyní *Freeman's journal* zatroubil na poplach, a doufáme, že to nezůstane bez účinku.

Totéž lze říci o naší Itálii, i když zde jsou Židé kromě žurnalismu, v němž se projevují otevřeně, poněkud zdrženlivější a kameny házejí cizíma rukama. Za celou horu trosek, kterou zednářská revoluce ve třicátých letech nahromadila ze zkázy křesťanství a italského vlastenectví, děkujeme však výhradně Židům, řídícím sekty nejrůznějších druhů a odstínů. Se synagogou koketoval Mazzini, a plody tohoto milkování pro Kapitol nejsou v Římě neznámé. Se synagogou koketovali Garibaldi, Cavour, Farini i Depretis, a podřízenými služebníky synagogy byli a jsou mnozí *velikáni*, kterým prostoduchost veřejnosti zřizovala resp. zřizuje pomníky, sochy a památníky na oslavu jejich lásky ke *svobodě* a *vlasti*.

Je však zbytečné zdržovat se dokazováním skutečnosti, jež je zcela zřejmá. Dále si zde raději ukážeme na konečný cíl, který Židovstvo sleduje svým protikřesťanským a zhoubným působením pomocí zednářstva.

Zlověstná předpověď

Tím konečným cílem je univerzální světovláda, hýčkaná jako věroučné krédo zvrácených kabbalistů Izraele.

> „Před asi třiceti lety," napsala nedávno jistá vážená osobnost v knize, „krátce před rokem 1859, vynikající a ve Vídni dobře známý diplomat – z jehož úst jsem sám dále řečené slyšel – přijel z jednoho jihoamerického hlavního města do Evropy a s ním cestoval také tehdejší brazilský ministr zahraničí, Velmistr brazilské zednářské lóže. Dlouhá a jednotvárná plavba vedla k tomu, že se oba státníci do jisté míry sblížili. … ‚Uvidíte,' řekl jednoho dne Velmistr, ‚že v Evropě zůstanou jen tři velké monarchie, dunajská pod Savojskou dynastií, německá pod dynastií Hohenzollernů a ruská pod Romanovci. Tyto tři monarchie poslouží jako pře-

chod ke třem velkým evropským republikám, z nich následně vznikne jediná velká republika lidstva, která je cílem všech zasvěcených bratrů.‘“[34]

Prostřednictvím republiky se chce Židovstvo všude chopit moci a v tomto přestrojení se již také ve Francii moci chopilo a nerušeně jí užívá.

Židovsko-zednářské jubileum 2000

Když minulého roku 1889 začínalo stoleté výročí francouzské revoluce, zasedal v zednářském Velkém Orientu v Paříži kongres zástupců loží obou zemských hemisfér, takže jej bylo možné nazvat kongresem světovým. Písemnosti tohoto pokoutního kongresu jsou již dostatečně známé veřejnosti i se všemi projevy a přípitky, které tam byly proneseny. Co však bylo hlavním bodem, většinou tam předesílaným, a co nejnadšeněji přijímanou předpovědí nebo lépe řečeno proroctvím, jež tam zaznělo? Říkalo se tam, že sto let po převratu z roku 1789 se křesťanský svět zmítá ve smrtelné agonii a v roce 2000 bude vyřízen, že se blíží zničení monarchií, kterou jsou dosud ještě imunní proti požehnání bratrského opojení rokem 1789, a konečně že vznikne světová republika, na jejíž příchod se nyní s bouřlivým nadšením připíjí.[35]

Jak však zasáhnout přímo do srdce monarchie s jejich dynastickými tradicemi i všeobecné náboženství, jimi chráněné a praktikované, které je hlavní silou všech států, dosud nepodrobených zednářstvu? Je zřejmé, že se i zde pracovalo na jejich zruinování, na nahrazení pevnosti trůnu labilitou vlády z milosti lidu, a to k nesmírnému prospěchu úsilí rasy, která nemá ani vlast, ani veřejnou bohoslužbu ba ani vlastní vládní formu, nýbrž žije rozptýlena ve všech zemích, aby si je všechny podmanila.

Zbývá ještě podotknout, že politický, religiózní i hospodářský chaos se v Evropě příznačně odvozuje ze židovské otázky, od níž pochází také myšlenka socialismu. Ten by patrně mohl být hroznou metlou Boží spravedlnosti ke zlomení židovské pýchy naší doby i prostředkem pokání Židů za jejich luciferské troufalosti.

---

[34] *Interessante Enthüllungen der Freimaurerei* [Zajímavá odhalení zednářstva], Wien und Würzburg 1888.

[35] Viz *L'Univers* (Paříž) z 5. srpna 1890.

La Civiltà Cattolica
řada 14, díl 8, fascikl 972, 9. prosinec 1890

III. díl: Prostředek nápravy

Úvod

Před několika lety francouzský spisovatel důkladnou práci o židovské invazi do své země uzavřel úvahou, kde se v zásadě říká následující.

Francouzští křesťané nikdy nemohou zapomenout, že tito Židé s barbarskými jmény i původem, z nichž většina ani nemá státní občanství, se za necelých sto let stali našimi pány. Jejich invaze proběhla ve třech etapách: od roku 1791, kdy se zhroutily všechny národní instituce, od roku 1815, kdy byla Francie sražena k zemi, a od roku 1870, kdy ji zmrzačily německé zbraně.

Když se v roce 1789 pozdvihl věk revoluce proti vládě šlechty a duchovenstva, co bylo vytýkáno těmto dvěma stavům naší společnosti? Vlastnictví dvou třetin francouzské půdy! Taine nedávno důvod jejich vlastnictví ospravedlnil. Šlechta hájila státní území proti vnějšímu nepříteli a zjednávala vlasti bezpečí i slávu. Duchovenstvo se zasloužilo o zcivilizování národa, zjemnění jeho mravů a obohatilo jej o vzdělání, nádherné stavební památky i o tisíce druhů institucí blíženecké lásky.

Vyvlastnění kléru a řádů revolucí

Zboží kléru se odhadovalo na zhruba čtyři miliardy. Přesto roku 1789 bylo ve Francii podle nejnižšího údaje 130 090 duchovních a řeholníků. Tím se mezi ně rozdělený kapitál redukuje přibližně na 30 000 franků na osobu, tedy na výnos 1 500 franků na hlavu. Nejednalo se tudíž o nic velkolepého a je třeba také vzít v úvahu mnoho lidí, kteří z řečeného výnosu jen živořili, ani se nesmí zapomenout na nesčetné poskytnuté almužny. Navzdory tomu byl tento legitimní majetek označen za nesmírné zneužívání a zkonfiskován.

Za pouhých sto let již ne 130 000 našich kněží a řeholníků, nýbrž 60 000 nikoli snad francouzských, ale zahraničních Židů se zmocnilo nejen zmíněných čtyř, nýbrž celých 90 miliard, navíc Židů, kteří nebyli o vlast zasloužilým společenským stavem jako naše šlechta, ale naopak žravou hordou přivandrovalých kosmopolitů.

Zkáza víry: Hledání vhodné obrany

Co teď, když Židé jako páni veřejného majetku zaslepují masy, štvou proti kléru a z nejnižších vášní lidu si dělají ochranný štít svého obrovitého bohatství? Je to jako zlý sen – v éře první revoluce se duchovenstvu předhazovaly jeho čtyři miliardy, a dnes se nikdo nepodivuje, když téže výše dosáhl majetek jedné jediné hebrejské rodiny (Rothschildů), která k nám přišla a během šedesáti let z nás stáhla poslední košili. A to pořád není všechno. Tato rasa se nespokojuje s vykořisťováním našich lidí, ale ještě se je snaží oloupit o Kristovu víru i o nejvzácnější klenoty naší kultury!

Proto také temperamentní spisovatel na konci svého díla volá: Francouzští křesťané, spojme se a zmařme zlomyslné spiknutí, uzavřeme obranný spolek proti nepřátelům našeho jména, našeho kmene, naší víry i našich národních tradic.

Podobné volání je slyšitelné i v dalších zemích a může se ozvat dokonce i v těch, kde dosud ještě nezaznělo.

Současné obranné spolky ve světle historie

Bude však takový obranný spolek, o jehož vytvoření se usiluje, skutečně účinným prostředkem k řešení židovského problému, v jehož okovech leží spoutány a utlačeny nežidovské národy?

Kdo se podívá blíže na historii, snadno zjistí, že problém panství Židů nad křesťany je tak starý jako samotné křesťanstvo. V dějinách není jediný stát, v jehož letopisech by se nenašlo zaznamenané časté střídání dovolení pobytu Židů na svém území se slavnostně vyhlašovaným vyhnáním za jejich podvody a zločiny. Avšak až do našeho století byl hebrejský kmen v křesťanských královstvích pouze trpěn a jako cizí, nepřátelský a zle smýšlející prvek podroben výjimečným zákonům, které tvořily všeobecná ochranná opatření proti jeho pobytu.

Role rovnoprávnosti

V současnosti tomu již tak není. Díky zásadám revoluce, jichž prakticky všude využil, má Žid plná občanská práva. Zákony na něj v každém ohledu pohlížejí jako na rovnoprávného ostatním a chrání jej stejně jako všechny občany. Tím je obranná politika křesťanských společností paralyzována a Židovi je *poskytnuta naprostá volnost obracet se proti těm samým společnostem, které jej ve svém středu hostí.*

Takový je hlavní výdobytek *svobody*, jehož judaismus dosáhl prostřednictvím zednářstva, které je jeho spojencem a vazalem.

Aby tomu tak bylo natrvalo, snažil se Žid odstranit všechno, co mu v historických a národních institucích různých států překáželo tím, že je – s výjimkou Ruska – více či méně zredukoval na takovou vládní formu, která by mu zajistila, že veškerá moc je v rukou přímo či nepřímo na něm závislých oligarchií, jako jsou moderní parlamenty, které si pod právní fikcí nárokují vládnout jménem národa, ale ve skutečnosti to platí jen pro nemnohé a všichni ostatní jsou zcela legálně tyranizováni.

Židovská práva vůči okrádaným

Poté, co byly prosazeny zásady rovnosti se vším všudy, s právem vítězných stran vládnout národu, a jednou pro vždy je etablován stát bez náboženství jako axiom veřejného práva, mohlo již Židovstvo pomocí nástroje zednářstva dosáhnout samotného vrcholu moci a křesťanské národy ovládat, rabovat, kazit a pošlapávat, jako je tomu již ve většině Evropy.

Citovaný autor, který vyzývá křesťany ke sloučení v obranném svazku, však přesto právem ukazuje jeho nezbytnost pravdivými slovy:

> „Pochopte, katolíci, pochopte všichni včetně těch, kteří se neřídíte Kristovým náboženstvím, ale jste rodilými křesťany, tzn. dětmi civilizovaných rodičů: Židé, ještě v devatenáctém století barbaři, si stále uchovávají svou starou sílu k útoku a navíc ji zestonásobují výpady do jimi revolucemi vytvořených průlomů a se sebevědomím vítěze se na nás vrhají. A vy, vy jste ztratili právo na vlastní obranu: tváří v tvář napůl již vítěznému nepříteli jste zůstali beze zbraní. V tom spočívá nebezpečí, tisíckrát horší než rizika našeho střetnutí se židovskou převahou v mi-

nulosti. Silou jakých zásad nebo práva lze takovou invazi odvrátit? Stát je bezbožný nebo se přinejmenším prohlašuje za neutrální k náboženství a přenechává volné pole ne těm nejlepším, nýbrž takovým, kteří se tak záludně spikli. A navíc stát vyhlásil absolutní rovnost všech občanů, svobodu bez hranic, a za takových podmínek se společnost přeměňuje v bitevní vřavu nejrůznějších protikladných sil, v níž získá převahu nejsilnější. A tou je naneštěstí vždy ta nejzáludnější, která se při volbě zbraní neštítí ani nejhorší nečestnosti."

Návrhy k obranným opatřením

Budiž zde hned předesláno, že chceme informovat o některých návrzích publicistů, ne však těch, kteří jsou poháněni socialistickou závistí na bohatství Hebrejců, nýbrž jsou oduševněni výhradně horlivostí pro náboženství a vlast.

V Německu, Rakousku a Francii existuje škola, navrhující lék na osvobození od židovského soužení, který by byl radikálnější než všechny ostatní, ale neodpovídá křesťanskému duchu a v současnosti je navíc nemožné jej uvést do praxe.

Spravedlivá válka?

Poté, co jsme stovkou skutečností a dokumentů prokázali, že Hebrejci jsou – obecně vzato – trýzní křesťanské společnosti a metlou Kristovy církve, je zcela zřejmé naše právo válčit s nimi jako s nepřáteli státu. Protože se však nesluší volat po krveprolití, omezuje se to, co lze dělat, na dva základní body: Žid má vrátit všechno, co uloupil, a následně má být vyhnán z našeho území. Zabavením jeho vlastnictví a vyhnáním má být odplaceno zlo, které způsobil zemím, jež mu propůjčily rovnoprávnost, a také má být potrestána jeho nevděčnost vůči jejich kultuře.

A že by taková konfiskace byla jen spravedlivá – kdo by o tom mohl pochybovat? Většina pokladů, které Židé vlastní, je neprávem nabytý lup, nahromaděný podvodem, lichvou a zpronevěrou. A pokud se s takovým skandálním hromaděním neskoncuje, během několik málo let se veškerý movitý i nemovitý kapitál křesťanů stane jejich kořistí.

Je tedy bezpodmínečně nutné majetek neprávem nabytý zloději znovu odebrat – byť i ne snad zvláště majetek jednotlivců, ale zcela jistě vlastnictví oloupených národů.

Vyvlastnění: menší ze dvou zel

A co chceme ještě? I v tom – nepravděpodobném – případě, že by nahrabané majetky Židů byly nabyty zákonně, máme rovněž legitimní právo vést proti nim válku a odsoudit je k menšímu zlu konfiskace. K tomu ještě přistupuje okolnost, že zlato je nejmocnější zbraní, které Židé užívají ke zkáze náboženství a k utlačování lidu. Důsledkem toho máme, přinejmenším z hlediska nezbytné obrany, právo jim tuto zbraň vyrvat z ruky.

A kdyby zde nebyl žádný jiný důvod, pořád ještě máme právo na odškodnění za naprosto neodhadnutelné materiální i morální škody, které křesťanským národům způsobili. Zde tedy máme případ, kdy se potvrzuje pravdivost výroku proslulého Petra Ctihodného: *Serviant populis christianos, etiam invitis ipsis, divitiae Judaeorum* – I když třeba ne dobrovolně, mají Hebrejci nahromaděné majetky připadnout k dobru křesťanům.

Tato první část úlevy by pak měla směřovat k tomu, co bylo před lety na setkání antisemitů vysloveno ve formě přání: Nechť se na Židy uplatní zákony proti Církvi, které oni v katolických zemích vládnoucím zednářům schvalovali a prosazovali. Dekretem o pouhých dvou řádcích by se veškerý židovský majetek bez výjimky prohlásil za *národní vlastnictví*. Jedním rázem by bylo dost peněz na splacení veřejných státních dluhů.

Křesťanská spravedlnost a láska k bližnímu

Není naším záměrem hlouběji se zabývat kritickým rozborem takto formulovaného návrhu. Pouze poznamenáváme, že historie je plná příkladů pro jeho provedení. Aby se však postupovalo zákonně, musela by konfiskace být předně nařízena těmi, kteří v národech regulérně vykonávají státní autoritu, a na druhém místě by musela být provedena v jisté formě spravedlivosti a blíženecké lásky.

Ne všichni Hebrejci jsou darebáci, podvodníci, falešní hráči, lichváři, zednáři, padouši a kazitelé mravů. V každém místě je jistý počet takových, kteří se na lumpárnách ostatních nepodílejí. Jak by mohli být tito nevinní zahrnuti do trestů, právem náležejícími pachatelům?

Zastánci drastické odpomoci od židovského zla odpovídají, že i v té nejspravedlivější a nejsvatější válce zahyne mnoho nevinných, že všichni Hebrejci bez rozdílu jsou vzájemně solidární, že všichni mají v srdci smrtelnou nenávist ke křesťanovi, že všichni tím nebo oním způsobem přispívají k jeho zkáze, že i zkušenosti dřívějších dob ukázaly, jak Hebrejec vždy zneužíval dobroty a blíženecké lásky křesťanů, aby se jim pomstil a škodil, a tedy že proto – nezaměňovat s pomstou – musí mít zákon o nezbytné obraně přednost před každým jiným ohledem: *Salus populi, suprema lex esto* [Spása lidu má být nejvyšším zákonem].

Protože se jedná o pouhý plán, který v současnosti nemůže být s jistotou blíže vykreslen, necháme jej tak, jak je. Postačí dodat, že spravedlnost a láska k bližnímu by v každém případě musela být z dobrých důvodů uplatněna proti tvrdosti příliš drakonických opatření.

Léčebný prostředek vypovězení

Pouhá konfiskace by však nestačila, říkají zastánci tohoto léčebného prostředku; byl by málo platný, kdyby se obecnému nepříteli nadále poskytovalo útočiště na vlastním státním území. Neříká se přece: *Smrt Židovi!* nýbrž: *Pryč se Židem!* Má si žít, ale daleko od nás.

„Přes deset století zkušeností," píše francouzský autor, „nás důkladně poučilo, že mezi naším a hebrejským kmenem existuje neslučitelnost mentality, která je naprosto nepřekonatelná. Nikdy nemůžeme žít pospolu bez nejvyššího rizika. Již za časů renesance biskup Simone Maiolo ve své proslulé knize *De perfidia Judeorum* [O nevěrnosti Židů] učil křesťany jediné řešení, které jim zůstalo, aby se osvobodili od nesmiřitelného nepřítele svého jména, vlasti, víry, pokoje i majetku, tedy od nepřítele, jejž autor označil za zrádce, zlosyny lidského pokolení, za armádu svárlivců, šibeničníky (furciferi), metlu čestných mužů, slovem za kmen, nehodný být někde trpěn. Přiznat jim občanské právo, jako to udělala revoluce, je to jako vypustit na zemi upíry, jako z nemístného soucitu otevřít v menažérii kle-

ce divokým bestiím. Tato rasa nemá právo pobývat na naší půdě; pokud se zde nachází, pak se vždy spikne, aby nám ji odebrala a škodila naší víře. Jde o nepřítele, který usiluje oloupit nás o zemi i nebe."

Omezíme se zde na konstatování, že pro všeobecné vypovídání Židů z celých království a států existuje mnoho příkladů – bylo však vždy zcela zákonné, protože vyšlo od legitimních autorit. Pokud by však takové opatření muselo být přijato ve všech civilizovaných zemí, v které krajině světa by se pak našlo místo pro osm milionů Židů, zahnízděných dnes doslova všude?

„Mají si jít, kam se jim zlíbí," odpovídá citovaný spisovatel, „je to jejich prokletím, pořád bloudit jako vagabundi. Mohou tedy dál putovat světem. Nikdy nepřestaneme opakovat starou žádost svaté liturgie:

Auferte gentem perfidam,
Credentium de finibus.
[Vzdalte nevěřící lid
ze země věřících.]"

Jakkoli by se takové masové vyhnání – jak by se mu dnes řeklo – za jistých podmínek a v jednotlivých zemích dalo ospravedlnit, je přesto v praxi všeobecně neproveditelné. Odporuje totiž Božímu plánu, který z prokletého a do všech částí světa rozptýleného Izraele učinil ústy svých proroků zřejmý důkaz pravdy křesťanství.

Jiný vždy byl a je postoj Církve, papežů i katolických vladařů k lidu, po téměř dvacet století zatíženému prokletím bohovraždy: *Sanguis eius* (Jesu) *super nos et super filios nostros* [Jeho (Ježíšova) krev na nás i na naše děti],[36] jak ji Kaifášova synagoga přivolala na sebe a své potomky.

„Papežové," poznamenávají oba z judaismu konvertovaní bratři Lémannové, „vždy Hebrejcům blahovolně povolovali pobyt ve svém městě. Tento potulný národ nebyl nijak nucen tam jít, ale přesto tam vždy přicházel a nazýval Řím *rájem Hebrejců*."[37]

A králové v tom většinou papeže napodobovali. Trpěli pobyt Židů ve svých státech, avšak majetky i víru křesťanských poddaných obvykle chránili moudrými zákony.

Dokonce i kdyby se mělo za to, že lék všeobecného vyhnání Hebrejců je v současnosti proveditelný, neodpovídalo by to způsobu smýšlení a jednání římské církve.

Morální důvody

Stoupenci umírněnější školy předkládají různé a nestejně účinné návrhy k potlačení židovské nadvlády, které jsou však v dnešních časech jen velice těžko uskutečnitelné. Kromě návrhů morální povahy, týkajících se vztahů mezi křesťany a Hebrejci, dále politických ohledně tiskové svobody – největší síly Židovstva – i trpění zednářské sekty předkládají také hospodářské nebo společenské koncepty, mezi nimiž jsou na prvních místech takové, které se týkají pozemkového vlastnictví a tzv. kapitalismu.

Jisté je, že lichvářské půjčky, poskytované Hebrejci na hypotéky i jiný nemovitý majetek, jim rok za rokem usnadňují přechod národního teritoria z rukou křesťanů do vlastnictví Židů. V Rakousku se odhaduje, že takto ročně padne asi 10 000 rolnických usedlostí do židovských rukou. Ve Francii, Itálii i jinde to nevypadá o mnoho lépe. Po-

[36] Matouš 27,25.
[37] *Rome et les Juifs* [Řím a Židé].

kud to tak půjde dál, různým národům uloupená půda se přemění ve velkostatky, patřící hrstce cizích boháčů, jimž budou křesťanské národy sloužit jako otroci.

Zde je však odpomoc proti tak velkému zlu, která se nám nabízí – ze dvou stručných článků sestávající zákon: 1. Všem cizincům je zakázáno získat v zemi jakýkoli zemědělský pozemek. 2. Židé jsou považováni za cizince.

Stejný respekt, nestejná práva

První článek by byl naprosto oprávněným a spravedlivým obranným a ochranným opatřením pro národ. Povšimněme si, že zákaz by se vztahoval jedině na venkovské půdní vlastnictví – cizinec by mohl vlastnit městské pozemky. Pokud jde o druhý článek, je potřebný vzhledem k vlastnosti Žida, který je mezi námi vždy kosmopolitou, nehledě již k prosté skutečnosti, že narozený v Německu, Anglii nebo Itálii je vždy jen Židem a nikdy Němcem, Angličanem nebo Italem. A řečený kosmopolitismus svého kmene Židé sami přiznávají.

> „Nic rovněž nepomáhá," jak poznamenává Pascal, „obrátit se na starou veteš ‚rovnosti' a ‚všem společné právo'. Chtít *všem společné právo* za nestejných společenských podmínek je totéž, jako stejná velikost oděvů pro nestejně velká těla. Spravedlivý a nezbytný, říkal jeden z našich velkých státníků, je stejný respekt k rozdílným právům. To naši předci chápali velice dobře; proto se také budova jejich státu zdvihala v nejkrásnější harmonii a neupadla do anarchie, jíž jsme postiženi dnes."[38]

K vnější obraně však musí ještě přistoupit rozumná interní regulace vlastnictví rolnických usedlostí, zvláště menších a zcela malých, jíž by byly chráněny před kořistnictvím lichvy. … Kde by neexistovaly takové garance, byl by z venkova odcházející městský proletariát vykořisťován místními lichváři. Lidé, zbavení pout, jež je vázala k půdě, bez domova i střechy nad hlavou by rychle upadli do rukou těch, kteří jimi umějí manipulovat k zrevolucionování společnosti.

Přesto by se tím získalo jen málo, pokud by současně křesťané nebyli obrněni dobrými zákony proti chapadlům *kapitalismu*, zdroji životní síly současné hebrejské moci v Evropě. Tak zvaná svoboda devizového obchodu, za níž se skrývají nejohavnější hanebnosti lichvy, je pro hospodářský řád národů stejně škodlivá jako tisková svoboda pro jejich mravní politický a religiózní řád. Dr. Ratzinger výstižně říká, jak

> „si správně povšiml, že vyvlastňování společnosti židovským kapitálem postupuje tak pravidelně, jako by to byl přírodní zákon. Pokud se proti tomu nic nepodnikne, bude celá evropská společnost během padesáti nebo nejpozději sto let vydána na pospas hrstce židovských bankéřů".

Pro naše účely není třeba zacházet do podrobností rozmanitých reforem, které tato škola s nejlepšími úmysly předkládá na osvobození křesťanů z útisku Židy, slučující současně práva křesťanských národů s blíženeckou láskou a spravedlností.

Definitivní ochranné opatření: Zrušení občanské rovnosti

Dokud však křesťanstvo nesetřese politické jho zednářstva, bude marné předkládat a projednávat jakákoli osvobozující řešení. Jediné a současně nejspolehlivější řešení

[38] *La Juiverie* [Židovství], Paříž, vyd. Blériot, str. 107.

spočívá v obratu zpět a nastoupení cesty, z níž jsme sešli. Nebudou-li Hebrejci vykázáni na své místo lidskými a křesťanskými zákony, byť i výjimečnými, kterými se jim odebere *občanská rovnost*, na níž nemají žádné právo a jež pro ně samé není o nic méně zhoubná než pro křesťany, nepořídí se vůbec nic nebo jen velice málo. Vzhledem k nezbytnosti trpění jejich pobytu v různých zemích, vzhledem k jejich nezměnitelné povaze *cizinců* v každé zemi, vzhledem k jejich *nepřátelství* vůči lidem každé země, která je trpí, vzhledem k jejich *separované společnosti*, vzhledem k morálce Talmudu, jíž se řídí, i vzhledem k základním dogmatům jejich náboženství, jež jim ukládá zmocnit se majetku všech národů libovolnými prostředky, protože jejich rase bylo přislíbeno panování nad celým světem, a konečně vzhledem k tomu, že zkušenosti mnoha staletí i současnosti prokázaly a prokazují, že křesťanskými státy jim přiznaná *rovnoprávnost* s křesťany má za následek buď jejich útisk nebo pobíjení Židů – ze všeho řečeného vyplývá logický důsledek, že pobyt Hebrejců je neslučitelný s právem křesťanské společnosti a je zapotřebí zákonů, které by současně Hebrejcům bránily škodit dobru křesťanů, a křesťanům zase bránily nespravedlivě ubližovat Hebrejcům.

A přesně to bylo v minulosti více či méně perfektně také děláno, a přesně totéž se také Hebrejci po sto let snažili odstranit; současně je to však také to, co se dříve či později, dobrovolně nebo z donucení musí obnovit, a dost možná, že o to sami Hebrejci budou přinuceni poprosit. Převaha, která jim k revolučním právům pomohla, vykopává současně pod jejich nohama propast, jejíž hloubka odpovídá výši, do níž se vyšplhali. A při prvním propuknutí bouře, kterou svým panstvím nyní provokují, zhroutí se jim na takovou hromadu trosek, že podobnou událost ještě dějiny nepoznaly stejně tak, jako je bezpříkladná jejich současná drzost, s níž deptají národy, které jim to tak pošetile dovolily.

Obrácení na křesťanství?

Nechybějí autoři, kteří se domnívají, že se židovská otázka musí řešit obrácením Izraele ke křesťanství, a chápou to jako triumf Církve, připravovaný na konec času, neboť jedním z jeho předznamenání je právě návrat Hebrejců k Bohu, kterého na Kalvárii dovlekli na kříž. Řečené obrácení, o němž jsou již vidět zřetelná znamení, bude znamenat, že nesmírná bohatství i vliv Židovstva připadnou znovu k prospěchu Církve.

Žádný příznak obrácení

Není pochyb o tom, že návrat odpadlého Izraele do Kristova stáda je jedním ze znamení, která podle Písma svatého budou předcházet konci světa. Že se však již ukazují předzvěsti toho – to opravdu nevíme, jak bychom měli takové přesvědčení sdílet. Rozptýlený a bloudící národ, který musí existovat po všechny časy, aby nejen uchováváním dědictví Písma, ale také svým samotným stavem dosvědčoval víru v Ježíše Krista, zůstává dodnes stejný, jakým se stal po zboření chrámu: bez krále, bez kněžstva, bez chrámu, bez vlasti i bez naděje, a stal se tím nejzuřivějším nepřítelem jména i církve Ježíše Krista, který byl jeho předky ukřižován. Že by se však začal obracet k lepšímu a Ježíše, jejž zabili, uznali za Spasitele, o tom zatím nevidíme ani zřejmé, ani nezřetelné příznaky.

Nepravé a pravé obrácení

Jsou lidé, kteří takové příznaky vidí v občanských právech, kterých Židé dnes již téměř všude užívají. Navíc ještě, říkají někteří, se mnoho Židů stalo nevěřícími a nevyznává již vůbec žádné náboženství kromě zlatého telete, a mnozí další se volným míšením sblížili s křesťany církve, do níž v současnosti bez velkého rozruchu ve značném počtu vstupují.

Pokud však zůstaneme u toho, co je viditelné a hmatatelné a co jsme již dalekosáhle prokázali, zdá se nám oprávněné zde říci, že Hebrejci spolu s protikřesťanskou sektou [zednářstva] pokračují v pronásledování katolické Církve a že se židovská rasa nadále svou skrytou mocí povyšuje nad křesťany. Je všeobecně známé, že nemálo izraelitů přistoupilo nebo přesněji předstírá, že přistoupilo k racionalistickému křesťanství luteránů, kalvinistů, anglikánů atd., ale také se všeobecně ví, že se k nepravému obrácení nechalo pohnout ze všech jiných pohnutek, nežli religiózních. Ještě jiní Židé, pokud přestoupili ze synagogy ke katolicismu, tak učinili jen potají; jejich obrácení může být opravdové, ale právě proto, že se stalo vskrytu, nestačí být dostatečně rozpoznatelným znamením.

Ostatně Bůh v každém století větší či menší počet Židů získal pro svou Církev, a také by nebylo adekvátní srovnávat současné konvertity s obrácenými v minulosti. Jisté však je, že současné Židovstvo jako celek ukazuje nepoměrně více nenávisti ke křesťanství a k jeho zničení, než sympatií k němu a k jeho důkladné obnově. A satanismus, kvůli němuž zednářstvo bojuje proti všemu, co je katolické, není živen a podporován ničím jiným tak lstivě jako právě tiskem, intrikami, našeptáváním a zlatem izraelitů.

A pokud by se tím řešení židovského problému v Evropě muselo vrátit až k apoštolátu Henocha a Eliáše, domníváme se, že bychom místo toho spíše uviděli na dlouhá staletí Evropu Židy zotročených a vykořisťovaných křesťanů. Takže nejde o žádný lék na problém, s nímž bychom se mohli spokojit, protože je jednak příliš fantastický, jednak i vzdálený.

Boží trest

Co musí být skutečným řešením problému a radikálním lékem na židovskou chorobu v Evropě, je jasně prokázané, stejně jako je zcela zřejmá nemožnost k takovému léku se uchýlit, dokud máme vlády, které desatero přikázání a Kristovo evangelium nadále nahrazují francouzskou revolucí glorifikovanými principy. Pokud se od Církve Ježíše Krista vzdálené křesťanské společnosti k ní zase nevrátí, budou marně čekat na vysvobození ze železného jařma Židů. Dokud bude trvat hřích, potrvá i trest, ba dokonce se ještě zostří.

Odpad Řeků [tj. schismatické východní církve] byl potrestán mohamedánstvím a jejich císařská říše padla. Nebem vyvoleným nástrojem hněvu k potrestání zvráceného křesťanstva naší doby jsou Hebrejci. Jejich panství sílí současně s nadvládou onoho zlého ducha, který nechává Boží práva nahradit *právy člověka*. Spravedlnost Věčného užívá nejodpadlejšího a nejprokletějšího národa k trestání ostatních národů za jejich odvrácení od Jeho dobra.

Příklad Francie

Příkladem toho je Francie, jež právě slavila sté výročí revoluce, která ji osvobodila od Boha, její Církve i králů – ale jak ji oslavila? Sražena do prachu Šalamounova zednářského chrámu, pošlapána nohou talmudské synagogy a jako otrokyně cizáckých supů, kteří z ní již vysáli tři pětiny dědictví jejích předků. A revolucí roku 1789 přešla Francie od šlechetného poddanství svým nejkřesťanštějším králům do ostudné poroby králů mamonu.

Příklad Itálie

Itálie se od Francie liší. Je to země, kde zednářstvo po dobrých třicet let více než v ostatních národech šíří jed občanských svobod, který téměř otrávil Francii. A výsledek je pro Itálii mimořádně žalostný nejen v politickém, hospodářském nebo morálním ohledu, v čemž se stále více podobá své starší sestře, nýbrž také v zotročení ghettem, které si pomocí zednářstva naší zemi rok co rok více podrobuje.

Evangelická spravedlnost

Kéž by se utěšeně formovaly svazky křesťanů, kteří chtějí zastavit židovskou potopu, jež svým materiálním majetkem pustoší nejcennějším poklady naší víry i kultury. Nechť se dál šíří myšlenky nezbytnosti vrátit židovský příval spravedlivými zákony do jeho původního koryta, nechť se však tiskne, píše, mluví a pracuje na tom vždy jenom v Evangeliem dovolených mezích. A nikdo s opravdovou láskou k víře a vlasti také nesmí přestat zdůrazňovat velkou pravdu, že pro národy, které hromadně odpadly od Církve a řídí se zednářským klamem, jsou moderní Hebrejci metlou Boží spravedlnosti, a také že zdánlivá sladkost liberalismu je zaměřena na jejich nalákání do chapadel žravé chobotnice Židovstva.

To však již zdáli slyší vřavu společenské revoluce, kterou samo z největší části vyvolalo a dále na ní pracuje spolu s odpadlíky od křesťanské víry.

Úloha buržoazie

Toussenel, Proudhon, Lafargue a stovky dalších předpověděli, jak bude řešení židovské otázky v Evropě nezbytně vypadat. Jako barbaři zvenku řešili židovskou otázku velmi zchátralého římského světa, stejně tak budou barbaři zevnitř řešit tu dnešní, která povstala z tzv. vládnoucí neboli měšťanské třídy, svedené, omámené a do morku kostí zkažené Židovstvem. Neodmítala snad z nenávisti ke Kristu společenskou reformu, postavenou na základě křesťanské spravedlnosti? Přijde nový Attila na jejich republiky, monarchie, instituce, na jejich burzy, divadla, továrny a přepychová sídla rozmařilosti. Neodmítli snad společně Pomazaného Páně? Stejně tak se budou těšit i ze svého Barabáše. A až ten s nimi naloží tak, jak si sami zaslouží, vrátí se Pomazaný Páně do svého domu a ukáže věčnou pravdu: Kdo proti němu pozdvihne svůj roh, bude poražen lízat prach jeho nohou – *pulverem pedum tuorum lingent*.[39]

[39] Izajáš – Dozvídáme se, že italský překlad Martinezovy knihy *Le juif, voilà l'ennemi* [Žid, to je nepřítel] je již v tisku a brzy vyjde.

Poznámky

anonymního *konvertovaného* Žida (sepsané r. 2000) z amerického vydání série článků *La Civiltà Cattolica*

(1) Vidíme to na vzestupu nacionálního socialismu ve 20. století. Marxismus 19. století se z dopuštění nebes přeměnil na německý socialismus, a sionismus 19. století na německý nacionalismus. Rabín Elchanan Wasserman v *Epoše mesiáše* [Epoch of the Massiah] (Copyright 1985 by Rabbi E. S. Wasserman, Los Angeles, CA 90069) píše následovně:

„Dnes si Židé vyvolili dvě (modly), jimž přinášejí své oběti. Jsou to socialismus a nacionalismus. Evangelium nacionalismu lze stručně definovat jako ‚Nechť jsme jako národy'. Všechno, co se od Židů vyžaduje, je národní uvědomění. Kdo řádně platí šekel a zpívá Hatikvah, je osvobozen od přikázání tóry.[40] Je ovšem jasné, že taková idea je z hlediska tóry považována za zásadně modloslužebnou. Zmíněné formy modlářství zcela otrávily ducha i srdce hebrejské mládeže. Každá má vlastní kádr falešných proroků v podobě spisovatelů a řečníků, kteří svou práci dělají opravdu perfektně. A v nebi se udál zázrak: obě tyto modloslužby splynuly do jediné – do nacionálního socialismu. Z toho povstala děsivá metla, která zasáhla Židy ve všech částech světa. Ohavnosti, nad nimiž dnes jen kroutíme hlavou, se nám teď vracejí. ‚… Tvé hříchy já ztrestám.'"

Tak se podle zásady oko za oko stal nacionální socialismus potrestáním Židů za jejich nevěrnost. V tom je *La Civiltà Cattolica* prorocká.

Podobnou interpretaci jako rabín Wasserman, který považuje Hitlera za jistý druh Attily, namluvil rabín Avigdor Miller na svůj zvukový záznam č. 347 (Rabbi Miller Tapes, 2002 Avenue J, Brooklyn, New York 11210). Rabín Miller považuje Hitlera za prozřetelností uložený trest Židům za jejich hříchy. Další dílo od I. Domba s titulem *Přeměna* [*The Transformation*] je k dostání v The Jewish Guardian (P. O. Box 2143, Brooklyn, New York, 11202).

(2) Viz Genesis 9,27.

(3) Tyto komentáře dnešních rabínů přirozeně nejsou v Gemaře ze 6. století, ale jejich vlastní farizejské názory jsou jimi považovány za jedinou ústní tradici spolu s Talmudem.

(4) Mesianismus se nachází v různých židovských apostasiích, které nemají nic společného s Biblí. První z nich je systém lichvy, jež je základem veškeré židovské moci. Že je tento systém – jako všechny nebiblické systémy – smrtící, prokázal již Aristoteles ve svém díle *Politeia*, 1,3,23. Jakmile je všechno zlato v systému půjčeno, nemůže již plodit své vlastní děti resp. likviditu na splácení úroků. Jestliže se například půjčí 140 000 tun zlata na 10 % úrok a ve světě je pouze 140 000 tun zlata, je nemožné na konci roku při splatnosti požadovat 154 000 tun. Zmíněných 14 000 tun zlata by totiž vůbec neexistovalo. Z toho by nezbytně vyplynuly platební neschopnosti. Tak se židovský lichvář ve středověku zmocnil bohatství všech národů, než byl vyhnán. Svatý Tomáš Akvinský ve svém díle *Summa Theologica* v části „O hříchu lichvy" (díl II/II,

[40] Šekel je jednotka izraelské měny a Hatikvah státní hymna; pozn. překl.

otázka 78, čl. 1) psal takto: „Odpovídám, že je nespravedlivé brát úroky z půjčky, protože to znamená prodávat něco neexistujícího…“

18. a 19. století v osobách židovských lichvářů jako Rothschild zavedlo podvodné papírové peníze a úvěrový systém, který tak výstižně vylíčil J. W. von Goethe v druhém dílu *Fausta*. Zde byly uměle vytvářeny likvidity ve formě papírových peněz, ale systém je jak proti přírodě, tak i proti Bohu, protože vytváří podvodné hodnoty z ničeho. (Viz Levitikus 19,36, kde je zákon proti takovému podvodu; Exodus 22,25; Levitikus 25, 36-37 a Deuteronomium 23,19-20 ohledně zákazu lichvy.) A protože se lichva nepřetržitě množila, musely ústřední i soukromé banky fabrikovat nové a nové papírové peníze, aby mohly splácet úroky, až nakonec byl celý systém tak chatrný, že se zhroutil jako např. v Německu v letech 1914 až 1923.

Když systém zpuchřel, manipulovali Rothschildové „množstvím i tokem peněz, takže byli schopni kontrolovat vlády i průmysl, ne-li přímo ovlivňovat“ (Carroll Quigley, *Tragédie i naděje* [Tragedy and Hope], vyd. Macmillan, New York 1966, str. 51). – Když se Rothschildové chtěli zbavit nějaké vlády, prostřednictvím jimi kontrolované ústřední banky silně omezili úvěry a tím vyvolali hospodářskou recesi i politické revolty, jako to pařížský baron Edouard de Rothschild udělal ve Spojených státech v letech 1929 až 1932, aby se zbavil protekcionářských republikánů, kteří navrhovali internacionální půjčky jednoduše veřejně oznámit. [Rothschildové a spol.] přirozeně jejich cenné papíry před zhroucením prodali a poté je koupili zpět. Takto nahromaděné obrovské bohatství pak použili na podporu takových herezí jako talmudský darwinismus, talmudský marxismus a talmudský freudismus i einsteinismus, o nichž si promluvíme v následující poznámce. Proto je *moc* nad měnou a kreditem čistě farizejským kontrolním mechanismem.

(5) V hebrejštině znamená *gój* národ a v hebrejské Bibli se může vztahovat na izraelitský národ, ale v Talmudu se většinou uplatňuje na Nežidy.

(6) S ruskou nezávislostí na židovské finanční kontrole se skoncovalo řadou dobře vykalkulovaných událostí, k nimiž dal rozhodující impuls pařížský baron Edouard de Rothschild, který zaranžoval zavraždění arcivévody Františka Ferdinanda v Sarajevu 1914 s cílem vtáhnout oslabený ruský stát do evropské války a tím skoncovat s carským režimem. Pro pařížského barona muselo být poměrně překvapující, že ruský car tak dlouho odolával, což jej přimělo k zorganizování bolševické revoluce, tedy nechat svého agenta Parvuse s podporou německé vlády dopravit úderné židovské mužstvo v zapečetěném vagonu ze Švýcarska do Ruska. Potlačování všech zpráv v západním tisku o hrůznostech, páchaných bolševiky, bylo rovněž řízeno Rothschildem, protože Rusko upadlo pod židovskou diktaturu, mnohem bezbožnější, strašlivější, brutálnější a vražednější než cokoli jiného v dějinách. Odkazujeme zde na detailní zprávu *Švýcarské černé knihy komunismu*.

(7) Historicky bylo mnoho z těchto práv a privilegií dosaženo židovským podplácením šlechty a státních úředníků.

(8) Tak zvaní političtí ekonomové jako David Ricardo nebo Milton Friedman jsou v podstatě talmudskými apologety ekonomických teorií vražedné konkurence, která je ve fázi recese určena k soustřeďování průmyslu pod kontrolu soukromých židovských bank a k jeho zmonopolizování. Tyto ekonomické teorie byly Charlesem Darwinem aplikovány na jeho učení o přežití nejsilnějších a o přirozeném výběru druhů. Židovské noviny propagovaly talmudský darwinismus jako prostředek ke zničení biblického

základu křesťanské civilizace. Hanebná idea vzniku člověka ze zvířete sice nebyla sebeméně doložena, ale nicméně dobře posloužila k popírání božího stvoření Adama a Evy. Nezasvěcení Židé byli ohromeni, když Hitler otočil ostří darwinismu proti nim a je samé označil za nižší lidský druh, neschopný přežití, a dostalo se jim určité odplaty za hrůznosti židovských bolševiků v Rusku. Je důležité ještě zde zmínit, že jako talmudská sexuální výchova absolutně odporuje Písmu, rozumu i přirozenému právu, stejně tak odporuje Darwinův původ lidstva Písmu i empirické, přirozené patrnosti (tj. tomu, co můžeme vidět).

(9) Zde je vhodné místo k projednání židovské sexuální výchovy, talmudského freudismu. [Základ] jeho filosofie se nachází v novele homosexuála Oscara Wilda *Obraz Doriana Greye*, a to tam, kde lord Henry Wotton prohlašuje: „Jediný způsob, jak se zbavit pokušení, je poddat se mu.“ Dr. Freud tvrdí, že potlačování pohlavního pudu zapříčiňuje duševní choroby. … Ve starším filmu „Třpyt v trávě“ [Splendor in the Grass] hlavní postava, kterou hraje Natalie Woodová, končí v kansaské Meningerově nemocnici, protože se na schůzce bránila sexu, zatímco v tom ohledu velmi nevázané ženy jsou tam líčeny jako duševně zdravé.

Za mé návštěvy ve zmíněné nemocnici jsem při hovorech s lékaři i pacienty nenarazil na nikoho, kdo by tam byl hospitalizován kvůli sexuální zdrženlivosti. Naopak tam byly ženy, trpící pocity viny a ztrátou životní orientace, způsobenými pochybným sexuálním chováním. Cílem tamních talmudsko-freudovských psychiatrů bylo zbavit pacienty jejich choroby tím, že jim vymlouvali vlastní vinu na hříchu. Jde o nové židovské kláštery, nevěstince, a o nové židovské kněžstvo, psychiatry. Jejich tajemstvím – tak jako v darwinismu – je (nikdy nikým neviděné) podvědomí.

Ve třicátých letech odpověděl dr. Carl [Gustav] Jung freudiánům, že jejich sexuální výchova spočívá na podvědomém archetypu oidipovského komplexu, že rasově-nacionální duch Adolfa Hitlera i německého národa pochází z nevědomí, zatímco židovský archetyp je oidipovským komplexem. Tato kombinace je do jisté míry jen fraška, protože podvědomí je podle definice neznámé.

(10) Školní texty jsou infikovány einsteinismem a marxismem. Není těžké poznat, že Marxovy ideje jsou pomatené, protože se snaží vytvořit umělou rovnost namísto rovnosti výchozích pozic, čímž likviduje všechny podněty. Bůh rozdělil zemi Izrael rovnoměrně (Numeri 26,54), ale ne již plody práce (Přísloví 20,4). … Ptáme se, proč Rothschildové i ostatní židovští plutokrati usilují o koncentraci tolika bohatství, když přece biblická rovnost vlastnictví půdy i jubilejní rok (Levitikus 25,25-28) takové ustavičné koncentraci brání, i když víme, že je jejich [Rothschildů atd.] nástrojem k jednosvětové vládě. Odpověď přirozeně zní, že jsou rebely proti Bibli i Bohu, a proto se ve svých luciferských intrikách neštítí žádné špinavosti.

Einstein je již méně snadno srozumitelný. Přesto zde postačí říci, že naše oči vidí, že se Země nepohybuje a Slunce kolem ní krouží. Galilei nikdy nic jiného neprokázal, avšak jeho „teorie“, která s použitím bezvýznamných a nesouvislých empirických dat tvrdí, že geocentrismus Bible je chybný, vyvolala empirické hnutí, což pak povzbudilo k myšlence, že pravda může být nalezena ohromným počtem faktů a jejich souhrn by mohl Bibli usvědčit. To však byl pravý opak aristotelovské metody zkoumání, která hledala podstatu problému, a když byla nalezena, použila analýzy k seřazení empirických dat. Avšak Aristoteles používal deduktivní logiku, vycházející z věcí, které reál-

ně existovaly a byly známé, namísto logiky usuzovací, vycházející z neznámých věcí, jako je tomu u Platona a dnešních vědců.

Uvedeme si příklad. Když Aristoteles viděl, že se muži a ženě narodilo dítě, usoudil z toho, že tomu tak bylo vždy i v minulosti. Viděl, co bylo reálné, a odvozoval z toho závěr. Naproti tomu darwinisté vidí žebříček živých bytostí a vyvozují z toho, že jeden druh povstal z dalšího, přestože nic takového nikdo nikdy nepozoroval.

Darwinisté se opírají o gigantickou akci hledání dat, aby pomocí odstupňovaných druhů mohli prokázat, že jakkoli neexistuje žádný viditelný důkaz, že jeden druh povstal z jiného, a ztrácejí se v matoucím množství údajů. Aristotelova metoda nás chrání před takovým irelevantním datovým manévrem, který zatěžuje celý náš vzdělávací systém a ubíjí nevinné duše našich dětí prostřednictvím milionů zcela bezvýznamných „faktů“.

Darwinisté tedy nikdy neprokázali potřebný datový vzorec, jež by mohl odporovat biblickému stvoření, nýbrž pouze ukazuje rozdílné druhy, které Bůh stvořil ve vzestupném žebříčku, a nazývají to evolucí. Stejně tak dobře by se dalo prohlásit, že vývojový žebříček ukazuje zánik druhů, a nazývají to devolucí.

Ve vědě 19. století se pevně věřilo, že vzduch přenáší zvuk a že v teoretickém vakuu není rozmluva možná. Jako korolariu[41] z toho se tehdy věřilo (dokonce i v časech před Isaakem Newtonem), že ether šíří světelné vlny tak, jako vzduch zvukové. Dokud nebylo možné éter prokázat, považovalo se to za teorii, vědecky logickou odvozenou jako korolarium z přenosu zvuku vzduchem. Je důležité vědět, že vědecká logika a absolutní důkaz nejsou totéž.

Einstein věřil v Boha Spinozy, který postuloval, že vesmír i všichni lidé v něm jsou Bohem, což představuje tak nerozumnou pošetilost, že je oba klidně můžeme nazvat ateisty. Pomysleme jen na všechny špatnosti, kterých se lidé dopouštějí, a pak považme – jako to dělali Einstein a Spinoza – že i to je prý Bůh. Porovnejme k tomu analýzu Spinozy od Pierra Baylese v jeho *Historicko-kritickém slovníku* [*Dictionnaire historique et critique*].

Nejdůležitější učení, které se z toho všeho dá odvodit, zní tak, že ani heliocentrismus, ani acentrismus [tedy tvrzení, že vesmír nemá vůbec žádné centrum] nejsou relevantní, protože jeho stoupenci své vývody zakládají na nepozorovatelných fenoménech. Z toho důvodu není Bible v ničem vyvrácena a proto jsou také pohřbena všechna učení škol Einsteina, Galileiho nebo Darwina. Právě svou vzpourou proti Bohu jsou křesťané přístupní degenerovaným židovským naukám a jsou také za to Bohem trestáni židovskou metlou. Pokud se nedají na pokání, Bůh s takovou špatností skoncuje v čase, kdy se mu zlíbí. … Modleme se, aby toto pojednání jim pomohlo najít cestu k opravdovému obrácení.

* * *

[41] Korolarium je soud, který se z již uvedených pravd resp. skutečností dá bez dalšího odvodit; pozn. překl.

Sv. papež Pius X. († 1914), list „Est profecto“ z 2. dubna 1910 redaktorům časopisu *La Civiltà Cattolica* k 60. výročí jeho založení.

SV. PAPEŽ PIUS X.

„Není bez důvodu, že se dnes s vámi radujeme ze šedesátého výročí založení časopisu, na němž pracujete s takovým talentem a oddaností. A skutečně Jsme mohli konstatovat, s jakou věrností následujete plán, který vám zanechali vaši předchůdci a ze všech sil pracujete na obraně katolické víry a podpoře práv Apoštolského stolce. Vaše zásluha je dokonce tím větší v nejnovějších prudkých bojích, které vedete proti bohužel velmi rozšířenému učení modernistů a jejich přívrženců, jimž strháváte klamnou masku, pod kterou se skrývají, a tím odhalujete záludný jed jejich bludů.

Samozřejmě vás také upomínáme, abyste i nadále tak úspěšně pokračovali ve svém způsobu polemiky, i když Víme ze zkušenosti, že není třeba pobízet vaši horlivost, protože jste naplněni touhou hájit Boží čest, což je jedinou žádostí vašich srdcí a smyslem vašeho života.

Jako záruku Naší přízně vám, milí synové, ze srdce udělujeme apoštolské požehnání.

Dokumenty - Dodatek

CIVILTA CATTOLICA

ANNO QUARANTESIMOPRIMO

Beatus populus cuius Dominus Deus ejus
PSALM. CXLIII, 18.

VOL. VII.
DELLA SERIE DECIMAQUARTA

ROMA

PRESSO ALESSANDRO BEFANI
VIA CRESCENZI
presso la Piazza del Gesù

1890

INDICE

Della questione giudaica in Europa. — Le Cause. Pag. 5
Idem Idem — Gli effetti. » 385
Idem Idem — I rimedii. » 641
La sete del sangue. . . . . . » 21
Il Pontificato di S. Gregorio Magno nella storia della civiltà cristiana . . . . . » 38
Idem Idem . . . . . » 527
Un Operaio apostolo di operai . . . . . » 52
Il Congresso di Liegi. . . . . . » 129
L'Accademia Pontificia dei Nuovi Lincei . . . » 152
La libertà di coscienza. . . . . . » 167
Le diavolerie del secolo passato. Racconto storico. » 183
XIX. Un disastro religioso. . . . . » ivi
XX. Riscossa . . . . . » 188
XXI. Conforti e regali alle Neofite. . . . . » 193
XXII. Una copia di guarigioni miracolose . » 301
XXIII. Il rovescio della medaglia . . . . . » 304
XXIV. Suor Salamandra . . . . . » 308
XXV. Alta filosofia delle convulsioni. . . . » 436
XXVI. Le spadaccine estatiche . . . . . » 443
XXVII. Una profetessa. . . . . » 564
XXVIII. Consulta galante . . . . . » 567
XXIX. Suor Moler, eroina delle eroine. . . » 571
XXX. Il trionfo presente e il futuro . . . » 682
XXXI. I voli troppo alti e repenti. . . . . » 687
XXXII. Guerra civile . . . . . » 693
Lettera Enciclica del Santissimo Signor Nostro LEONE *per divina provvidenza* PAPA XIII

La parola del Papa agl'Italiani. . . . . . Pag. 273
Degli Hittîm o Hethei e delle loro migrazioni. . » 167
La religione degli antichi Egizii. . . . . . » 408
Del pensiero massonico in Italia. . . . . . » 423
Idem Idem . . . . . » 669
L'Obolo per le povere Monache d'Italia . . . . » 513
Osservazioni sopra la Storia Universale di Cesare Cantù. . . . . . » 541
Giudizii del Sig. Bonghi sull'ultima Enciclica di Leone XIII . . . . . » 656

RIVISTE DELLA STAMPA ITALIANA

Institutiones philosophiae quas Romae in Pontificia Universitate Gregoriana tradiderat P. Joannes Josephus Urraburu S. J. *Vol. I. Logica.* . . . . . Pag. 75
Sull'Origine e fondazione di Roma. Parte II.ª Dissertazione dell'Avv. Gio. Batt. Lugari, *letta all'Accademia Pontificia di Archeologia il 23 Aprile 1890* . . . . . » 78
The names of isis and osiris *by* P. le Page Renouf *(Proceedings of the Society of Biblical Archaeology.* . . . . . » 199
Istruzione laica ed istruzione clericale. Confessioni del giornale La Nazione *di Firenze, nel N.° del 5 ottobre 1890* . . . » 206
R. Mazzei. *Dell'attuale movimento politico in senso conservatore.* » 315
La vraie Jeanne d'Arc — La pucelle devant l'église de son temps — Documents nouveaux par Jean-Baptiste-Joseph Ayroles *de la Compagnie de Jesus* . . . . . » 323
Opere Pastorali edite ed inedite del Cardinale Michelangelo Celesia *Arcivescovo di Palermo.* . . . . . » 451
La Scienza e l'Ateismo. Lettere del C. Dott. R. Puccini . . » 456
Cose che non hanno sugo; ossia Paolina Schiff: La pace gioverà alla donna? *Conferenza tenuta a Milano al ridotto della Scuola, stampata per cura di un gruppo di umanitarii* . . . . . » 459
A. Dall'Acqua Giusti. *Sopra i Poemi omerici — Studii* . . . » 463
Buona o malafede negli atei. (Ateneo di Torino 28 Sett. 1890). » 579
Institutiones biblicae e probatis auctoribus excerptae et tironum usui accommodatae, opera Augustini Donderi *sacerdotis, in Seminario metrop. Genuensi Sacrae Scripturae Professoris* . » 585

DELLA QUESTIONE GIUDAICA IN EUROPA

LE CAUSE.

I.

Il secolo decimonono si chiuderà nell' Europa, lasciandola fra le strette di una questione tristissima, della quale nel successivo secolo ventesimo risentirà forse conseguenze sì calamitose, che la indurranno a porvi un termine, con una risoluzione diffinitiva. Alludiamo alla mal detta questione *semitica*, che più rettamente va denominata *giudaica*, ed è con intimo vincolo connessa alle condizioni economiche, morali, politiche e religiose della cristianità europea.

Quanto questa sia fervida al presente e perturbi le maggiori nazioni, si fa manifesto dal grido comune contro la *invasione* degl' israeliti, in ogni appartenenza della vita pubblica e sociale; dalle leghe che, per arrestarla, si son formate in Francia, nell'Austria, in Germania, nell' Inghilterra, in Russia, nella Rumenia ed altrove; dai richiami fortissimi che si cominciano ad udir nei Parlamenti; e dal gran numero di giornali, di libri e di opuscoli che vengono del continuo a luce, per mostrare la necessità che il dilatarsi di questa piaga si freni e combatta, mettendone in evidenza i danni perniciosissimi.

Da molto in qua, nei nostri quaderni, abbiamo anche noi trattata sì fatta questione, dal lato più presto critico, storico e scientifico, che sociale, indicando le vere cagioni dei lamentabili effetti che ora sempre più si deplorano. Ma la mole delle opere che in questi ultimi tempi ci son venute sott' occhio,

delle quali parecchie assai poderose, c' invita a tornarvi sopra; compendiando in poche pagine il molto che esse svolgono; e ci pare degnissima di considerazione in Italia altresì, dove il giudaismo impera signore, ma dove, non ostante la copiosa materia, non è ancora sorto chi abbia scritto un volume, che gareggi con quelli di Edoardo Drumont e, pensiamo noi, sarebbe con gran frutto divorato [1].

II.

La questione giudaica de' nostri tempi non differisce gran cosa da quella, che tratto tratto commosse i popoli cristiani

[1] Ecco un elenco delle opere principali, pubblicatesi, questi ultimi anni, in Francia specialmente: *La France juive*, 2 volumi — *La fin d'un monde*, 1 volume — *La dernière bataille*, 1 volume, par M. Ed. Drumont, édit. Paris, Marpon et Dentu — *Le juif*, par M. G. des Mousseaux, 1 vol. Watelier — *Études historiques*, par *Van der Haeghen*, 1 vol. Palmé — *L'entrée des Israelites dans la société française*, 1 vol. Lecoffre — *Les juifs nos maîtres*, par M. l'Abbé Chabautey, 1 vol. — *Rome et les juifs*, par M. Lémann, 1 vol. — *La question juive*, par le R. P. Ratisbonne, 1 vol. Douniol — *Les juifs rois de l'époque*, par Toussenel, 2 vol. Marpon — *La France n'est pas juive*, par M. Reynaud, 1 vol. Marpon — *Le juif*, par Kraszewki, 1 vol. Dentu — *Pauvre Moschko*, par Franzos, 1 vol. Floro — *Il sangue cristiano nei riti ebraici della moderna Sinagoga*; 1 vol. Prato, Toscana, Giachetti e C. — *La juiverie*, par G. de Pascal, 1 vol. Blériot — *La piaga ebrea*, Dott. Giov. De Stampa, 1 vol. Treviso — *Le juif, voilà l'ennemi*, par Martinez, 1 vol. Savine — *La prépondérance juive*, par l'Abbé Joseph Lémann, 1 vol. Lecoffre — *La politique israelite*, par Kimon, 1 vol. Savine — *Socialismo, discussioni* del Sac. Sebastiano Dott. Nicotra, 1 vol. Roma, Tip. della Pace — *La haute Banque et les Révolutions*, par Auguste Chirac, 1 vol. Savine — *La Russie juive*, par Kalixt Wolski, 1 vol. Savine — *L'Algérie juive*, par Georges Meynié, 1 vol. Savine — *Le mystère du sang chez les juifs*, par H. Desportes, 1 vol. Savine.

Di queste e tante altre simili, noi suggeriremmo all' italiano scrittore, che volesse rendere un gran servigio all' Italia, di scegliere il precitato bel volume del Dottor Martinez: *Le juif, voilà l'ennemi, appel aux catholiques*. Esso contiene il fiore di ciò che espongono i più recenti e celebri autori; e ragiona con logica e dottrina rara. Corredato che fosse di note opportune all' Italia, noi siamo persuasi che avrebbe un' ampia diffusione e sarebbe di grandissimo giovamento, ad aprire gli occhi intorno alla rivoluzione che sovverte, perverte ed affanna la sfortunata nostra Penisola. Facciamo adunque voti, che sorga il valoroso italiano ed animosamente si accinga alla santa impresa. *Fiat lux!*

nel medio evo. Stoltamente si vuol far credere che nasca da odio di religione o di stirpe. Il *mosaismo* in sè non potrebbe essere argomento di odio pei cristiani, giacchè, sino alla venuta di Cristo, esso fu l'unica vera religione, figura e preparazione del cristianesimo, che secondo l'ordinamento di Dio gli succedette. Se non che il giudaismo da secoli ha voltate le spalle alla legge mosaica, surrogandovi il *talmud*, quinta essenza di quel farisaismo, che in tante guise venne fulminato dalla riprovazione di Cristo, Messia e Redentore. E benchè il talmudismo entri per molto nella questione giudaica, non può perciò dirsi che le dia forma propriamente religiosa, stantechè nel talmudismo le nazioni cristiane detestano, non tanto la parte teologica, ridotta a quasi nulla, quanto la morale, che contraddice ai più elementari principii dell'etica naturale.

Nè pure la questione si origina da aborrimento di stirpe, come l'aggettivo improprio di *semitica*, che le si dà, parrebbe denotarlo. Primieramente la famiglia israelitica non è la sola nel mondo, che provenga dal sangue nobilissimo di Sem; nè si vede ragione per la quale gli ariani, derivati da Iafet, dovessero nutrire un odio ereditario contro i generati da Sem, ne' cui tabernacoli anzi, giusta la solenne profezia di Noè, essi erano predestinati ad abitare con fraterna concordia. Onde noi stimiamo irragionevole la designazione di *semitica*, apposta alla questione giudaica, e di *semitismo*, applicata al giudaismo, siccome eccessiva nella sua comprensione, scambiando il tutto per una parte e riuscendo conseguentemente falsa nel suo concetto.

Tuttavia l'avversione della stirpe si aggiunge, a costituire uno dei capi della questione, in quel modo che un altro è costituito dal codice religioso del talmud; perocchè la razza giudaica, in quella che è nazione, sebbene senza patria fissa e senza politico organismo, vive sparsa fra le altre nazioni, non pure senza mai con esse mescolarsi, ma da esse rifuggendo in tutto ciò che sente l'unione sociale, e riguardandole quali nemiche, o più tosto prede alla sua ingordigia assegnate in pasto. Ond'è che la gran famiglia israelitica, disseminata fra

le genti del globo, forma una nazione *straniera* nelle nazioni in cui dimora, e *nemica* giurata del loro ben essere; cardine appunto del talmudismo essendo l'oppressione e la spogliazione dei popoli, che a' suoi seguaci concedono ospitale soggiorno. Per lo che S. Paolo, fino da' suoi tempi, chiamava i giudei a Dio spiacenti ed avversi a tutti gli uomini, *Deo non placent, et omnibus hominibus adversantur* [1].

Che poi il tenebroso codice del talmud prescriva, oltrechè regole di una morale esecranda, l'odio a tutti gli uomini che non hanno sangue giudaico, in ispecie a' cristiani, e faccia lecito il depredarli e malmenarli quasi bruti nocivi, non è più uno di quei punti dottrinali che si possano mettere in controversia. Non già il Rohling, che riconosciamo anche noi per autore in parte romanzesco ed inventore di citazioni a capriccio, ma gli studiosi più assennati e gravi della *Mischna*, che ne è il testo, e della *Ghémara*, che ne è la chiosa, non esclusi parecchi rabbini, fra i più autorevoli del tempo andato e dell'odierno, ne tolgono ogni dubbio. Basterebbe consultare l'opera di Achille Laurent, che gli ebrei hanno quasi totalmente fatta sparire, perchè magistralmente svela i segreti del talmudismo applicato a sterminio della civiltà cristiana, per fare che si persuadessero i più restii e dubitosi [2]. Del resto noi in addietro ne abbiamo date dimostrazioni irrepugnabili, che sarebbe superfluo il ripetere al presente.

III.

Gioverà per altro ricorrere a due documenti, che stabiliscono assai chiaramente la vera condizione degl' israeliti nei paesi che li accolgono, e la ragione potissima del male che vi fanno; e perciò della malevolenza che vi si conciliano. L'uno è del celebre giurisconsulto Portalis, allorchè, nel principio di questo secolo, Napoleone I pensava di riconoscere le-

[1] Tersal. II, 18.
[2] *Rélation des affaires de Syrie, Paris, 1846.*

galmente la piena uguaglianza civile de' giudei co' francesi. Il dotto uomo, che intorno a ciò stese una memoria, della quale verrà giorno in cui *meminisse iuvabit*, osservava che, trattandosi di ebrei, non bisognava confondere la tolleranza religiosa collo stato civile da concedersi loro. « Perocchè i giudei, diceva egli, non sono una semplice *setta*, ma un *popolo*. Questo popolo, che in antico aveva territorio e Governo proprio, è stato disperso, ma non disciolto: erra nella superficie del globo, per cercarvi un rifugio e non una patria; si trova fra tutte le nazioni, ma con nessuna si mescola; si alloggia come straniero in suolo straniero. Ciò proviene dalla natura delle istituzioni giudaiche. Come la conquista era scopo della potenza di Roma, la guerra della Repubblica spartana, la coltura dello Stato di Atene, il commercio del dominio di Cartagine, così la *religione* è della stirpe ebraica, presso la quale la religione è tutto, fondamento e legge della loro società. Donde si ha il fatto lampante, che i giudei da per tutto formano una nazione nella nazione; e benchè vivano in Francia, in Germania, nell' Inghilterra, pure non mai diventano francesi, o tedeschi, od inglesi; ma restano giudei e nient'altro che giudei. » Verità che fu poi più tardi crudamente asserita in pubblico dal Crémieux, gran valvassore del giudaismo governante, e dal giudaico periodico l'*Alliance israelite*, che definiva l'ebreo, *uomo di un inesorabile universalismo*.

Per lo che giustamente conchiude il Portalis, essere conforme al buon diritto il tener soggetto a leggi di eccezione questa specie di corpo eterogeneo, che, per vigore delle istituzioni sue, de' suoi principii e de' suoi costumi, si conserva separato mai sempre dalla comune società.

L'altro documento è il manifesto dei trenta e un membro della Camera legislativa di Rumenia alle Potenze, che nel 1868 pretendevano imporre allo Stato loro la legge di uguaglianza civile degli ebrei. « I giudei, così nella sostanza esprimevansi que' deputati, costretti dalla necessità, si assoggettano esternamente all'autorità degli Stati non giudaici: ma non possono giammai consentire a divenirne parte integrante, perchè

non possono togliersi dalla mente l'idea dello Stato lor proprio. Costoro non formano soltanto una setta religiosa, ma un complesso di singolarità indelebili di stirpe, e di determinate credenze di nazionalità, che mantengono ognun di loro, nel mezzo degli altri popoli, sempre giudeo. A questo è impossibile unirsi pel sangue cogli altri popoli, ed impossibile accomunare con essi i sentimenti suoi, direttamente opposti in tutto a quelli dei cristiani. E l'ostacolo più forte è nella religione, che al tempo stesso è legge per loro sacra e civile, costituente il culto e l'organismo politico e sociale. Per lo che, ovunque attechisce, il giudaismo fonda per necessità uno Stato nello Stato.

« Quanto alla gratitudine verso i popoli che li ospitano, gl'israeliti se ne riguardano come franchi, dacchè li tengono per usurpatori. All'incontro usano mezzi di ogni sorta, per acquistare sopra di loro un predominio, che reputano assicurato ad essi dall'antico patto o testamento religioso. Il tempo che passano in seno alle altre genti è per loro come tempo di espiazione, di prova e di esilio; e gli abitanti dei paesi che li albergano sono avuti in conto di nemici, che, venuta l'ora promessa della universale signorìa giudaica sul mondo, dovranno essere soggiogati. »

Corollario di questa condizione di cose è, che il giudeo in nessuna regione ha la patria, cioè la terra dei padri; e quindi solenne impostura è il *patriottismo* che del continuo vanta, e di cui si finge apostolo, per raggiungere il suo scopo di perdere e divorare le nazioni, che gli hanno conferito il diritto di cittadinanza. Dal che proviene che a lui sono connaturali i mestieri più obbrobriosi del traditore e della spia. È noto il detto del principe di Bismarck, che « Dio ha creato l'ebreo, affinchè servisse a chi ne abbisogna di spia »: e l'altro del conte di Cavour, che di un ebreo, suo confidente, soleva dire: « Costui m'è utilissimo, per far sapere al pubblico quello che voglio. Prima che io abbia finito di parlargli, già m'ha tradito. »

Il luglio scorso, la *Gazzetta della Croce* di Berlino rife-

riva questo racconto di un ufficiale dell'esercito. « Durante la guerra del 1870 sono stato addetto al decimo Corpo, comandato dal generale Voigts-Rhetz. A questo generale erano stati assegnati 100 mila talleri, per pagare spie. Ma egli tornò in Berlino colla somma intatta, perchè non gli riuscì di assoldarne tra i francesi. Nel 1866 invece, combattendosi contro l'Austria, le cose andarono altrimenti: i giudei correvano a turbe, ed a vil prezzo ci vendevano tutte le notizie delle mosse dell'esercito imperiale: questi giudei erano sudditi dell'Austria, e perciò spie volontarie. »

E la storia è piena di tradimenti, fatti da ebrei a danno del pubblico e di privati. Il giudeo Goldsmit rubò, pochi anni sono, e vendette le carte più gelose dello stato maggiore prussiano. Il giudeo Klootz tradì il generale inglese Hicks e le sue milizie, trucidate dai barbari del Mahdi nel Sudan. Il giudeo Adler abusò della fiducia in lui posta dal Krajewski, per darlo in mano alla Prussia. Il giudeo Deutz tradì la duchessa di Berry, per la somma di 500 mila franchi. E così è stato sempre nei secoli anteriori, dal giudeo Sedecia, che avvelenò Carlo il Calvo, sino alla giudea Païva, che poca fa si maneggiava di carpire in Parigi, per venderli, gli ordini di battaglia dell'esercito francese.

IV.

L'altro capo che rende pericolosissimo l'organamento degli ebrei nei paesi cristiani, e centuplica in questi l'abbominio per loro, è la superstiziosa fede ingerita dal talmud, che gl'israeliti, non solamente formano la *razza superiore* del genere umano, tutto composto di *razze* a loro inferiori; ma che, di pien diritto divino, a loro unicamente compete il possesso dell'universo, il quale un giorno dovranno godere. Di questa pazza credenza il giudaismo è da per tutto invasato; anzi può dirsi che essa è il domma capitale di quella che chiamano religione loro. In ciò consiste la depravata dottrina del messianismo che professano, dal terzo secolo dell'era cri-

stiana, quando fu compilato il talmud di Babilonia, fino al dì d'oggi; e chi segua, pel decorrere dei tempi, i commentarii de' più solenni rabbini, la incontra sempre invariabile, sempre identica, come ai tempi nostri la espose l'ebreo d'Israeli, divenuto poi lord Beaconsfield e capo del Governo della Granbrettagna. Costui che, per sollevarsi al potere supremo, indossò la giubba anglicana, nel suo famoso libro intitolato *Coningsby*, scriveva: « Nessuna legge penale, nessun tormento fisico potrà mai fare, che una *razza superiore* sia inghiottita da una *razza inferiore*. La bastarda e persecutrice (la nostra cristiana) sparisce, ma quella di puro sangue e perseguitata (la giudaica) regge e dura. Invano dunque crollano addosso a noi giudei, contaminandoci ed umiliandoci sotto le ruine loro, secoli e decadi di secoli: l'anima del giudeo si rialza, riprende il cammino, va innanzi, ed ai nostri giorni già esercita sopra le cose di Europa un influsso, il cui prodigio è meraviglioso. » Il che soggiungeva, dopo avere asserito che « il mondo moderno è governato da personaggi, ben diversi che non si figurino coloro, i quali non vedono ciò che accade nel retroscena »; e intendeva dire dai giudei, che tutto maneggiano all'oscuro.

Se occorresse, potremmo accumulare le prove di questa orgogliosa credenza, cogliendole a traverso i secoli. Ma sarebbe superfluo. La falsificazione delle tradizioni profetiche, riguardanti il Messia, ed il suo regno fra le genti, che è la Chiesa, correva già sino da quando Gerusalemme fu distrutta, ed il popolo giudaico sperperato o ridotto a schiavitù dai vincitori romani. Svetonio ne ha tramandata la memoria, nelle sue vite dei dodici Cesari: *Percrebuerat Oriente toto vetus et constans opinio, esse in fatis, ut eo tempore Judei profecti rerum potirentur:* e l'ha confermata Tacito, nelle sue storie: *Pluribus persuasio inerat, antiquis sacerdotum literis contineri eo ipso tempore fore ut valesceret Oriens, profectique Judei rerum potirentur.* Similmente parla S. Girolamo, delle cose vere e false del giudaismo peritissimo.

Il Drach, convertito al cristianesimo, e profondo cono-

scitore del talmud e dei misteri giudaici, così propone la dottrina insegnata dai maestri antichi e moderni d'Israello. « Il Messia dev'essere un gran conquistatore, che sottometterà le nazioni alla schiavitù de' giudei. Questi ripiglieranno la Terra santa, trionfatori e carichi delle ricchezze prese agl' infedeli. Scopo della venuta di questo Messia sarà di liberare lo sperso Israele, ricondurlo nella Terra santa, stabilirvi e rassodarvi un regno temporale, duraturo fino al termine del mondo. Allora tutti i popoli saranno soggetti ai giudei, che delle persone e dei beni loro faranno il piacere proprio. I dotti e i rabbini della sinagoga finiscono d'ordinario i loro discorsi, col pensiero di questo trionfatore, e di tutti i beni promessi dall'avvenimento d'un sì fatto Messia. Or di questi beni uno è il momento sospirato del macello dei cristiani, e dell'estinzione totale della setta del Nazareno [1]. »

Il concetto medesimo, sebbene riforbito, si scorge accarezzato da quegli ebrei *ammodernati*, che non danno gran peso alle rancide leggende del talmud. Al Messia personale sostituiscono il *popolo messia*, che è poi l'israelitico, predestinato (non sanno poi dire come o perchè) a signoreggiare tutta quanta l'umana generazione. Un tal concetto, fra gli altri recenti, ebbe ad apostolo il Crémieux, uno dei principali fondatori della potenza giudaica de' tempi odierni, che lo commentò con queste parole: « Israele non avrà mai fine. La sua piccola famiglia è la grandezza di Dio. Un messianismo dei nuovi tempi nascerà e si svolgerà. Una Gerusalemme di nuovo ordine, santamente assisa fra l'Oriente e l'Occidente, succederà alla doppia città dei Cesari e dei Papi. »

Lo Stamm, ebreo tedesco, ha pubblicato un suo libro, per annunziare al mondo che « il regno della libertà universale sopra la terra sarà istituito dai giudei »; ed abbiamo veduta la cara libertà che questi dementati sognano pei cristiani. Un altro di costoro, nativo di Francoforte, sino dal 1858 scriveva: « Roma che, mille ed ottocento anni fa, si è messo sotto i

[1] *L'Église et la Sinagogue*, pag. 18, 19.

piedi il popolo giudaico, dovrà cadere in ruina, per opera di questo popolo stesso, il quale con ciò spanderà la luce sopra l'universo, ed apporterà un vantaggio sommo al genere umano. »

Resta quindi stabilito che il giudaismo è forza sempre straniera e sempre nemica, nei paesi ne' quali ha radice, non solo, ma è forza che tende a sopraffarne gli abitanti ed a predominarli, per virtù dell'intrinseca sua costituzione dommatica e civile, religiosa, giuridica e nazionale. E questo con ogni sorta di male arti e perfidie.

V.

Il che dimostrano non meno le teorie che i fatti cotidiani più manifesti.

Quanto alle teorie, ecco alcuni capi di dottrina etico-religiosa, dettati ed inculcati dal talmud, codice supremo di tutta questa razza. Principio primigenio della morale giudaica, d'onde germogliano le regole degli atti da praticarsi verso il prossimo, è che gli altri uomini, per rispetto all'ebreo, non sono più che animali bruti. « O semenza di Abramo, esclama il talmud, il Signore vi ha definita per bocca di Ezechiello: voi siete l'ovile mio; cioè dire voi siete uomini, dovechè gli altri popoli del mondo non sono punto uomini, ma bestie [1]. Il giudeo che fa oltraggio ad una donna non giudea e l'accoppa, è da assolversi in giudizio, perchè ha fatto male « ad una giumenta [2]. » Maimonide, che gode pei ghetti credito d'infallibile, nel suo trattato dell'omicidio, sentenzia non potersi punire l'israelita che uccide un *goi*, ossia un uomo non giudeo. Che piu? Uno de' libri autorevoli d'Israello certifica sul serio, che « i non giudei sono animali neri » o, in altro termine, verri [3]. E così tratta i non suoi connazionali quella razza, che, per le sue immondizie, facea schifo sino ai romani de' Cesari; definita perciò da Tacito *proiectissima ad libidinem gens!*

[1] Trattato *Baba-Metsigna*, f. 114. 1.°
[2] Trattato *Barakout*, f. 88. 1.°
[3] *Salkutre-Ubéni*, f. 10. 3.°

Basta ciò forse? No: chè il talmud innalza il giudeo sopra tutta la umana specie, ed insegna che un israelita è più grato a Dio degli angeli del paradiso; che schiaffeggiarlo è come schiaffeggiare Iddio; che il non ebreo, il quale bastona un figliuolo di Giacobbe, è nientemeno che degno di morte.

Un altro bel titolo di morale religiosa giudaica è quello che nel talmud riguarda il giuramento. Tre giudei, sedenti pro-tribunali, hanno il potere di sciogliere ogni giuramento e di liberare da ogni promessa qualsiasi. Il Drach illustra bene questa cerimonia, che si chiama *Kol-Nidrai*. I tre sedenti, afferma il talmud, hanno l'autorità stessa che ebbe il tribunale di Mosè [1].

Oltre ciò, gli ebrei hanno varii loro atti esterni e varie loro formole o giri di parole, co' quali intendono di non dare o di togliere il valore al giuramento, che pur fanno e proferiscono. Tutto quell'ammasso di malizie, che essi ed i loro ligi hanno calunniosamente apposto alla morale dei Gesuiti, è invece da lor praticato con iscrupolosa religiosità. Anzi la notte precedente la festa di Kippur, si assolvono da sè, per via di certe loro cerimonie e protestazioni, da tutti i vincoli di coscienza che hanno contratti con impegni più formali. Così che, per loro, tutti gli obblighi di coscienza pel passato, pel presente e pel futuro, tengono e non tengono, giusta il lor piacere o tornaconto. Di più, secondo il talmud, in una causa fra cristiano ed ebreo, il magistrato ebreo deve sempre, in quanto può, darla vinta al suo congenere.

Medesimamente il codice di questa morale fa lecito, anzi obbligatorio, al giudeo appropriarsi gli oggetti perduti dal non giudeo; ed eccone la incredibile ragione: « rendere al non giudeo è un rendersi indegno della misericordia di Dio [2]. » E proprio di stretto obbligo il Maimonide avverte essere questa birbonata. « Chi restituisce, ha scritto egli, commette un peccato, perchè fortifica la mano degli empii [3]. »

[1] Trattato *Rosch-Haschshann*, fol. 25, 1.°
[2] Trattato *Baba-Koummah'*, fol. 29, 50 e Trattato *Sanhédrin*, fol. 76, 5.°
[3] Nel suo trattato *della rapina* o dello cose perduto, cap. IX, art. 3, 4.

La legittimità del furto ai cristiani è sfacciatamente professata dalle scuole rabbiniche. « Giacchè la vita degl'idolatri (e tali son tenuti da' giudei i cristiani) è data in discrezione agl'israeliti, molto più è dato ad essi il bene loro; questo è ammaestramento del rabbino Giuseppe Albo [1]. « I possedimenti dei cristiani, secondo la Bava-Baria, sono o debbonsi avere in conto del deserto o dell'arena del mare: il primo occupante ne diverrà padrone, purchè questo primo occupante sia israelita: questo è insegnamento del rabbino Pfefferkorn [2]. « È permesso truffare, quanto si può, un cristiano. L'usura col cristiano non solamente è permessa, ma è altresì opera buona; e perciò è lecito eseguirla anco in giorno di festa. Tanto poi si dee togliere ad un cristiano, che ne resti rovinato [3]. » Questi sono documenti rabbinici, avuti per santi.

Che poi questo fior di dottrina morale, abbracciante altre turpitudini, nelle quali ci asteniamo di lordare la penna, non sia predicata a' sordi, lo sperimentano tutte le popolazioni che dalla compagnia di questa razza sono infestate. L'illustre Maxime du Camp de' ladri giudei di Parigi pubblicò già una monografia, che meriterebbe di essere voltata in tutte le lingue [4]. Ma il colonnello Cerfbeer, israelita di stirpe, dopo fatto il computo che a' suoi giorni, del 1847, nella Francia, i giudei condannati per ladrerie erano comparativamente il doppio degli altri francesi, aggiungeva quest'avvertenza, che vale un Perù: « Quello che disferenzia i delinquenti ebrei dagli altri è, che i delitti loro sono di una perversità più maligna, perchè frutti di una premeditazione. Tali delitti sono gli scrocchi, il falso, l'usura, la captazione, il fallimento doloso, il contrabbando, la falsa moneta, lo stellionato, la concussione, la frode e lo inganno sotto ogni forma e con ogni specie di aggravanti [5]. »

Se non che, dopo quarant'anni, l'etica talmudica è pro-

[1] *Fondamento della fede*, Parte III. c. 25.
[2] *Dissert. philosoph*, p. 11
[3] *Shûlchan Aruch Chshen Mispat. f. 348, n. 1 jore d'eá ss. 159 n. 1.*
[4] V. *Revue des deux mondes*, 1.er juin 1869.
[5] *Les juifs.*

gredita d'assai: ed il peggio è che, in grazia dell'eguaglianza civile, della quale il giudaismo è ora in possesso per quasi tutta l'Europa, la massima parte dei delitti che si commettono da' giudei, o per una via o per un'altra, passa impunita, se pure non ha il premio di nastri e croci da cavaliere, o di titoli baronali.

VI.

Chi dunque, con animo spassionato, indaga i fatti e i documenti, deve concludere che giammai non si è data ambizione più folle e tenace, e più sfrontatamente confessata, di questa de' giudei. Si arrogano di conquistare il mondo, di regnare sopra gl'imperi da essi abbattuti, di sottoporre a sè ogni popolo; e si appropriano il diritto di rivendicare a sè i beni dell'universo, quale possesso legittimo, dato loro da Dio. In verità, a leggere e ad udire questa immane sfida d'un pugno di uomini, otto milioni circa, che la gittano in faccia ad altri mille e cinquecento milioni, e sul serio si vantano di averla a vincere, par di sognare!

E poi non finiscono mai di lagnarsi delle persecuzioni, che han patite in addietro e tuttora qua e là soffrono! Ma queste sono state e sono conseguenze della loro prava pazzia. Da per tutto han fatto e fanno sfoggio dell'avida loro ambizione; da per tutto si son millantati e si millantano superiori, per privilegio divino, ai popoli tra cui ora vivono o son vissuti; da per tutto si son mostrati è si mostrano intrattabili, ostili, malefici alle nazioni che li hanno tollerati o li tollerano, beneficandoli persino col diritto di cittadinanza.

Ad un effetto universale corrisponde sempre una pari cagione. L'avversione al giudaismo non è nata soltanto ne' cristiani, pel deicidio commesso da' giudei nel Calvario, ma è stata ed è costante ne' mussulmani, negli arabi, nei persiani, come fu già nei greci, negli egizii, nei romani.

Il chiaro P. Ratisbonne, di nascita israelita e per la sua conversione mutato in fervente ministro di Cristo, così con

molta saviezza ragionava delle persecuzioni, mosse in ogni tempo e luogo a' suoi antichi confratelli: « Il male de' giudei è di non sapere aprir gli occhi, per conoscere le vere cause delle persecuzioni, fatte loro in tutt'i secoli e senza esempio. Nello scorrere delle età si son visti molti popoli malmenati da altri popoli. Queste sevizie però avevano un termine, nè si usavano all'ora stessa in tutto il mondo. La persecuzione de' giudei invece va segnalata, per la sua perpetuità e per la sua universalità. Codesto è un caso unico, il quale umanamente non si spiega [1]. » E da ciò lo scrittore risaliva a' disegni della giustizia di Dio, che nel percotere questo popolo, emulo in terra della ribellione satanica ne' cieli, si manifesta inesorabile.

Se non che le cagioni umane di questo fatto, unico nelle storie, sono da ascriversi alla sua cupidigia insaziabile di tra-ricchire coll'usura, di prepotere colle perfidie e di dominare, tutto invadendo e tutto usurpando, quanto gli è possibile, negli Stati.

Questa è la legge immutabile del prosperare degli ebrei in un paese qualunque, che prosperano sempre a detrimento del ben essere e della libertà dei paesani. Parecchi anni prima che Roma cadesse negli artigli delle sette, i due illustri fratelli Lémann, ambedue passati dal giudaismo al sacerdozio della Chiesa, in un loro opuscolo, che meriterebbe di essere ben meditato, scrivevano: « O israeliti di Roma, noi conosciamo le attitudini della gente nostra. Se vi fosse conceduto il diritto di proprietà che invocate, noi scommettiamo che, fra trent' anni, fra cinquant' anni al più, Roma non sarebbe più dei cristiani cattolici, Roma sarebbe nelle vostre mani [2]. »

E la profezia è sul compiersi. La città di Roma si avvia a gran passi verso il giogo, che materialmente ed economicamente l'assoggetterà alla signoria degli ebrei, come vi sono assoggettate quasi tutte le metropoli dei grandi Stati d' Europa.

[1] *La Question juive.*
[2] *Rome et les juifs.*

Or appunto questa soggezione, che aggrava, sotto il riguardo economico, morale e politico, i popoli europei, racchiude in sè il nodo della questione giudaica de' nostri tempi.

VII.

La rivoluzione che in quest' ultimo secolo ha soqquadrato l' intero ordinamento cristiano di quasi tutti gli Stati, a pro di chi è ella stata fatta? Non dei popoli, che ne sono rimasti oppressi: non delle monarchie, che ne sono uscite menomate. Se ben si considera, dee dirsi, che si è fatta a pro unicamente del giudaismo, il quale, in virtù de' menzogneri principii di libertà, di fraternità e di eguaglianza, ha potuto colorire a man salva il suo cupo disegno di predominio, in un grado che mai non raggiunse, da che la spada dell' ira di Dio ne disperse i seguaci per tutta la terra. Quindi se v' è caso in cui valga l' effato de' giuristi: *Is fecit cui prodest*, questo è il desso.

Il 29 giugno 1869 si tenne in Lipsia un gran sinodo di israeliti, raccoltisi da tutti gli angoli dell' Europa, e fu presieduto dal dottor Lazarus di Berlino. Fra i talmudisti più rigorosi e gli ammodernati che, sebbene lassi ed impastati di razionalismo, pure han comune cogli altri l' odio al cristianesimo, si ebbero lunghe dispute. Ma tutte finirono coll' unanime approvazione di questa proposta, messa innanzi dal dottor Philipson di Bonna e forte appoggiata dall'Astruc, rabbino maggiore del Belgio: « Il sinodo riconosce, che lo svolgimento o la pratica dei principii moderni offrono sicurtà la più solida, pel ben essere presente e futuro del giudaismo e de' suoi addetti. Questi principii racchiudono germi efficacissimi, per la sua vita florida e per la sua più ampia dilatazione. »

E in effetto i *principii moderni*, ossia i così nominati *diritti dell' uomo*, furono inventati da' giudei, per fare che i popoli e i Governi si disarmassero, nella difesa contro il giudaismo, e moltiplicassero a vantaggio di questo le armi nella offesa. Acquistata la più assoluta libertà civile e la parità in

tutto coi cristiani e coi nazionali, si aperse agli ebrei la diga che prima li conteneva; ed essi, qual torrente devastatore, in breve penetrarono da per tutto e scaltramente di ogni cosa s'impossessarono: l'oro, il commercio, le borse, le cariche più elevate nell'amministrazione politica, nell'esercito e nella diplomazia; l'insegnamento pubblico, la stampa, tutto cadde in mano loro, o di chi da loro dovea dipendere. Per guisa che ai dì nostri la società cristiana incontra nelle stesse leggi e costituzioni degli Stati l'impedimento maggiore, a scuotere il giogo dall'audacia ebraica impostole, sotto colore di libertà.

Di qui viene la baldanza del giudaismo che, come diceva il principe di Metternich, somministra agli Stati « i rivoluzionarii di prima sfera »: e la sicumera con la quale già prenunzia il finale trionfo suo sopra la cristianità. Lo Stern, ebreo, potè sclamare in Parigi, a udita di molti: « fra dieci anni, io non so come potrà fare un cristiano per vivere »: e quel Creso, fra i principi d'Israello, che è l'Hirsch, dall'alto della scala del suo regio palazzo, mirando salire ne' suoi appartamenti, per un festino, la eletta dei nobili di Francia: — Vedi tu costoro? disse al figliuolo; dentro vent'anni, tutti dovranno essere o nostri generi o nostri portieri. E pur troppo non disse falso.

Tali sommariamente sono le cause della questione giudaica, appena indicate. In un altro articolo ne mostreremo gli effetti principali.

DELLA QUESTIONE GIUDAICA IN EUROPA

GLI EFFETTI

I.

Quella collana di apotemmi, che nel 1789 si disse costituire la sintesi dei *diritti dell' uomo*, nel fatto non ha costituito altro, fuorchè i *diritti degli ebrei*, a scapito dei popoli, nel cui seno la pratica di questi diritti fu intronizzata. Essi sono stati come il palladio della potenza, colla quale il giudaismo nel nostro secolo ha cinta d'assedio la società cristiana, l'ha assalita, l'ha sconvolta e se n'è in grandissima parte impadronito. Il che si fa manifesto, per l'universale stupore in cui è l'Europa, a vedere che l'oro, la diffusione delle idee e l' indirizzo politico-irreligioso de' suoi Stati è quasi totalmente in podestà degli ebrei. Onde il Chabany ha potuto stampare con verità un libro col titolo: *Les juifs nos maîtres, I giudei padroni nostri*, senza che nessuno l'abbia contraddetto.

Sino dal 1847, il Cerfberr, presidente del Concistoro centrale israelitico di Francia, così descriveva il prosperare dei suoi congeneri in questo paese: « I giudei, proporzionatamente al loro numero, occupano più impieghi, che i cattolici e i protestanti uniti insieme. Il ruinoso loro influsso opera più che mai in que' negozii, che maggiormente aggravano il patrimonio della nazione. Non vi ha impresa, alla quale largamente essi non partecipino, non prestito pubblico che non attirino a sè, non capitombolo disastroso che non abbiano preparato e dal quale non cavino profitto. A torto però si lagnano, come tutto

giorno fanno, essi che godono il meglio dei favori e sopra gli altri si avvantaggiano [1]. »

Ed il convertito P. Ratisbonne più tardi soggiungeva: « Per la loro destrezza ed ingegno e per lo stimolo di dominare, i giudei a grado a grado hanno occupate le vie tutte che conducono alla ricchezza, alla dignità, al potere. Del loro spirito è come impregnata la società moderna. Essi regolano la borsa, la stampa, il teatro, la letteratura, le grandi strade del commercio, per terra e per mare; e colla possanza dei capitali e dell'accortezza tengono al presente rinchiusa, come in una rete, tutta quanta la società cristiana [2]. » E ciò accade, non in una regione sola dell'Europa, ma poco meno che in tutte, se se ne eccettui la Russia. Come già a' tempi dell'arianesimo fu un'ora in cui il mondo, senza avvedersene, di cristiano che era si trovò ariano; così oggi vive ammirato di trovarsi, per tre quarti, non più cristiano, ma o giudaico o giudaizzante. Dal che è sorta la questione che quandochessia dovrà essere sciolta, secondo i diritti del cristianesimo.

II.

Sebastiano Nicotra cita il passo di un vecchio manoscritto testè scoperto, nel quale un ebreo dà nel seguente modo la chiave della potenza giudaica a' nostri giorni. « Figliuoli miei, parla egli a' suoi confratelli, Jehovah è con noi, e nella sua misericordia ci ha riservata un'arma poderosa, o per dir meglio, una virtù invincibile, che deve sollevarci in mezzo alle nazioni di Cristo, e sottometterle al nostro dominio. Questa virtù ha il suo nome nel libro santo, e si chiama *usura*. Il libro santo, voi lo sapete, ci proibisce l' usura tra i fratelli, nelle tribù, contro noi medesimi; però non la proibisce affatto contro lo straniero, contro l' infedele, contro l' inimico, affinchè ci sia un' arma di guerra ed uno strumento di vittoria. Ci rimane dunque l' usura, e meglio che la fede e la morale

[1] *Les juifs*, pag. 9.
[2] *Question juive*, pag. 9.

di Cristo, l'usura è la piccola pietra staccatasi dalla montagna, che deve coprire il mondo; il grano di senapa, che dee formare quell'albero superbo, il quale dominerà il mondo [1]. »

Nove anni fa un gran rabbino, tenendo in Parigi ragionamento a' suoi fedeli, uscì a dire: « Sotto pretesto di aiutare la moltitudine dei lavoranti, bisogna che si sovracarichino d'imposte le terre dei possidenti maggiori; e quando la costoro proprietà (per l'usura) sarà passata in potere nostro, il lavoro dei proletarii cristiani sarà tutto a nostro vantaggio. La povertà è schiavitù, ha detto un poeta. I proletarii sono servi infimi degli speculatori, ma l'oppressione e la prepotenza servono umilmente l'astuzia. Or chi potrebbe negare ai figliuoli d'Israele l'acume, la prudenza e la perspicacia? [2] »

Questo fior di dottrina talmudica ha compenetrata l'anima del giudaismo contemporaneo, memore del detto biblico, che *Pecuniae obediunt omnia.* Colla libertà dell'usura, ha scritto il Michelet « i giudei hanno risoluto il problema di volatilizzare la ricchezza: affrancati dalla cambiale, ora sono liberi, sono padroni: da ceffata a ceffata son saliti sul trono del mondo. »

Nel marzo decorso il direttore della *Pall Mall Gazette* di Londra spedì un suo corrispondente in Berlino, affinchè si fosse abboccato col predicante della corte Stoecker, uno dei capi più zelanti della lega antisemitica di Germania. « Io non odio i giudei, nè voglio lor male, per animosità religiosa, disse egli in sostanza al messo londinese, ma come servo di Dio, perchè pastore luterano, e come rappresentante della nazione, non posso restar muto, in sentire e vedere il male infinito che i giudei hanno fatto e fanno al paese mio ed in ispecie a Berlino. Qui l'ebreo ha tutto l'oro in mano, e conseguentemente ha in mano tutto il potere. Non detesto gli ebrei perchè ricchi, ma perchè ammucchiano ricchezze con arti disoneste. Nelle campagne truffano i commercianti, e nelle città fanno lucri turpi. Sostengo quello che spesso ho detto: cioè

[1] *Socialismo,* pag. 339-40.

[2] V. *Le Contemporain 1er juillet 1881.*

che dal lato del traffico, degl' interessi sociali, della politica e della moralità, i giudei conducono la Germania al precipizio. »

Le cose là sono a tal punto, che il settembre andato il signor Ahlward ha potuto pubblicare in Berlino un suo libro, avente per titolo: *La lotta di disperazione fra i popoli ariani ed il giudaismo*, di sì paurosa evidenza, che il Governo ha creduto necessario sequestrarlo.

Come in quel mese il Parlamento germanico, così l'austriaco risonò di alti richiami, contro la irrompente strapotenza finanziaria del giudaismo.

I giudei furono banditi dieci volte dai dominii della Casa d'Austria; e vi presero poi stanza ferma sotto Ferdinando I, fratello dell'imperatore Carlo Quinto. Vi furono accolti e vi restarono nella condizione di servi del Santo Impero, fino ai tempi di Maria Teresa che li favorì variamente, secondo le diverse province. Nei paesi ereditarii tedeschi era loro interdetto l'accesso, fuorchè in Vienna; erano invece ammessi nel regno di S. Venceslao, a patto però che non passassero un numero determinato di famiglie. Più largamente erano tollerati nel regno di S. Stefano, rimanendovi per altro vietato l'ingresso o l'immigrazione da altre contrade. La massima delle libertà godevano soltanto in Trieste. Dai ghetti del ducato di Mantova, della repubblica di Venezia, degli Stati Pontificii e del levante, potevano trasmigrare nel territorio triestino, pel quale ora affettano una tenerezza così strepitosa, col pretesto del *patriottismo*. Avvenuto il primo spartimento della Polonia, i giudei della Galizia e delle altre regioni polacche goderono del medesimo privilegio tregestino. Finalmente, dal 1848 al 1869, si ruppero tutti i freni difensivi dell'Impero, ed il giudaismo fu libero di invaderlo e d'insignorirsene, come ha fatto e fa al presente.

Durante la discussione che si avvivò nel Reichsrath viennese, intorno alla questione giudaica, il valente oratore Lueger, ebbe a dire, fra le approvazioni del maggior numero dei deputati: « La dominazione universale degli ebrei è per avven-

tura favola? Guardate la Francia, guardate l'Ungheria. In quest'ultimo paese, l'infimo degli ebrei ha più potere che lo stesso Cardinale Primate. E qui, nell'Austria, in prova del predominio de' giudei, non istanno forse le faccende della ferrovia del Nord, e quelle dei petrolii, e quelle dei carboni; tutte cose cedute, in loro puro vantaggio, agli ebrei? E non è egli grave argomento di predominio, l'intendere il presidente del Reichsrath invitare il collega nostro Pattaï a non parlare qui del Rothschild, per timore che egli non faccia abbassare il corso dei pubblici nostri fondi? »

III.

Un'altra volta ci è occorso di mostrare in esempio l'Austria-Ungheria, corrosa dal giudaismo, peggio che una vigna in preda alla filossera. Il ripeterne quel cenno è ora opportuno.

La progenie di Abramo, in dieci anni, si è colà accresciuta del 2, 07 per cento: da 1,154,000 che i suoi rampolli erano nel 1869, sono giunti ad 1,648,708. La capacità legale di possedere in proprio terreni, fu estorta dagli ebrei dopo il 1848 in Ungheria, e dopo il 1862 nel resto dell'Impero. In sì breve intervallo, la famiglia dei Rothschild ha, nella sola Boemia, acquistato il quarto del territorio, posseduto dalle sessanta più antiche case del regno; ed ora essa sola vi possiede il settuplo più che la famiglia imperiale. Oggi, nel regno di S. Stefano, gli ebrei hanno in poter loro tanta signoria, che godono più del quarto dei suffragi riservati nelle elezioni ai grandi possidenti; e cominciano a fregiarsi dei titoli e dei nomi delle più illustri casate di quella regione. La metà della contea di Neutra appartiene ora ad un unico ebreo, il barone Poppel.

Il debito pubblico ungherese, che era nel 1873 di 221 milioni, nel 1885 montò a 1461 milione, ed ora sorpassa i 1600 milioni. Ed il ministro Tisza, gran patrono dei giudei, tre anni fa, propose di concedere uno sgabello d'onore nella corte ad Alberto Rothschild ed a sua moglie, per riconoscenza dei me-

riti di costui nello sfruttare il credito nazionale. Al danno si è voluto aggiungere la beffa.

Ma più desolata è la Gallizia. I giudei, nello spazio di poco più che vent'anni, si sono impadroniti dell' 80 per cento del suo territorio, e seguitano a comperarvi sempre le tenute e i poderi, messi all' incanto per mancato pagamento d' imposte.

La tracotanza di questa razza nell' Impero degli Absburgo è venuta a tale, che poco fa un consigliere municipale giudeo di Vienna rispondeva pubblicamente ad un altro cristiano, il quale si lamentava del troppo piede che da per tutto prendevano gli ebrei: — Se i cristiani non possono tollerare questo stato di cose, il rimedio è pronto: se ne vadano fuori dell'Impero, emigrino a piacer loro.

Di questo passo non andrà molto, e 2 milioni appena di stranieri usurai avranno spropriati di ogni lor patrimonio i 40 milioni di austro-ungheresi, che han concessa loro l'ospitalità e l'uguaglianza civile: ed in tutto l' Impero rivivrà l'uso dei latifondi coltivati da turbe di schiavi, a puro lucro dei novelli padroni. I discendenti degli antichi principi e magnati vi zapperanno gli orti e i campi degli emanceppati rigattieri di Vienna, di Presburgo e di Buda; e le loro figliuole laveranno i piedi delle costoro Sare e Giuditte.

Potremmo citare l'esempio altresì dei paesi balcanici, in ispecie della Rumania, alla quale il Congresso di Berlino del 1878, dominato dall'occulta potenza giudaica, impose l'obbligo di pareggiare gli ebrei in tutto ai connazionali ed ai cittadini; ed al presente divorano liberamente quel regno, come insaziabili cavallette. Potremmo citare la Russia, dove la terra posseduta dai nobili è per più di due terzi ipotecata a banchieri tedeschi, in gran parte ebrei, e quella dei contadini cade di giorno in giorno in mano dei Koulaki, ossia usurai della campagna. Ma diamo un'occhiata alla nostra Italia, nella quale il giudaismo da trent'anni spadroneggia e saccheggia, che non più, se gl'italiani fossero preda nemica, da esso conquistata.

I circa 50 mila giudei, che si annidano nella Penisola, vi

hanno il centro principale nel Veneto, nel Mantovano, negli antichi Stati Estensi e nel Ferrarese. In questa regione, che si può chiamare la *Giudea italica,* son essi i sopracciò in tutto e per tutto. Non si spende quasi una lira, senza il loro beneplacito. Il commercio, l'industria, il cambio, lo sconto, la proprietà rustica ed urbana dipendon da loro. Basti notare, che il territorio della provincia di Padova è per quattro sue parti posseduto da ebrei, e sopra l'altra quinta vi hanno essi il diritto, coll'ipoteca in mano. Ancona, Livorno e Firenze vivono sotto il giogo usuraio degl'israeliti. Fra costoro, parecchi già vagheggiano il giorno, nel quale le ville più sontuose, le tenute più pingui ed i palazzi più celebri del patriziato cadranno in loro balìa, per essere pegni di prestiti da essi fatti agli sconsigliati o imbecilli padroni, inabili a liberarsene. Due anni fa, uno di questi ebrei, che forse poco prima campava col vendere i fiammiferi nei lungarni di Firenze, morì lasciando a' figliuoli suoi la bellezza di 18 milioni in contante, messi insieme come Dio vel dica.

Nulla diciamo di Roma, più che dalle baionette italiane, occupata dai lacci della gran rete giudaica, la quale vi serra dentro ogni sorta di pesci piccoli e grandi; che poi restano ingoiati, con una successione di guai, di pianti e di miserie che muovono a pietà. L'usura, in questa Capitale ben più del giudaismo che dell'italianità, vi regna sovrana; e coll'usura vi passeggiano fastose la frode, la camorra e la rapina. E chi penetrasse i secreti di quelle bolge, che sono i lavori pubblici, i monopolii e le società diverse che servono lo Stato, vedrebbe con orrore i milioni inghiottiti, con quella stessa disinvoltura, colla quale il gran maestro della massoneria italiana s'è beccati i suoi famosi, per la provvisione nazionale dei tabacchi. L'agosto 1887 un giudeo scriveva da Roma, ad un foglio giudaico tedesco, queste notabili parole: « L'onorevole Francesco Crispi è amicissimo degli ebrei e protegge i loro interessi con tutta la sua anima. In questo modo noi ebrei in Italia abbiamo una grande influenza sul Governo; il che ci rallegra assai, perchè possiamo sperare di poter fare

buoni affari e di godere il frutto de' nostri lavori, senza essere disturbati [1]. »

IV.

La Francia, sopra ogni altro paese, merita, in questa materia, di essere considerata. Quello che, ultimamente, dopo le rivelazioni del Drumont, si è posto in chiaro dell' accumulamento d' oro fattovi dagli ebrei, sotto l' egida dei *diritti dell'uomo*, promulgati appunto cent' anni or sono dalla stessa Francia, mette ribrezzo. Epiloghiamo. Nel 1791 i giudei colà erano scarsi, appena qualche migliaio; chè più e più volte n' erano stati banditi dai re, siccome peste malefica della nazione. Ora passano forse i 60 e si accostano ai 100 mila, tutti con tipi, con lingua, con nomi che li manifestano provenuti da Francoforte, da Amburgo, dalla Polonia, dal Portogallo. La rivoluzione del 1793, sanguinosa e sparnazzatrice dei beni della nobiltà e del clero, ve li attirò, qual branco di rapaci avvoltoi. Un secolo dopo son divenuti anche là, più forse che nell' Impero austriaco ed in Italia, dominatori d' ogni cosa.

Stando ai computi più recenti, gli ebrei, che sono padroni della metà del capitale circolante sulla terra, nella sola Francia posseggono da 80 mila milioni: ed il capitale francese è tutto insieme calcolato fra i 150 e i 200 mila milioni! Per farsi un concetto del mostruoso patrimonio ammonticchiato ivi da' giudei, conviene paragonare il loro numero con quello dei nazionali. Fatta questa proporzione, si ha che ogni giudeo, in media, occupa un capitale che va dagli 800 mila al milione e 200 mila franchi; ovechè ogni francese, al ragguaglio stesso, ne occupa uno che non passa i 6 mila franchi. La casa dei Rothschild, da sè sola, possiede notoriamente un patrimonio di 3 mila milioni. Il principe di Bismarck assicurava che il vecchio Giacomo, fondatore di quella casa, morì lasciando ai suoi ben 100 milioni, adunati in circa cinquant' anni. Ep-

[1] *Judische Presse* dell' 8 agosto 1887.

pure, quando entrò nella Francia, il suo capitale non passava i 10 milioni!

Ognuno conosce in Parigi i palazzi di questa famiglia di Cresi ebraici. Il loro costo può valutarsi a 30 milioni, e l'interno delle magnificenze che li arricchiscono, ad altri 30. Ad uguale somma salgono i castelli e le fattorie che si gode. Sono oltre a 120 milioni di beni, esposti al sole, che questa unica casa si gode sotto gli occhi dei francesi, che non ignorano le migliaia di milioni, onde va ricca in capitali mobili. Ma non è la sola. Tutta la così detta *alta banca* è tra le granfie di giudei non francesi, in possesso di ricchezze inestimabili. La litania di que' principi d'Israello è lunga; e tutta composta di cognomi che sanno di francese, come quelli degli arabi e dei zulù. Gli Hirsch, i Dreyfus, i Bichoffsheim, gli Oppenheim, gli Erlanger, gli Hottinguer e via via, formano tutti insieme un sinedrio bancario, che rappresenta il valore di almeno 10 mila milioni; tutti cavati dalle vene della Francia, per grazia dei *diritti dell'uomo*, da essa inventati e concessi a questa razza cosmopolitica e vorace.

Oltre ciò, sopra 600 banchieri, quanti ne conta Parigi, non meno di 300 sono provatamente giudei, altri 100 lo sono probabilmente. I mestieri poi e le professioni di lucro maggiore e più pronto, sono quasi tutte da costoro arraffate. La metà degli orefici, de' gioiellieri, degli antiquarii, dei trafficatori di pellicce e di diamanti è colà di ebrei. Il meglio è da loro accaparrato e monopolizzato, con una ostentazione di usura, che non ha più ritegno.

E si conoscono i modi, peggio che da usurai, co' quali hanno empiti d'oro francese i forzieri. I fallimenti dolosi non hanno numero; le famose truffe di centinaia e centinaia di milioni, col giuoco dei finti prestiti e de' raggiri, come quelli dell'Honduras e del Panamà, dell'*Unione generale*, dei metalli e del *Comptoir d'escompte* sono nella memoria di tutti.

Nella colonia d'Algeri, che è svenata dagli ebrei, come un corpo fra i tentacoli della piovra, da quegli ebrei che il Crémieux, durante la guerra del 1870, con un capolavoro di

perfidia, fece pareggiare nei diritti ai francesi ed agli arabi, le cose non vanno diversamente. Al giornale *La France* di Parigi, non certo ostile al giudaismo, si scriveva dal signor Hugonnet il 3 luglio 1884, che questa razza di ladroni usurai prestano ai soldati un franco, per averne due il giorno dopo: il che fa l'usura di 3,650 franchi per 100. Il Maupassant, dipingendo le sozze costumanze dei ghetti algerini, dipinge l'immondo ebreo in aguato dell'arabo, cui presta uno scudo d'argento, facendogli firmare l'obbligo di rendergliene 4 fra sei mesi, o 20 dopo un anno. Se il misero non lo può, l'ingordo giudeo, colla sua cedola in mano, gli mette in vendita qualche palmo di terra, se lo possiede, ovvero il camello, o il cavallo, od i cenci che ha nel tugurio. Con questa bell'arte, poco meno che tutta l'Algeria meridionale è venuta in potere degl'israeliti.

Il dottore Ratzinger ha giustamente osservato, che l'espropriazione della società, col mezzo del capitale mobile, procede a regola, come fosse una legge di natura. Se nulla si fa per fermarne il corso, fra cinquanta o al più fra cent'anni, la intera società europea sarà abbandonata alla discrezione di un pugno di banchieri giudei. Se costoro seguitano a godersi la piena sicurtà che hanno, in virtù dell'uguaglianza civile, i loro patrimonii si accresceranno sempre del doppio e del triplo. Se, dentro la sola Francia, nel giro di un secolo, i giudei hanno potuto conquistare la bellezza di presso ad 80 mila milioni, passato un altro secolo, tutto quanto il patrimonio nazionale sarà nei loro artigli. Sessantamila persone comporranno una feudalità finanziaria, che avrà per servi e per ischiavi 36 milioni di francesi. E questo sarà il degno coronamento dell'opera, ivi cominciata, colla promulgazione dei *diritti dell'uomo.*

Come oggi non si può negoziare in Europa un prestito, senza il buon volere dei Rothschilds, così fra poco non si potrà nulla trafficare, senza il consenso e l'interesse della lega internazionale giudaica. L'ebraismo viene traendosi dietro il mondo incivilito, nell'adorazione del vitello d'oro, che rappresenta la sua potenza. « Non vi ha omai, esclama Pietro

Ellero, altra virtù sulla terra che l'industria, altra religione che il lucro, altro sacerdozio che il traffico, altro rito che le cambiali, altro Dio che l'oro [1]. » Effetto luculento del predominio ebraico!

V.

Al dominio dell'oro, la razza israelitica unisce quello che più direttamente soggioga gli spiriti: vogliamo dire il magistero della pubblica stampa e delle cattedre. Nel Congresso giudaico, tenutosi l'anno 1848 in Cracovia, al quale concorsero gli ebrei più ricchi del mondo, fu decretato che il disperso Israello si avesse da impadronire de' più potenti giornali d'Europa. « Con questo mezzo, dice lo statuto che si approvò, la stella ebraica spanderà luce sopra tutto il globo. » Ed a convincersi che questo decreto si è bene eseguito, basta non vivere nei deserti dell'Africa.

Il giornalismo e la scuola superiore sono come le due ale, che portano il dragone israelitico, a rapinare e corrompere da per tutto nell' Europa. Il pastore Stoecker, da noi sopra mentovato, diceva al messo speditogli dalla *Pall Mall Gazette* di Londra: « I giudei comprano la stampa, giacchè la metà dei giornali è in poter loro, e l' usano per conto delle loro idee. » Prima però, nel Parlamento di Berlino, egli avea denunziato l' influsso giudaico sopra le scuole, siccome fonte di depravazione indescrivibile. I più recenti fogli tedeschi ci fan sapere che, sopra 1000 studenti, i quali frequentano i corsi di studii superiori nella Germania, 830 sono israeliti.

Nel Parlamento di Vienna, il deputato Lueger, il marzo di quest'anno, diceva ai colleghi suoi: « Ricordatevi, o signori, che le nostre scuole sono in mano degli ebrei, che i nostri maestri cristiani sono subito processati, non appena una minima accusa venga contro loro fatta dagli ebrei; che i nostri impiegati non possono pubblicarsi per cristiani, se vogliono

[1] *Questione sociale.*

evitare le persecuzioni; che i nostri giornali, scritti cristianamente, son del continuo sequestrati. » Ma poteva soggiungere, che le università dell'Impero rigurgitano di insegnanti ebrei; ed in ispecie la *cattolica* di Vienna, non ha altri cattedratici battezzati, fuorchè quelli delle facoltà teologiche; gli altri tutti, crediamo che nessuno eccettuato, sono circoncisi. Al presente persino il suo rettore magnifico è giudeo. Che più? Trattandosi di scegliere un maestro, per l'infelice arciduca ereditario Rodolfo, si pensò non potersi trovar meglio del giornalista ebreo Weil, che poi si diede per convertito al cristianesimo, col nome di cavaliere di Weilen, e conferì tanto a guastare il cuore, prima sì pio ed innocente, del giovane e sfortunatissimo principe.

Il somigliante accade in Italia. Può dirsi con verità che quasi tutto il giornalismo liberale di ogni grado, per diretto o per indiretto, è manipolato da' giudei. Milano, Torino, Venezia, Modena, Bologna e Firenze vivono dell' *opinione pubblica*, fabbricata nei ghetti e nelle sinagoghe. I giornali così detti officiosi sono tutti, o poco meno, merce ebraica, venduta al Governo. Non parliamo di Roma, dove si stenta a imbattersi in un diario liberalesco, che non dipenda da Israello. I più letti, come la *Riforma*, la *Tribuna*, l'*Opinione*, il *Diritto* il *Messaggero*, la *Capitale*, il *Capitan Fracassa*, escono dal cervello de' figliuoli di Giacobbe.

Che dire poi del pubblico insegnamento? Siamo contornati da ebrei nelle università, da ebrei nei licei, da ebrei nei ginnasii, da ebrei nelle scuole elementari. Basti che, a conti fatti, nel 1885, la quarta parte degli studenti delle nostre università era di giudei.

Non parliamo della Francia. Tutti in genere i giornali repubblicani, che vi si stampano, escono da fucine giudaiche. Il quadro e l'elenco, che ne ha esposto il Drumont, tiene dell' incredibile. Ma quel che è peggio, tutta giudaica è la stampa pornografica ed irreligiosa, che insozza il paese e non ha pari in nessun luogo incivilito. E come il giudaismo tiene cola il principato nei fogli cotidiani e nei libri, così lo tiene nell'in-

segnamento; a tale che i testi, che s'impongono alle scuole popolari, sono in gran parte compilati da ebrei.

In somma dovunque, nella cristianità europea, sono giudei godenti l'uguaglianza civile, il giornalismo, la stampa e l'insegnamento, o sono soggetti al loro monopolio, o si risentono dei malefici influssi del loro spirito anticristiano.

VI.

Ma questi non sono altro che mezzi, ordinati al fine di predominare effettivamente nelle cose pubbliche degli Stati, e condurle agl'intenti loro. Perciò gli ebrei si sono, con singolare accortezza, serviti dei diritti d'uguaglianza, per invadere il foro, l'esercito, il Parlamento ed i Consigli dei ministri, come hanno fatto per signoreggiare le scuole. L'Impero austriaco è, può dirsi, governato, in parte secretamente, in parte manifestamente, dagli ebrei; e quando la storia sarà libera di rendere a ciascuno il fatto suo, mostrerà che le grandi sciagure militari dell'Austria, in Magenta, in Solferino ed in Sadowa, furono più dovute alla fellonia de' giudei, che non al valore della strategica e delle armi fracensi e prussiane.

Dell'Italia non accade ragionare: dal 1859 in qua, essa è divenuta un regno di ebrei, che hanno saputo gabbare la moltitudine dei grulli, spacciandosi pe' più sfegatati *patrioti* della Penisola. « Che disgrazia per l'Italia, esclama il valente dottor Giovanni De Stampa, nazione che si vanta di essere forte e libera, l'avere un Parlamento che sembra una sinagoga! L'Italia conta 30 milioni di abitanti, tra i quali solo 50 mila sono ebrei; quindi al Parlamento non dovrebb'essere se non un mezzo ebreo; e invece vi si trovano in numero grande e terribile. Il Veneto ha l'onore di essere rappresentato, nel Parlamento, quasi unicamente da ebrei [1]. » Come poi spadroneggiano nella Camera, così la fanno da maggiorenti nei pubblici ufficii, nelle banche, nei ministeri e persino nella diplomazia.

[1] *La piaga ebrea*, pag. 17.

Voi non potete muovervi, che non v'imbattiate in un ispettore, in un presidente di commissione, in un magistrato, in un segretario o consigliere giudeo. Non parliamo dei municipii, in molti dei quali i giudei esercitano autorità dispotica. E non abbiamo visto finora quello di Roma sottostare, nelle parti più gelose, ad ebrei, che neppure avevano d'italiano il cognome, o se lo portavano, l'avean preso in prestanza da qualcuna delle nostre città? Del resto, chi ora ami ripassare colla memoria i nomi delle cento città d'Italia, basta che, passeggiando, osservi la mostra dei negozii, nelle vie più popolate di Roma, o scorra le liste dei sopracciò nei dicasteri del Governo.

Il medesimo si dica della Francia. Nel Senato e nella Camera di Parigi se ne contano oltre 20; e pure non dovrebbero rappresentare se non poco più di 60 mila loro congeneri. Se i cristiani vi fossero rappresentati a questo saggio, il Parlamento dovrebbe contare non meno di 40 mila, fra senatori e deputati. Pochi anni addietro, 42 dipartimenti erano governati da prefetti giudei; e fra prefetti, sottoprefetti e ricevitori generali, se ne noveravano ben 200.

La rivoluzione del 4 settembre 1870, sollevò all'apice del potere sei israeliti; ed il feroce Governo del Comune di Parigi ne contò, per capi e faccendieri suoi primarii, altri nove. Fra costoro si segnalò Gustavo Dacosta, che dava la caccia ai preti, il Lisbonne che tentò di mettere su una birreria, servita da briffalde in abito di monachine, e Simone Mayer che presiedette all'abbattimento della colonna di Vendôme. Stabilitasi poi la Repubblica, non s'è quasi costituito ministero, cui non partecipasse o il Crémieux, o il Raynal, o il Magnin, o il Lockroy; oppure il Say, il Ferry, il Floquet, mariti di donne venute dal giudaismo.

Allo stesso modo poi che nell'Italia, nell'Austria-Ungheria e nella Germania, questi pezzi grossi regolano in Francia le faccende finanziarie e politiche a senno loro, cioè in pro dell'interesse loro e della loro potenza; spalleggiati come sono da un giornalismo che confonde, imbroglia, inganna e spa-

venta chi alle voglie del giudaismo non si arrende. Quindi è che il grido: — I giudei sono padroni, ci tengono sotto i piedi, ci riducono al nulla; è non meno giustificato dal fatto, che generale.

VII.

Ma l'opera insigne, che, coll'aiuto delle sètte massoniche, ha centuplicata la moderna potenza giudaica, è l'*Alleanza israelita universale*, fondata in Parigi dal Crémieux, e si stende per tutto il globo, conferendo ai varii gruppi di ebrei, sparsi in ogni angolo, la vigoria dell'intero corpo d'Israello. Onde a ragione il suo fondatore la disse « istituzione la più bella e feconda che sia sorta nei tempi odierni, e strumento di dominazione così poderoso, che governa il mondo. » Di fatto essa costituisce una specie di potere pubblico, di rappresentanza ufficiale della nazione ebraica, con diritto di parlare in suo nome.

Semplice è il suo organamento. Ogni giudeo può farne parte, a condizione che paghi una tassa di dieci franchi l'anno. La regge un sinedrio di sessanta membri, con titolo di *commissione centrale*, che risiede in Parigi, e corrisponde colle locali. Questi membri dirigenti sono eletti per suffragio universale, e restano in carica nove anni, rinnovandosene un terzo ogni triennio. Ovunque sono dieci aderenti, si può formare una commissione locale; ed ovunque sono parecchie di queste commissioni, può istituirsi una commissione regionale. È legame di dipendenza fra queste commissioni, ogni volta che si tratti di cose che importano a tutta l'associazione. Il numero degli aderenti, o ligi o adepti, passa i 30 mila, con un capitale in cassa che si dice di un milione, ma non ha cifra determinata, perchè i Cresi del sodalizio non gli lesinano le offerte.

A questo centro si rannodano altre innumerabili società, disseminate in ogni paese; ed oltre il giornalismo più divulgato per l'Europa, che dall'*Alleanza* prende l'imbeccata, ali-

menta assai altri fogli periodici, stampati apposta per gli ebrei. Il Crémieux ne definì il cosmopolitismo con queste parole: « L'*Alleanza* non è nè francese, nè tedesca, nè inglese; è giudaica, è universale. Ecco il perchè del suo prosperare e del felice successo che ottiene. »

Chi sia vago di farsi un idea di quello che è quest'*Alleanza*, può ritrarla in qualche modo dall'infame romanzo *Il giudeo errante*, scritto da Eugenio Sue contro la Compagnia di Gesù. Ciò che è calunnioso pei Gesuiti, è veramente storico per questi *alleati;* e gli stessi ebrei si sono mostrati stupiti di tale contrapposto.

Uno degli oratori loro, nell'assemblea generale del 3 febbraio 1870, così rendeva conto del paragone, fattosi in una seduta dell'Alleanza, tra questa società e la Compagnia di Gesù: « Il paragone fra le due società cammina, quanto all'estensione delle relazioni nostre coll'intero mondo: ma non va più innanzi. Troppa è la differenza che, pel resto, corre fra lor due! L'una (quella di Gesù) ha forza per opprimere, l'altra (quella del giudaismo) per liberare; l'una si allarga per soffocare la libertà, l'altra per apportarla; l'una mira a spegner la luce, l'altra a raccenderla; l'una sparge il freddo della morte, l'altra il calore della vita. » È sempre il solito linguaggio di Satana loro padre (*vos ex patre diabolo estis*) che fin dal principio disse menzogna la verità e vita la morte.

Non è difficile argomentare da ciò, qual peso abbia da avere, nella bilancia dei diversi Stati, il concorso di un esercito di questa fatta, composto d'uomini senza patria e tutti docili ai comandi, che partono da un centro solo. Si è veduto, quando questa società trattava all'aperto ed alla pari colle Potenze, inviando note, proteste ed ultimati, per conseguire la libertà degl'israeliti nella Romania.

Anzi non erra punto chi tiene l'*Alleanza israelitica* per nerbo principale della massoneria, e vincolo d'unione fra le logge che arreticano il mondo incivilito.

VIII.

Noi non asseriremo, con varii autori, che la setta dei massoni fosse in su le prime creata da' giudei. Questa sentenza non può provarsi, ed è contraria a quanto ci rivela la critica più oculata della storia. Bensì è certo che il giudaismo non tardò, nel secolo scorso, ad intromettervisi; e, colla usata sua finezza diabolica, ad informarla del suo spirito, ad indirizzarla a' suoi intendimenti, ad incorporarsela ed a farsene vivo nerbo, per salire ove parea sogno sperarlo.

Per giungere a quel fastigio di dominazione, che fu sempre ed è il superstizioso termine del talmudismo, la genia israelitica ben capiva, che un formidabile ostacolo le si levava contro, le chiudeva l'entrata nella società dei battezzati, e conseguentemente le impossibilitava il conquisto dell'agognata signoria. Vogliamo dire la religione cristiana, fondamento di tutti gli istituti e di tutte le leggi, ond'era da secoli uscito l'ordinamento del civile consorzio. Ma, per tentare l'abbattimento della religione cristiana, e della cattolica in ispecie, occorreva agli ebrei lavorare sott'acqua, e dissimulatamente mandare altri avanti, e dietro loro nascondersi; non iscoprire l'artiglio giudaico, da tutti esecrato: in somma, bisognava dare l'assalto con soldatesche non proprie, e far cadere la fortezza in nome della *libertà*. Era quindi necessario scalzare questa granitica base, e sovvertire tutto l'edifizio della cristianità. Ed a questa impresa han posto mano, mettendosi a capo del mondo occulto, per mezzo della massoneria che si sono assoggettata.

I legami che stringono il moderno giudaismo al massonismo sono ora così evidenti, che sarebbe ingenuità recarli in dubbio. Lo studio appunto della così detta questione semitica, in Francia, in Germania, in Italia ed altrove, ha fatti venire a luce segreti, che si stimava fossero inscrutabili. Si sa ora quanto la cabala talmudica ha introdotto di suo nei riti, nei

misteri, nei simboli e nelle allegorie dei gradi massonici: si sa che i giudei, non solamente si frammescolano a tutte le logge, e, dove abbondano di numero, le riempiono ancora di adepti del loro genere; ma che per di più ne formano alcune supreme o direttive delle altre, nelle quali non è lecito l'accesso, fuorchè a gente israelitica di sangue e di culto. Onde si tiene per certo e fermissimo, che tutta intera la compagine della massoneria è regolata da un sinedrio ebraico, la cui possanza non ha altri confini, se non quelli della setta nefanda. Per lo che giustamente uno de' più accreditati periodici di Francia ha scritto, che « giudaismo e massoneria sembrano oggi potersi esprimere con una formola identica: il giudaismo governando il mondo, bisogna necessariamente conchiudere, o che la massoneria si è fatta giudaica, o che il giudaismo si è fatto massonico [1]. »

Di quanti autori recentissimi abbiamo avuti sott'occhio i libri, nessuno, giovandosi eziandio dei documenti e degli argomenti altrui, ha dimostrata quest'intima connessione, meglio dell'illustre dottor Martinez, nell'opera da noi citata: e sarebbe un gran benefizio all'Italia, che venisse convenientemente tradotta [2]. Al suo volume adunque ed a quelli pure del Drumont, dello Stolz, del des Mousseaux e di altrettali scrittori, rimandiamo chiunque brami conoscere a fondo una sì fatta materia. E noi intanto chiuderemo la nostra enumerazione degli effetti provenienti in Europa dalla questione giudaica, accennando la identità pratica che corre, tra la formola del giudaismo e quella del massonismo.

IX.

Il giudaismo si epiloga tutto in un amore ed in un odio: l'insaziabile amore dell'oro, *auri sacra fames*, e l'odio inestinguibile a Cristo: l'amore serve all'odio; e l'odio e l'amore

[1] *Revue des questions historiques. 1.r avril 1882.*

[2] *Le juif, voilà l'ennemi, 1 vol. Paris Albert Savine éditeur, rue des Pyramides 12.*

debbon condurre all' apogeo di quell' impero, che è il delirio satanico del reprobo Israello. Si ricerchi la storia del massonismo, e si vedrà che, dal secolo trascorso ai dì nostri, altro pur esso non ha avuto in mira, se non accumulare ricchezze e guerreggiare a morte, nella società cristiana, Cristo e la sua Chiesa. Tutto il predominio, aperto o coperto, della massoneria è giovato alla cupidigia ebraica ed all'ebraica rabbia di atterrare la potenza cristiana, per provar di assidersi sulle sue ruine. Dal 1.° maggio 1789, giorno in cui si divinizzarono i *diritti dell'uomo* a puro pro de' giudei, sino al 20 settembre 1870, in cui colle bombe si espugnò Roma e vi si fece prigioniero il Papato, le congiure, i tumulti, le ribellioni, gli assassinamenti, le stragi, le guerre, i fatti così detti *rivoluzionarii*, sortirono sempre e da per tutto il medesimo esito, di accrescere la opulenza agli ebrei e di deprimere ed opprimere la civiltà cristiana.

I *viva* e i *morte* variarono secondo il bisogno, ma furon tutte menzogne, o per illudere i popoli, o per abbellire i misfatti. La *libertà*, che si è preteso di collocare sul trono, in onta al vero Dio ed al suo Cristo, è stata unicamente in utile degli ebrei. Per essa hanno acquistata piena facoltà di sopraffare le nazioni, e di stabilire che i pochi devono tiranneggiare tutti; e tiranneggiarli coll'impostura della legalità, nei beni, nella coscienza, nella fede, nella famiglia, nel sangue stesso e nella vita. Da tanto spasimo di libertà, di eguaglianza e di fraternità è venuto fuori il despotismo delle oligarchie tiranniche, a cui si riducono gli Stati ammodernati: e chi guardi dentro scorgerà, che sono oligarchie di giudei, o di massoni, vili mancipii de' giudei. Il diritto religioso dei cattolici è incatenato; questa è la libertà del giudaismo massonico. La licenza della bestemmia e del sacrilegio è convertita in pubblico diritto; questa è la sua eguaglianza. L'odio brutale, contro chi si professa fedele al Dio de' padri suoi, è applaudito quale amor patrio; questa è la sua fraternità. Nella Roma dei Papi, il portare in processione per le strade la Croce di Cristo, è delitto: ma il portarvi il muso di Giordano Bruno

o le corna di Satana, è nobile omaggio reso alla civiltà. Quindi è che, nell'atto pratico, giudaismo e massoneria si confondono e s'immedesimano, come il ferro colla mano dell'assassino che lo vibra, come la fiaccola col pugno dell' incendiario che la stringe.

Da per tutto gli ebrei si sono ingrassati, impinguati, saginati col sangue dei popoli e della Chiesa; ma i massoni non son davvero rimasti digiuni. Si guardi l' Italia. Quanto gli ebrei, tanto i massoni si veggono saliti, da pezzenti, che i più di essi erano, alla condizione di opulenti. I nostri massoni hanno ambita la gloria di morir poveri; ma poveri con ville, poveri con palazzi, poveri con tenute, poveri con grosse migliaia che hanno lasciate agli eredi. Vediamo settarii matricolati, che godono lautissime pensioni e le accumulano senza scrupoli: vediamo *venerabili* delle logge, che figgono gli artigli nelle pubbliche amministrazioni e fiutano prese di tabacco, che costano milioni. Vediamo *eroi* della setta, che non seppero resistere alla tentazione di un regalo di due milioni, essere immortalati con istatue in tutte le città. Vediamo i figliuoli di questi *eroi*, che vendono Caprera due volte e intascano somme ingenti, deplorando la miseria dominante. I nostri massoni non possederanno tutte le perfezioni dell'arte di far quattrini, come gli ebrei: ma ed essi e questi posseggono costantemente quella di arraffarne di molti, per amore dell' Italia.

Chi poi tocca la massoneria, punge nel puro dell'occhio il giudaismo; e chi offende il giudaismo, ferisce nel cuore la massoneria. Come hanno comune l' ingordigia dell' oro e del prepotere, così vivono insieme di livore contro il cristianesimo. Sia d'esempio la Francia. Il motto di guerra: — *Il clericalismo è il nemico*, fu concepito fra i rigurgitanti scrigni del giudeo Rothschild, e trasmesso, per via del Cousin, gran maestro della massoneria, al Gambetta, che lo inscrisse nella sua bandiera; ed i capi più furibondi della crociata contro il *clericalismo*, ossia la religione cristiana cattolica, sono stati i Dreyfus, gli Hérold, i Mayer, i Naquet, gli Spuller, i Loc-

kroy, gli Ollendorff, tutti giudei stranieri, dai massoni levati sugli scudi. Fra i più spietati persecutori del cattolicismo, portano la palma i giudei Hendlé, Schnerb, Levaillant. Il giudeo Sée inventa i licei di fanciulle, per iscristianizzare al possibile la donna francese. Il giudeo Giedroye mutila i capolavori dei classici, per toglierví il nome santo di Dio, affinchè non cada sotto gli occhi de' giovanetti scolari. Il giudeo Lyon-Alemand fa destituire un maestro, perchè avea lodato in un libro, dato alle stampe, l'influsso benefico del cristianesimo nella civiltà. Il giudeo Naquet propone e fa approvare la scellerata legge del divorzio. I giudei strappano dalla scuola di Parigi i Crocefissi, li spezzano e li fanno gittare nelle cloache; e sostengono a spada tratta l'obbligo della scuola infantile *laica*, cioè senza e contro il Dio de' cristiani. I giudei dimandano che la chiesa del Pantheon sia sconsacrata; e tosto sono esauditi. I giudei vogliono sbanditi gli Ordini religiosi dalle case loro e le suore dagli spedali; e subito son contentati. I giudei insozzano la Francia con un giornalismo il più lurido, il più infame, il più nauseabondo che si possa immaginare; ed i massoni alacremente lo propagano. In sostanza, i giudei colà governano l'opera di distruzione del cristianesimo e d'ogni nobile tradizione nazionale; ed i massoni rinnegati a tutt'uomo la eseguiscono.

Abbiamo accennata la Francia, per esempio. Ma potremmo spaziare per tutti gli altri paesi, ne' quali il giudeo è ammesso al godimento libero dei diritti civili. Da per tutto, dando la mano ai massoni, egli tende insidie all'oro e si svelenisce contro il cristianesimo degli abitanti. Perfino negli Stati Uniti d'America, abusando della libertà concessa loro dalla Repubblica di Washington, gli ebrei già si fanno campioni della scuola di Stato *neutra*, in odio ai cattolici che, pe' loro figliuoli, intendono avere pur cattoliche e libere le scuole. Di che il *Freeman's journal* ha mandato testè un primo grido di allarmi, che speriamo non sarà privo di effetto.

Lo stesso dicasi dell'Italia nostra, avvegnachè, fuori del giornalismo, nel quale i giudei si mostrano alla scoperta, pel resto si tengano più riservati; e tirino i sassi celando la mano.

Tutto quell'ammasso di ruine che in trent'anni la rivoluzione massonica vi ha ammonticchiato, a perdizione del cristianesimo e dell'italianità, è dovuto al giudaismo reggente le sètte di varia specie, che ne' suoi antri han fatto capo. Colla sinagoga trescava il Mazzini, i frutti de' cui amori al Campidoglio di Roma non sono ignoti; colla sinagoga il Garibaldi, colla sinagoga il Cavour, colla sinagoga il Farini, colla sinagoga il Depretis; ed umili servi della sinagoga son stati e sono molti di quei *grandi*, ai quali la dabbenaggine pubblica ha eretto o erige lapidi, busti e monumenti, per glorificarne l'amore alla *libertà* ed alla *patria*.

Se non che è superfluo dilungarsi a provare un fatto, più manifesto che la luce di mezzogiorno. Più tosto indichiamo il termine ultimo al quale il giudaismo ha l'occhio, colla sua operazione anticristiana e depredatrice, per mezzo del massonismo.

X.

Questo è il dominio universale, l'impero del mondo, vagheggiato come articolo di fede dai tralignati cabalisti di Israele.

« Circa trent'anni fa (ha stampato non è molto un autorevole personaggio in un suo libro) poco prima del 1859, un esimio diplomatico, conosciutissimo in Vienna, dalla cui bocca abbiamo noi stessi udito il racconto, veniva da una città capitale dell'America del Sud alla volta d'Europa, e con lui viaggiava il ministro brasiliano per gli affari esterni di quel tempo, gran maestro delle logge massoniche del Brasile. La lunga e noiosa traversata del mare fece che i due statisti si legassero in una certa amicizia. — Voi vedrete, disse un giorno il gran maestro all'altro, che si formeranno in Europa tre grandi Monarchie, la romana, sotto la Casa di Savoia, la germanica, sotto gli Hohenzollern, la slava, sotto i Romanoff-Gottorf. Queste tre Monarchie serviranno come di passaggio a tre grandi Repubbliche europee, dalle quali poi nascerà quell'unica grande Repubblica dell'umanità, la quale è scopo di tutti i fratelli iniziati [1]. »

[1] Interessante *Eushullungen der Freimaurer*. *Wien und Würzburg 1888*.

Per la Repubblica, il giudaismo intende afferrare la dominazione da per tutto, in quella guisa che l'ha afferrata e l'esercita sovrana nella Francia.

Celebrandosi lo scorso anno 1889 il primo centenario della rivoluzione francese, si tenne al grande Oriente massonico di Parigi un Congresso di rappresentanti le logge dei due emisferi, così che potè dirsi mondiale. Gli atti di questo conciliabolo sono venuti a luce sufficiente, coi discorsi ed i brindisi che vi si fecero udire. Quale fu il punto sul quale più si premette e quale l'augurio, o meglio la profezia più acclamata, che gli oratori vi fecero risonare? Ecco: che il mondo cristiano, cent'anni dopo i rivolgimenti del 1789, era all'agonia; e per l'anno 2000 sarebbe finito: che la distruzione delle Monarchie e delle religioni, nei paesi immuni ancora dai beneficii delle gioie del 1789, era vicina: che finalmente sorgerebbe quella Repubblica universale, al cui avvenimento si propinò con furibondo entusiasmo [1].

Siccome nelle Monarchie s'incentrano, colle tradizioni dinastiche, i patrimonii morali e civili delle varie nazioni, e dalle Monarchie la religione comune suol essere tutelata, quale forza precipua degli Stati, conforme si vede in tutti i paesi non sopraffatti dalla massoneria; così ne viene che il tramarne la ruina, per sostituire alla solidità dei troni la fragilità dei Governi a popolo, è di utile sommo agl'intendimenti di una razza, che non ha nè patria, nè culto pubblico, nè forma propria di reggimento, ma vive disseminata fra tutte le regioni, per tutte soggettarsele.

Tuttavia s'ha da notare che il disordine politico, religioso ed economico, derivato in Europa segnatamente dalla questione giudaica, ha originato quel socialismo, che avrebbe da far tremare le vene e i polsi ai giudei. Perocchè sembra dover essere questo il formidabile flagello della superna giustizia, per fiaccare la superbia giudaica de' tempi nostri e farle, tutto in una volta, pagare il fio della sua luciferina tracotanza.

---

[1] V. *L'Univers* di Parigi, n. dei 5 agosto 1890.

DELLA QUESTIONE GIUDAICA IN EUROPA

I RIMEDII

I.

Qualche anno fa, uno scrittore francese concludeva un suo succoso lavoro intorno all'invasione giudaica nella sua patria, con un ragionamento che nella sostanza si riduce a questo.

I cristiani francesi non dimentichino mai che questi giudei, di nome e di nascita barbari, i più de' quali nè anche hanno la naturalità, in meno di un secolo si sono fatti nostri padroni. La loro invasione si è compiuta in tre periodi: in quello del 1791, allorchè tutte le istituzioni nazionali crollavano: in quello del 1815, allorchè la Francia cadde prostrata: nel 1870, allorchè le armi germaniche l'ebbero mutilata.

Quando nel 1789 si aperse l'èra della rivoluzione contro il predominio della nobiltà e del clero, che cosa opponevasi a questi due ordini della nostra civiltà? Il possesso di due terzi del suolo francese. Il Taine ha giustificate recentemente le origini di questo possesso. La nobiltà si era formata, difendendo il territorio contro i nemici esteriori e procacciando alla patria sicurezza e gloria. Il clero aveva ben meritato dell'incivilimento della nazione, ne aveva raddolciti i costumi, l'aveva arricchita di sapere, di monumenti, di mille ragioni d'istituti di carità.

I beni del clero si stimavano un circa 4,000 milioni. Ma nel 1789 si contavano in Francia, a dire il meno, da 130,090 fra ecclesiastici e religiosi. Perciò il capitale diviso fra loro si riduceva ad un 30,000 franchi per ciascuno, cioè ad una

rendita di 1,500. Non si trattava dunque di un gran che, se si abbia riguardo alla moltitudine di gente che campava sopra queste loro rendite, ed alle innumerabili limosine che da per tutto spandevano. Ciò non ostante un sì legittimo patrimonio fu giudicato abuso enorme; e venne confiscato.

Cento anni dopo, non più 130,000 sacerdoti o religiosi nostrali, ma 60,000 giudei, non francesi, ma stranieri, componenti, non già un ordine sociale illustre per insigni meriti verso la patria, ma una vorace turba di cosmopoliti avvenitizii, cent'anni dopo si sono arraffati in casa nostra, non 4,000, ma ben 90,000 milioni.

E ora, padroni come sono della sostanza pubblica, ardiscono allucinare il volgo, aizzarlo contro il clero; e delle più malvage passioni popolari fare uno schermo alle loro mostruose ricchezze. O che! al tempo della prima rivoluzione si rimproveravano al clero i 4,000 milioni suoi; ed oggi non dà meraviglia il vedere che a tanto sale il patrimonio di un'unica famiglia di ebrei, (quella dei Rothscilds) venuta a cavarceli di dosso in poco più di settant'anni? E, per di più, non contenta questa razza di dissanguarci, si affanna a rapirci la fede di Cristo e le glorie piu belle della nostra civiltà!

Perciò l'ardente scrittore terminava sclamando: — Cristiani francesi, uniamoci a sventare la infame congiura; stringiamoci in lega difensiva contro questi nemici del nome, della stirpe, delle credenze e delle patrie nostre tradizioni.

Un simile grido si ode in altri paesi, e potrebbe mandarsi pure in quelli dai quali non anco si ode, ma fra poco si udirà, quando il mandarlo non gioverà gran fatto.

II.

Ma questa lega di difesa, alla cui composizione da molti si aspira, sarà poi uno de' rimedi efficaci a risolvere la questione giudaica, che ogni giorno diviene più esosa ai popoli, ne' suoi nodi oppressi e soffocati?

Chi percorra la storia si avvede, che la questione del pre-

dominio de' giudei fra' cristiani è tanto antica, quanto la cristianità medesima. Non vi è uno Stato, che ne' suoi annali non trovi registrato un frequente avvicendarsi di permissioni ai giudei di soggiornare nel suo territorio, con solenni loro cacciate, per cagione degli abusi e disordini che vi commettevano. Se non che, fino al secolo nostro, la stirpe ebraica era nei Regni cristiani puramente tollerata, e come nemica, straniera e malefica, avuta in continuo sospetto e regolata da leggi particolari di eccezione, costituenti la comune difesa contro la loro dimora.

Al presente non è più così. Per grazia dei principii della rivoluzione, prevalsi quasi da per tutto, il giudeo è stato ammesso al godimento del diritto comune: le leggi lo considerano eguale in ogni cosa agli altri, e lo proteggono al modo stesso che gli altri cittadini. Quindi la politica di difesa delle società cristiane è stata abolita, e s'è concessa al giudeo piena libertà di offesa alle società medesime, che nel seno loro lo albergano.

Tal è la principalissima conquista di *libertà*, che il giudaismo, col mezzo della massoneria, dove a sè sottoposta e dove sua alleata, è giunto ad ottenere.

Ma per darle costanza, si è sforzato di abbattere tutto ciò che di storico e di nazionale era nelle istituzioni dei varii Stati, riducendoli tutti, quali più quali meno, eccetto la Russia, a tali forme di Governo, che assicurassero la somma del potere alle mani di oligarchie, per diretto o per indiretto, da sè dipendenti; come sono le moderne parlamentari, che si pretendono, con una perpetua finzione di diritti, governanti nel nome della sovranità nazionale, e nel fatto ci danno i pochi che legalmente tiranneggiano tutti gli altri.

Stabiliti, quali assiomi di gius pubblico, i principii della uguaglianza di tutti in tutto; del diritto che hanno i partiti prevalenti a reggere la nazione, e dello Stato senza religione; il giudaismo, collo strumento della massoneria, ha potuto toccare il fastigio della potenza che lo inebria, ed avere in balia i popoli cristiani da saccheggiare, da corrompere e da calpe-

stare, come ora nella maggior parte dell'Europa sta facendo.

L'arma più valida della difesa, contro il giudaismo oppressore, è adunque spezzata in pugno ai cristiani; e finchè son tenuti in auge gl'insidiosi *diritti dell'uomo*, promulgati nel 1789, e gli Statuti parlamentari, come oggi si praticano, non vi è umana speranza di liberazione cristiana dal giogo ebraico-massonico, che spossa e perverte le popolazioni.

Con ragione pertanto il citato scrittore, invitante i cristiani a stringersi in lega difensiva, ne dimostra la necessità con queste verissime parole: — Intendetelo, o cattolici, intendetelo voi tutti, che, sebbene non vi conformiate alla religione di Gesù, siete però nati cristiani, cioè figliuoli di parenti inciviliti; i giudei, ancora barbari nel secolo diciannovesimo, conservano l'antica forza offensiva: e non la conservano solamente, ma la centuplicano, co' loro assalti a traverso la breccia aperta loro dalla rivoluzione, e sopra noi si precipitano, sicuri del trionfo. E voi, voi avete perduto il diritto di difendervi: di fronte al nemico a metà vittorioso voi siete rimasti disarmati. Ecco il pericolo, che accresce mille volte più che in passato i rischi del nostro conflitto col soverchiante giudaismo. Per virtù di quali principii o diritti, la rivoluzione potrebbe mai ributtarne l'invasione? Lo Stato è ateo, o, se non altro, si dichiara neutro fra le religioni, e lascia libero il campo, non alla migliore, ma alla più audace nel congiurare. Per di più, ha bandita l'egualità assoluta di tutti i cittadini, la libertà senza restrizioni; e ciò posto, la società si trasforma in un azzuffamento di forze diverse e contrarie, fra le quali la più poderosa avrà il sopravvento. E questa, per mala sorte, è sempre la più iniqua, non curante la disonestà nella scelta delle armi.

III.

Ciò premesso, riferiamo anzi tratto alcune proposte di pubblicisti, non già mossi da maltalento di socialismo contro le ricchezze degli ebrei, ma caldi di uno zelo per la religione e

per la patria, che per altro si desidererebbe meglio temperato da giustizia.

Vi è in Germania, in Austria ed in Francia una scuola, che mette avanti un rimedio di liberazione dalla peste giudaica, il quale per sè sarebbe più radicale di tutti, ma non conforme allo spirito cristiano; e nella pratica impossibile pel presente.

Dopo provato con cento fatti e documenti che, in genere, gli ebrei sono una piaga della società cristiana, ed un flagello della Chiesa di Gesù Cristo, dimostrano che il diritto di far loro guerra, come a pubblici nemici, è manifesto. Ma non convenendo ricorrere a spargimento di sangue, in due punti restringono il da farsi: — Il giudeo renda quel che ha rubato; e poi abbia il bando dal nostro suolo. Colla confisca de' suoi beni e coll'esiglio, si ricambii del gran male da lui fatto ai paesi che gli hanno largita l'uguaglianza giuridica, e si punisca della malefica sua disconoscenza alla loro civiltà.

Che la confisca sia giusta, chi può dubitarne? La maggior parte dei tesori che i giudei posseggono, è roba di malo acquisto: colla frode, coll'usura, colle truffe l'hanno messa insieme; e se non si pone un termine allo scandaloso loro accumulamento, fra poche diecine d'anni, quasi tutto il capitale mobile ed immobile dei cristiani sarà preda loro.

Ora il riprendere ai ladri il maltolto è lecitissimo, se non sempre ai singoli in particolare, certamente alla nazione derubata.

Che più? Dato ancora, e non concesso, che i beni ammucchiati dai giudei fossero di buono acquisto, posto che si ha diritto legittimo di far loro la guerra, si ha per certo quello di condannarli al minor male della confisca. Si aggiunga che l'oro è l'arma più potente che usino i giudei, al fine di sterminare la religione e di opprimere il popolo: dunque, a dire il meno, per titolo di necessaria difesa, si ha il diritto di strapparla loro di pugno.

E quand'altro argomento non si avesse, si ha il diritto ad un compenso, per gl'inestimabili danni materiali e morali che alle genti cristiane hanno recati.

Quindi ecco il caso di far vera la memorabile sentenza del celebre Pietro il Venerabile: *Serviant populis christianis, etiam invitis ipsis, divitiae Judaeorum:* benchè a lor dispetto, le dovizie raccolte dagli ebrei ridondino in vantaggio dei cristiani.

Questa prima parte del rimedio tornerebbe un far quello che, anni indietro, in un'adunanza di antisemiti, fu espresso a maniera di voto: — Si applichino ai giudei le leggi, che i giudei stessi hanno fatte approvare e sancire dai framassoni, governanti nei paesi cattolici, contro la Chiesa. Con un decreto di due righe, si dichiarino *nazionali* tutti, senza eccezione, i beni de' giudei. Si avrebbe subito di che pagare i debiti pubblici degli Stati.

Non è mente nostra diffonderci in un esame critico di sì fatta proposta. Notiamo soltanto, che della sua esecuzione abbondano gli esempii nelle storie. Ma, per essere legittima, bisognerebbe, prima di tutto, che la confisca fosse decretata da chi esercita regolarmente nelle nazioni la pubblica autorità: ed in secondo luogo, che si effettuasse con certe norme di giustizia e di carità cristiana.

Non tutti gli ebrei sono ladri, arruffoni, bari, usurai, framassoni, farabutti e corruttori dei costumi. In ogni luogo se ne conta un numero, che non è complice delle furfanterie degli altri. Perchè involgere questi innocenti nella pena dovuta a' rei?

Rispondono i sostenitori dell'eroico rimedio, che nelle guerre più giuste e sante altresì perisce gran numero d'innocenti; che tutti, senza distinzione, gli ebrei sono tra loro solidarii; che tutti nutriscono in cuore odio capitale al cristiano; che tutti, per una guisa o per un'altra, concorrono al suo perdimento; che l'esperienza di altri tempi ha mostrato, come l'ebreo sempre si sia abusato della clemenza e della carità dei cristiani, per rifarsi ad insidiarli: e che perciò questa, non vendetta, ma legge di necessaria difesa, dovrebbe andare sopra ogni altro riguardo: *Salus populi, suprema lex esto.*

Giacchè si tratta di un mero disegno, che per ora sicura-

mente non sarà colorito, così noi lo lasceremo dove sta; paghi di soggiungere, che la giustizia e la carità avrebbero, in ogni caso, di buone ragioni da far valere contro la crudezza delle sue troppo draconiane disposizioni.

IV.

Ma la confisca non basterebbe, seguitano a dire i propugnatori di questo rimedio; gioverebbe anzi poco, se al nemico comune si desse un asilo nel territorio. Non si dica: *Morte al giudeo!* ma si dica: *Fuori il giudeo!* Viva pure, ma lontano da noi.

— Più che dieci secoli di prova, scrive un autore francese, ci fanno esperti che, tra la stirpe nostra e l'ebraica, corre una incompatibilità di umori al tutto invincibile. Mai non potremo insieme vivere, immuni da sommi rischi. Già sino dal tempo del rinascimento, il Vescovo Simone Maiolo, nel suo famoso libro *De perfidia Judaeorum*, insegnò ai cristiani l'unico partito che restava loro, per liberarsi da questi nemici implacabili del loro nome, della loro patria, della loro fede, della loro pace, dei loro beni, che egli chiamava traditori, ribaldaglia la più scellerata del genere umano, esercito di arpie, gente da forca *(furciferi)*, flagello dei galantuomini, indegna di essere tollerata. Il conceder loro, come ha fatto la rivoluzione, il diritto di cittadini, è stato uno scatenar vampiri sopra il paese; un aprire, per sentimento di umanità, le gabbie ad un serraglio di bestie feroci. Questa razza non ha diritto alcuno di albergare nel nostro suolo. Quando vi sta, o vi sta per toglierlo a noi cristiani, o vi sta per congiurare ai danni della nostra fede. Si tratta di un nemico, che mira a spropriarci della terra ed a privarci del cielo.

Noi ci limitiamo ad osservare, che ancora di questo bando generale, dato ai giudei da interi Regni e Stati, si hanno molti esempii: ma il bando era legittimo, perchè veniva dato dalla legittima autorità. Per altro, se questo rimedio si avesse universalmente da praticare in tutti i paesi civili, in quale

plaga dell'orbe si troverebbe più posto per gli 8 milioni di giudei, che sparsamente si annidano da per tutto?

— Vadano dove lor piace, replica il detto scrittore; la loro dannazione è di errar sempre vagabondi. Ebbene, errino adunque per lo mondo. Noi non cesseremo di ripetere l'antica preghiera della sacra liturgia:

Auferte gentem perfidam
Credentium de finibus.

Per quanto, in certe congiunture ed in particolari paesi, questa cacciata in massa, come oggi si direbbe, potesse giustificarsi, pure nell'atto pratico non sarebbe generalmente possibile: anzi contrarierebbe i disegni di Dio, il quale di Israello, maledetto e disperso in ogni angolo della terra, ha fatto, per bocca de' suoi profeti, un palpabile argomento della verità del cristianesimo.

Altro è stato sempre lo spirito della Chiesa, dei Papi e dei principi cattolici verso questo popolo che, da omai venti secoli, porta in sè l'anatema del deicidio: *Sanguis eius* (Jesu) *super nos et super filios nostros* [1], come a sè ed alla sua progenie imprecò la sinagoga di Caifasso. « I Papi, notano i due fratelli Lémann convertiti dal giudaismo, i Papi hanno sempre permesso con benevolenza agli ebrei il soggiorno nella città loro. Questo popolo errabondo aveva libertà di non andarvi, ma sempre vi è andato, e, per gratitudine, chiamava Roma il *Paradiso degli ebrei* [2]. » Ed i re per lo più hanno imitato i Papi. Hanno sì tollerata la presenza de' giudei nei loro Stati; ma contr'essi, con provvide leggi, han difese le sostanze e la fede de' lor sudditi cristiani.

Onde, ammesso pure che il rimedio dello scacciamento universale degli ebrei fosse ora praticabile, sarebbe difforme dal modo di sentire e di operare della Chiesa romana.

[1] Mat. XXVII, 20.
[2] *Rome et les Juifs.*

V.

I seguaci di una scuola più mite offrono, pel raffrenamento della prepotenza giudaica, suggerimenti di varia specie e vigore, ma pure assai difficili, ne' tempi odierni, ad attuarsi.

Oltre quelli di ordine morale, che concernono le relazioni dei cristiani cogli ebrei, e le politiche riguardanti la libertà della stampa, forza precipua del giudaismo, e la tolleranza delle sètte massoniche; ne presentano di economici o sociali, tra cui primeggiano quelli che si riferiscono alla proprietà del suolo ed al così detto *capitalismo*.

Certo è che i prestiti usurarii, fatti dagli ebrei con ipoteca sui beni immobili, d'anno in anno agevolano il passaggio del territorio nazionale, dal possesso dei cristiani in quello de' giudei. Nell'Austria si fa conto che annualmente da 10,000 poderi, per questa via, cadano in mani giudaiche; e nella Francia e nell'Italia ed altrove le cose non vanno molto diversamente. Di questo passo si arriverà a tal punto, che il territorio coltivabile di queste differenti nazioni si muterà in immensi latifondi, goduti da un pugno di Cresi stranieri, ai quali i popoli serviranno come schiavi.

Or ecco il rimedio che si porge a un tanto male: una legge composta di due semplici articoletti: — 1° È vietato a qualsiasi forestiere ogni possesso rurale nel paese: 2° I giudei sono assimilati ai forestieri.

Il primo articolo sarebbe una cautela difensiva della nazione, pienamente giusta. Si badi, che il divieto si restringerebbe alla sola proprietà rurale: il forestiero potrebbe averne di urbane. Circa il secondo, sarebbe esso richiesto dalla qualità del giudeo, sempre fra noi cosmopolita, perchè sempre e solo giudeo, nè mai tedesco, inglese ed italiano, fuorchè pel semplice caso di essere nato in Germania, nell'Inghilterra o in Italia. E questo cosmopolitismo della loro stirpe è da' giudei medesimi confessato. Nè, come avverte il de Pascal,

vale ricorrere al giocherello della uguaglianza e del diritto comune. Volere un *diritto comune*, fra condizioni sociali disparate, è come volere una misura eguale, fra stature diverse. L'equo, il necessario, conforme soleva dire un grande uomo di Stato, è il rispetto uguale a diritti differenti. Questo intesero molto bene gli avi nostri; e perciò il loro edifizio civile, alla fine dei conti, sorgeva in una bella armonia e non nell'anarchia, che ai nostri giorni si deplora [1].

Se non che a questa difesa esterna sarebbe d'uopo unire un savio regolamento interno della proprietà, della minore e della minima in ispecie, pel quale fosse preservata dalla rapacità dell' usura. Dove non si stabiliscano così fatte guarentige, il proletariato delle città s'ingrosserà sformatamente da quello delle campagne; plebe che, sciolta dal vincolo che la lega alla terra, rimarrà senza patria, senza tetto, senza letto, in preda a chi saprà servirsene per isconvolgere la società.

Poco però si guadagnerebbe, se insieme non si provvedesse, con buone leggi, agli abusi del *capitalismo*, centro vitale dell'odierna potenza ebraica in Europa. La così detta libertà nel commercio del denaro, sotto cui si occultano le infamie più esecrabili dell'usura, è tanto funesta all'ordine economico delle nazioni, quanto è la libertà della stampa all'ordine loro morale, politico e religioso. Il dottore Ratzinger avvisa giudiziosamente, che « l'espropriazione della società, per mezzo del capitale mobile, si vien compiendo con quella esatta precisione, con cui si compiono le leggi della natura. Se nulla si oppone a fermarla, fra cinquanta o cent'anni al più, tutta la società europea cadrà, coi polsi e coi piedi legati, in balia di poche diecine di banchieri ebrei. »

È superfluo, per l'uopo nostro, venire ai particolari delle molteplici riforme che questa scuola, savia ed animata da ottimi intendimenti e conciliatrice dei diritti dei popoli cristiani colla carità e giustizia dovuta agli ebrei, espone ed illustra, al fine di liberare la cristianità dell'oppressione del giudaismo.

[1] *La Juiverie* pag. 107. Paris, Bleriot.

Ma per sino a che la cristianità non sia sottratta al giogo politico della massoneria, vano sarà proporre e discutere partiti di liberazione. L'unico e più solido di tutti è nel tornare indietro, e rifare la strada che si è sbagliata. Se non si rimettono gli ebrei al posto loro, con leggi umane e cristiane sì, ma di eccezione, che tolgan loro *l'uguaglianza civile*, a cui non hanno diritto, che anzi è perniciosa non meno ad essi che ai cristiani, non si farà nulla o si farà ben poco. Data la necessità della loro presenza nei varii paesi; e data la incommutabile lor natura di *stranieri* in ogni paese, di *nemici* della gente di ogni paese che li sopporta, e di *società separata* sempre dalle società colle quali convive: data la morale del Talmud che seguono, e dato il domma fondamentale della loro religione, che li sprona ad impadronirsi, con qualsiasi mezzo, del bene di tutti i popoli, perchè alla razza loro conferisce il possesso e l'imperio del mondo: dato che l'esperimento di molti secoli e quello che facciam ora ha dimostrato e dimostra, che *la parità dei diritti* coi cristiani, concessa loro negli Stati cristiani, ha per effetto o l'oppressione dei cristiani per fatto loro, od i loro eccidii per parte dei cristiani; ne scende di conseguenza, che il solo modo di accordare il soggiorno degli ebrei col diritto dei cristiani, è quello di regolarlo con leggi tali, che al tempo stesso impediscano agli ebrei di offendere il bene dei cristiani, ed ai cristiani di offendere quello degli ebrei.

E questo è ciò che, in guise più o meno perfette, si fece pel passato: questo è ciò che gli ebrei da cent'anni in qua si sono studiati di disfare: ma questo è ciò che, tosto o tardi, per amore o per forza, si avrà da rifare; e forse gli ebrei medesimi saran costretti di supplicare che si rifaccia. Perocchè la strapotenza alla quale il diritto rivoluzionario li ha oggi sollevati, viene scavando loro sotto i piedi un abisso, pari nella profondità all'altezza in cui sono assorti; ed al primo scoppiare del turbine che essi, con questa loro strapotenza, vengono provocando, traboccheranno in un tale precipizio, che sarà per avventura senza esempio nelle istorie loro, com'è senza esempio la moderna audacia, colla quale proculcano le nazioni che follemente li hanno esaltati.

VI.

Non mancano scrittori i quali opinano, che la questione giudaica si debba risolvere colla conversione d'Israello al cristianesimo; e questa sia per essere quel trionfo della Chiesa, che preparerà la fine del mondo, uno de' cui segni precursori si avrà appunto nel ritorno degli ebrei al Dio da lor messo in croce nel Calvario. Questa conversione, di cui si vedono indizii non oscuri, farebbe riversare in vantaggio di essa Chiesa le immense ricchezze, che il giudaismo possiede e la sconfinata influenza che esso quasi dappertutto ora esercita.

Che l'ingresso dell'apostatico Israello nell'ovile di Cristo sia uno dei segni, dati nelle sacre Carte, come precedenti la consumazione dei secoli, è fuori di dubbio. Ma che i prodromi di un tale ingresso sieno incominciati, non sappiamo come rendercene persuasi. Il suo popolo, disperso ed errante, che deve sempre sussistere, affinchè, non solo col deposito delle Scritture che custodisce, ma ancora col suo stato medesimo, testifichi la fede di Gesù Dio, rimane oggi quello che diventò dopo la distruzione di Gerusalemme; senza re, senza sacerdozio, senza tempio, senza patria, senza speranza e nemico acerrimo del nome e della Chiesa di Gesù Dio, da' suoi antenati crocifisso. Che poi accenni a mutare in meglio e ad abbracciare per Salvatore il Gesù che uccise, non ne scorgiamo indizii, nè chiari nè oscuri.

Vi ha chi li scorge nel diritto di uguaglianza civile, che pressochè in ogni luogo ora gode. Da questo pretendono alcuni essere derivato, che molti giudei si sono fatti scredenti e non professano più niuna religione, fuorchè quella del vitello d'oro; e molti altri, con frammischiarsi più liberamente ai cristiani, si sono accostati alla Chiesa, nel cui grembo, senza strepito, ma in buona quantità, vengono entrando.

Se stiamo a quello che si vede e si tocca, ed abbiamo a lungo provato, ci pare si possa dire che la uguaglianza, largita agli ebrei dalla setta anticristiana, ovunque si è usurpato il

governo dei popoli, ha partorito l'effetto di collegare l'ebraismo col massonismo nella persecùzione alla Chiesa cattolica; e d'innalzare la razza giudaica sopra i cristiani, nella potenza occulta e nella opulenza manifesta. Che non pochi israeliti si facciano protestanti, o meglio fingano di arrolarsi al cristianesimo razionalistico dei luterani, dei calvinisti, degli anglicani e via dicendo, è cosa notoria: ma è pure notorio, che a queste simulate conversioni si muovono per tutt'altro fine che religioso. Che poi altri passino dalla sinagoga al cattolicismo, sarà vero, se si dà che lo facciano segretamente; ma appunto perchè segrete, tali conversioni non bastano a formare un indizio riconoscibile per niente.

Del resto sempre in ogni secolo Dio ha tirati alla sua Chiesa spicciolatamente, quando più quando meno, giudei in riguardevole numero: nè sarebbe agevole fare il confronto dei convertiti ai tempi nostri, coi convertiti nei tempi scorsi. Ma certo è che al presente il giudaismo, considerato nel suo tutto, mostra tender senza paragone più all'odio ed all'abbattimento del cristianesimo, che alla benevolenza per esso ed alla sua edificazione: ed il satanismo onde la massoneria è invasa contro quanto sa di cattolico, da nulla è così scaltramente alimentato, come dalla penna, dai maneggi, dalle suggestioni e dall'oro degl'israeliti.

Per lo che se la risoluzione della questione giudaica in Europa avesse da differirsi fino all'apostolato di Enoch e di Elia, pensiamo noi che si avrebbe tempo di vedere prima l'Europa diventar per lunghi secoli un gran tenimento, sfruttato da' giudei, coll'opera e col sudore dei cristiani ridotti a schiavitù. Non è questo adunque un rimedio al quale possiamo acconciarci, siccome fantastico troppo da una parte, e troppo rimoto da un'altra.

VII.

Quale debba essere la vera soluzione del problema ed il radicale rimedio del morbo giudaico in Europa, si è chiaramente mostrato; come si è mostrata la impossibilità pratica

di ricorrervi, sino a tanto che si abbiano Governi, i quali al decalogo, alla fede ed al Vangelo di Cristo mantengono surrogati i principii dalla rivoluzione francese divinizzati. Se le società cristiane, allontanatesi dalla Chiesa di Gesù Cristo, non fanno ritorno ad essa, indarno aspetteranno la liberazione loro dal ferreo giogo de' giudei. Finchè durerà il peccato, durerà, anzi si aggraverà la pena.

L'apostasia dei greci fu punita dai maomettani, che ne annientarono l'Impero. Lo strumento d'ira, scelto dal cielo per punire la cristianità degenere del tempo nostro, sono gli ebrei. Il loro predominio sovr'essa viene crescendo, col prevalere in essa del malvagio spirito, che ai diritti di Dio ha fatti succedere nel suo seno i *diritti dell'uomo*. La giustizia dell'Eterno si serve del più apostatico e maledetto dei popoli, per flagellare l'apostasia delle nazioni dalla sua clemenza più favorite.

La Francia ne sta in esempio. Essa ha testè celebrato il primo centenario di quella rivoluzione, che l'affrancò da Dio, dalla Chiesa e da' suoi re: ma come lo ha celebrato? Prostrata nella polvere del massonico tempio di Salomone, umiliata sotto i piedi della sinagoga talmudica, mancipia di un branco di stranieri avvoltoi, che già le hanno succhiati tre quinti del patrimonio degli avi. E così la rivoluzione del 1789 le ha recato il glorioso vantaggio di passare, dalla nobile soggezione de' suoi re cristianissimi, alla ignobile servitù dei re di mammona.

E dalla Francia impari l'Italia. Essa è quella a cui, da ben trent'anni, il massonismo, più che ad altra nazione, infiltra il veleno delle libertà che hanno pressochè uccisa la Francia. E gli effetti appariscono deplorevolissimi, non solo pel riguardo politico, economico e morale, onde sempre più acquista somiglianza colla sorella maggiore; ma eziandio per quello della schiavitù al ghetto, il quale, per mezzo della massoneria, ogni anno più se l'assoggetta.

Si formino pure leghe di cristiani, che oppongano qualche argine alla irrompente fiumana del giudaismo, il quale, sciolto

da tutti i ritegni, devasta colle sostanze i più preziosi tesori della fede e della civiltà nostra: si propaghi pure l'idea della necessità, per la pubblica salvezza, di rinchiudere, con eque leggi, questa fiumana malefica nel suo letto antico: si scriva, si stampi, si parli, si operi a tale intento, entro i confini sempre di quello che il Vangelo fa lecito. Ma niuno, che abbia amore schietto di religione e di patria, si stanchi dal battere e ribattere di continuo e da per tutto il chiodo di questa grande verità: che, rispetto alle nazioni socialmente apostatiche dalla Chiesa per seguire le imposture massoniche, gli ebrei moderni sono il flagello della giustizia di Dio; e che tutto il dolce del liberalismo finisce con attirarle fra le strette della vorace piovra del giudaismo.

Il quale però sente già romoreggiare da lontano la tempesta di quella rivoluzione sociale, che esso ha in gran parte generata, e pare debba essere l'esterminatrice sua e dei rinnegati che seco hanno stretta alleanza.

Il Toussenel, il Proudhon, il Lafargue e cento altri hanno predetto, quale sia per essere la soluzione della questione giudaica in Europa. Come i barbari di fuori sciolsero quella del corrottissimo mondo romano, così i barbari di dentro risolveranno questa, nata dalla così detta classe dirigente, o borghesia, sedotta, inebriata, guasta fino al midollo delle ossa del giudaismo. Essa ha rifiutata, in odio a Cristo, ogni riforma sociale, che avesse la giustizia cristiana per fondamento? Ebbene, l'Attila novello sarà scatenato sopra le sue repubbliche, le sue monarchie, le sue istituzioni, le sue borse, i suoi teatri, le sue officine, i suoi luoghi di delizie; e l'avvolgerà in una ruina comune co' giudei. Hanno insieme ripudiato il Cristo di Dio? Si godranno insieme Barabba. E quando Barabba li abbia trattati com'è il dovere, tornerà il Cristo di Dio in casa sua; rimostrando sempre vero, che chi alza il corno contro di lui finisce debellato, con baciare la polvere de' suoi piedi, *pulverem pedum tuorum lingent* [1].

[1] Is. XLIX, 23. Sappiamo che la traduzione italiana del libro del MARTINEZ: *Le Juif, voilà l'ennemi*, con note per l'Italia, è già in corso, e presto vedrà la luce.